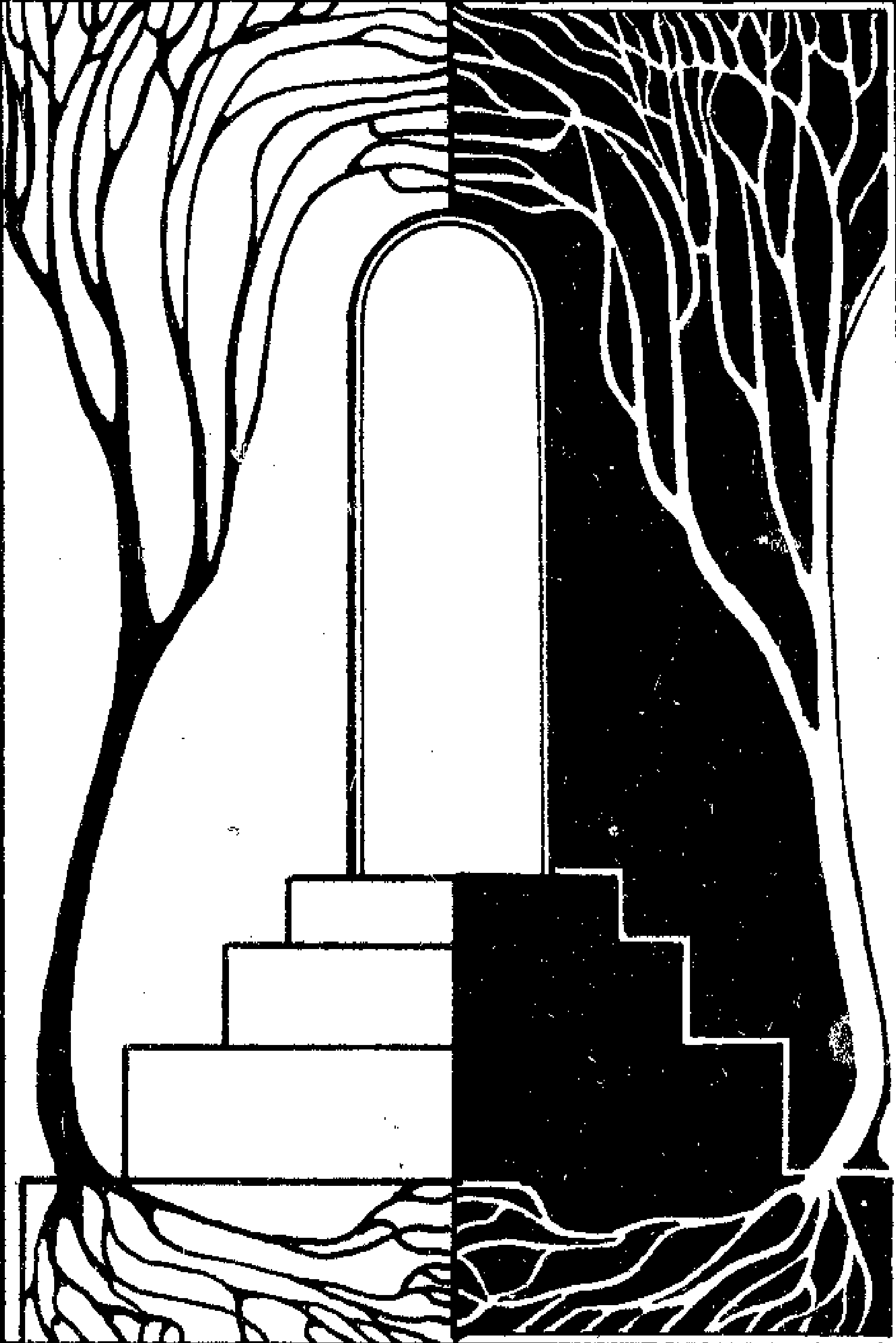
Rudolf Steiner

TREPTELE INIȚIERII

CUPRINS

CHESTIUNI PREALABILE

EXISTĂ CU ADEVĂRAT ACESTE LUMI SUPERIOARE?

A te întreba daca există spiritul înseamnă să-i faci deja loc în gîndul tău.

Rămîne de văzut dacă acest loc este resimţit ca un vid sau ca o plenitudine (adică ceva real - bineînţeles, un real cu totul altul decît cel care ne înconjoară din punct de vedere fizic, dar real).

In cazul din urmă, acceptarea pune o problemă de încredere... şi o problemă de cuvinte. Căci ateul ce nu crede în Dumnezeul tradiţional poate crede într-un sistem, într-o ideologie, de exemplu în progresul nelimitat al omenirii. în această privinţă este un om plin de fervoare, un credincios ce şi-a schimbat pur şi simplu obiectul încrederii sale.

De fapt, fiecare completează în felul său o lume fizică ce nu ne satisface (avînd în vedere că nu explică nici existenţa ei şi nici a noastră). Acest adaos suprafizîc este făcut din tot ceea ce lipseşte pe Pămînt, dar pe care îl putem percepe, dori şi chiar iubi. La capătul cercetării întreprinse permanent de către Om -pentru a se cunoaşte şi realiza mai bine - atunci cînd depăşeşti pragul lumii sensibile, încep „lumile superioare".

LA CE FOLOSEŞTE CUNOAŞTEREA LUMILOR SUPERIOARE?

Acest lucru serveşte la trăirea şi mai din plin a realităţilor lumii fizice.

Nu este necesară evadarea de pe acest pămînt pentru a, cunoaşte spiritul. O totală cunoaştere a Omului pe pămînt implică o uniune spirit - corp. La fel şi în cazul cunoaşterii lumii, deoarece, dacă se studiază armoniile spirituale, se descoperă că legile cărora li se supun acestea dau lumii materiale forme, structuri, ritmuri şi funcţiuni. Cunoaşterea unora oferă cheia celorlalte. O ştiinţă care nu accentuează decît materialitatea fenomenelor este obligată să invoce hazardul pentru a ascunde refuzul cauzelor, îndepărtînd astfel esenţialul.

S-a născut o nouă „ştiinţă a spiritului", care urmăreşte să aplice rigurozitatea metodelor ştiinţifice în studiul fenomenelor suprasensibile prin intermediul organelor şi experienţelor corespunzătoare. In laboratoarele în care se realizează această cercetare, rezultatele obţinute sînt recunoscute ca ştiinţă pură şi ca aplicaţii practice, cum ar fi medicina sau agricultura. Ele nu se opresc la vindecarea solurilor şi organismelor. De exemplu, stau la baza unei „arte a educaţiei" - ce ajută copilul să-şi găsească locul într-un univers căruia îi descoperă multiplele dimensiuni - a unei „ştiinţe a sufletului", care-i învaţă pe cei dezorientaţi să-şi recupereze energia creatoare, iar pe cei marginalizaţi să descopere - în cadrul unor noi relaţii sociale - o identitate frăţească a propriilor aspiraţii cu cele ale semenilor.

Cunoaşterea spiritului se dovedeşte a fi - în toate domeniile -rodnică pentru viaţa omului pe pămînt.

DACĂ EXISTĂ LUMEA SPIRITULUI, CUM SE POATE STABILI LEGĂTURA CU EA?

O parte divină a acestui real suprafizic este ascunsă în profunzimile fiinţei umane. Ea aşteaptă - fără să fim conştienţi de prezenţa sa mută - să fie scoasă la iveală de către individ (la momentul hotărît de acesta) pentru a deveni organ suprasensibil de cunoaştere. Ea poate să rămînă în adîncurile subconştientului, ca un freamăt surd, un strigăt gîluit, şi putem sta mult timp la suprafaţa fiinţei noastre fără a simţi nimic altceva decît o nelinişte şi un haos de neînţeles. Dar vine o zi cînd această zonă divină vrea să fie recunoscută pentru ceea ce reprezintă ea: esenţa. Nu se mai mulţumeşte cu aproximări zadarnice, ajunge - dacă condiţiile sînt favorabile - la nivelul conştiinţei şi, avînd în vedere, însăşi esenţa sa supranaturală, se poate maturiza ca instrument de cunoaştere. Aşa cum ochiul a devenit transparent datorită luminii şi pentru lumină, şi aşa cum urechea s-a modelat în formă de comă datorită sunetului şi pentru sunet, partea divină ieşită din spirit face fiinţa umană conştientă de existenţa spiritului în ea şi în lume.

SCRISĂ LA ÎNCEPUTUL ACESTUI SECOL, ACEASTĂ CARTE MAI ESTE ÎNCĂ VALABILĂ ŞI ÎN EPOCA NOASTRĂ?

Ceea ce rezultă dintr-o viziune autentică a faptelor nu cade niciodată în desuetudine. Antrenamentul descris aici constituie o bază fundamentală la care autorul a făcut referiri tot restul vieţii sale. Bineînţeles, l-a reluat sub diferite forme, aducînd adăugiri indispensabile celui ce vrea să-şt formeze o părere despre operă în ansamblul ei.

Pe măsură ce cititorul va aprofunda opera lui Rudolf Steiner, va observa că vocabularul folosit aici a fost abandonat mai tîrziu. Explicaţia este simplă: această carte a fost scrisă pe vremea cînd autorul, la începuturile învăţăturilor sale, se afla sub influenţa „teozofilor" pătrunşi de cultura orientală. Rudolf Steiner şi-a tradus deci propriile sale viziuni folosind aceşti termeni familiari acestui gen de public, pentru a se face înţeles mai bine. De aceea apare, de exemplu, expresia „floare de lotus" - folosită pentru desemnarea centrelor activităţii corpurilor suprasensibile. Traducerea a păstrat bineînţeles aceste expresii - în pofida orientalismului lor - la care autorul a renunţat mai tîrziu. Şi asta nu pentru ca s-ar fi îndepărtat de înţelepciunea orientală, mama de necontestat a celei mai înalte tradiţii ce leagă omul de originile sale celeste, ci pentru că trebuia să inaugureze el însuşi „noua iniţiere" care, de acum înainte, trebuie să plece direct de la om - acest om care se obişnuieşte cu un Eu liber pătruns de modelul introdus de Christos la începutul erei noastre.

S. RIHOUET - COROZE

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A TREIA

In această carte au fost adunate articole separate, apărute iniţial sub titlul: „cum pot fi cunoscute lumile superioare?". Prezentul studiu asupra antrenamentului - necesar pentru o cunoaştere a lumii suprasensibile - nu trebuie oferit publicului într-o formă nouă fără nici o explicaţie prealabilă. El conţine informaţii - care încearcă să răspundă la diferite neclarităţi -asupra evoluţiei sufletului omenesc.

Primul său obiectiv este de a-i ajuta pe cei ce se simt atraşi de rezultatele cercetărilor spirituale, dar care ajung la întrebarea: „De unde atîtea cunoştinţe atunci cînd pretindeţi că puteţi răspunde la toate marile enigme ale existenţei?". Răspunsurile decurg din ştiinţa spirituală. Dacă vrei să verifici faptele ce justifică această ştiinţă, trebuie să atingi tu însuţi cunoştinţele suprasensibile şi să parcurgi drumul pe care am

încercat să-1 descriu aici. "Oricum, dacă nu ai nici dorinţa şi nici mijloacele necesare parcurgerii personale a acestui drum, nu trebuie să crezi că învăţăturile ştiinţei spirituale sînt nefolositoare. Pentru a face tu însuţi investigaţii, trebuie să ai bineînţeles capacitatea de a pătrunde în lumile suprasensibile. Dar dacă aceste cercetări sînt deja făcute şi comunicate, îţi poţi face cît de cît o idee despre adevărul faptelor descrise, chiar şi atunci cînd nu le percepi în mod direct. Le poţi controla - în mare parte - doar cu o judecată sănătoasă şi imparţială, fără nici un alt mijloc. Trebuie numai ca această obiectivitate să nu fie tulburată de nici una dintre prejudecăţile ce incomodează viaţa omului.

De exemplu, se poate foarte bine ca o afirmaţie a ştiinţei spirituale să fie în contradicţie cu unele rezultate ale ştiinţei contemporane. In realitate, nu există nici un fapt ştiinţific care să contrazică descoperirile spirituale. Dar este uşor să crezi contrariul atunci cînd nu sînt bine aprofundate - din toate punctele de vedere - aceste rezultate. Cu cît sînt analizate mai obiectiv descoperirile ştiinţei spirituale - comparativ cu cuceririle pozitive ale ştiinţei - cu atît mai mult va putea fi observat acordul armonios dintre ele.

Printre învăţăturile ştiinţei spirituale există totuşi unele care scapă - mai mult sau mai puţin - unui criteriu pur raţional. Dar acestea pot fi acceptate în cazul în care se admite că intelectul nu este singurul judecător bun în ce priveşte adevărul; căci există şi un sentiment al adevărului, sentiment care, atunci cînd este normal şi sănătos, cînd nu se îasă influenţat de nici o simpatie sau antipatie şi cînd lasă cunoştinţele lumii suprasensibile să acţioneze fără prejudecăţi asupra lui, are o judecată sigură.

Cei care nu vor sau nu pot parcurge drumul cunoaşterii suprasensibile au încă multe alte mijloace de a controla exactitatea informaţiilor spirituale. Ei pot aprecia valoarea practică a acestor cunoştinţe chiar şi atunci cînd au auzit pur şi simplu de ele. Nu oricine vrea poate deveni pe loc clarvăzător; dar cunoştinţele clarvăzătorului sînt pentru toţi un aliment ce purifică viaţa, deoarece oricine le poate aplica. Şi cel care face acest lucru, constată curînd îmbunătăţirile aduse de aceste cunoştinţe şi ceea ce se pierde ignorîndu-le. Aceste adevăruri suprasensibile, aplicate în viaţa de zi cu zi, îşi dezvăluie astfel aspectul lor practic.

Această carte încearcă să contureze - pentru cei interesaţi - o imagine a ceea ce trebuie făcut pentru a cunoaşte lumea supra-sensibilă, propunîndu-şi să descrie destul de precis această cale. Atunci cînd devii conştient de activitatea cercetătorului spiritual, poţi să-i apreciezi valoarea şi să-ţi spui: „Această descriere a drumului spre lumile spirituale îmi provoacă o impresie ce-mi dă posibilitatea să înţeleg de ce aceste adevăruri mă luminează atît de mult". Şi astfel, această lucrare îi va ajuta pe cei ce vor să-şi întărească sentimentul şi simţul adevărului faţă de lumea supra-sensibilă. Dar nu va fi mai puţin utilă celor ce doresc să pătrundă ei înşişi pe calea dezvoltării spirituale. Aceştia vor putea verifica mai bine exactitatea faptelor prin punerea lor în practică; dar pentru asta trebuie să fie pregătiţi să nu studieze un adevăr pentru el însuşi, ci să-1 lumineze folosind cunoştinţe dobîndite prin intermediul a cu totul alte subiecte. Se va putea ajunge astfel la înţelegerea faptului că esenţa unui lucru nu este conţinută într-un singur adevăr, ci în armonia tuturor adevărurilor. Nu pot fi realizate exerciţiile fără a ţine seama de acest lucru; un exerciţiu poate fi bine înţeles şi aplicat dar, dacă nu este urmat de un alt exerciţiu care să-1 completeze pentru a stabili armonia sufletului, efectul său poate fi totuşi neplăcut.

Cel ce va citi această lucrare - dedicîndu-i-se cu o asemenea putere încît aceste pagini să devină o experienţă interioară - nu numai că va şti ceea ce se află în ea, ci se va simţi atins de cutare sau cutare pasaj. Astfel, el va înţelege vă aceste pagini exercită o puternică acţiune asupra evoluţiei sale interioare şi va descoperi de asemenea sub ce formă ar trebui să recurgă la un anumit exerciţiu, în funcţie de felul său de a fi.

Atunci cînd sînt descrise procesele ce urmează a fi trăite - ca în cazul lucrării de faţă - apare necesitatea citirii şi recitirii acestor descrieri de nenumărate ori, deoarece nu se poate ajunge la o înţelegere satisfăcătoare a acestor exerciţii dacă nu s-au experimentat cîteva dintre ele.

Şi chiar dacă nu doreşti să practici calea descrisă aici, vei găsi totuşi în această lucrare nenumărate reguli necesare conduitei de viaţă, mai multe explicaţii ce oferă cheia unor probleme interioare.

12. OCTOMBRIE. 1939 RUDOLF STEINER

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A CINCEA

Pentru această nouă ediţie, expunerea redactată în urmă cu mai bine de zece ani a fost revăzută în cele mai mici detalii, fapt ce s-a impus de la sine în cazul revelaţiilor referitoare la experienţele şi metodele psihice de natura celor prezentate aici. Părţile esenţiale ale lucrării au rămas neschimbate, făcîndu-se totuşi unele modificări importante. In mai multe locuri am putut preciza unele detalii, lucru ce mi s-a părut bun avînd în vedere faptul că, dacă cineva doreşte să pună în aplicare sfaturile date în această carte -pentru propria lui dezvoltare - aceasta trebuie să-şi poată reprezenta cît mai precis drumul descris. Neînţelegerile apar mult mai uşor în cazul fenomenelor spirituale, decît atunci cînd este vorba de fapte ale lumii fizice. Căci viaţa sufletului este schimbătoare şi nu ar trebui niciodată pierdut din vedere faptul că ea este foarte diferită de toate celelalte aspecte ale vieţii din lumea fizică; şi încă multe alte lucruri pot duce la apariţia unor astfel de neînţelegeri, în această nouă ediţie m-am ocupat mai ales de aspectele ce ar putea da naştere la tot felul de confuzii şi să le remediez.

Atunci cînd am scris articolele ce au fost adunate în această carte, multe lucruri au fost redactate altfel decît acum deoarece nu puteam face referiri la publicaţiile apărute după zece ani în legătură cu rezultatele cunoaşterii spirituale. In alte lucrări personale - cum ar fi „Ştiinţa Ocultă", „Direcţia spirituală a Omului şi Umanităţii", „Un drum spre cunoaşterea de sine" şi mai ales „Pragul lumii spirituale" - am amintit fapte spirituale pe care această carte le menţiona încă de mai bine de zece ani, dar într-un limbaj ce mi s-a părut mai potrivit.

De exemplu, în legătură cu nenumăratele descrieri făcute aici, a trebuit să spun - acum zece ani - că pot fi învăţate prin „comunicare orală". Or, cea mai mare parte din cele încredinţate înainte pe cale orală este astăzi publicată. Insă cititorii şi-au format poate ideea greşită că, pentru a obţine formarea spirituală dorită, un rol esenţial îl joacă legătura personală cu un maestru. Sper că am reuşit, în această nouă ediţie, să demonstrez - precizînd unele detalii - faptul că, cel care caută un antrenament spiritual în conformitate cu exigenţele spirituale ale prezentului are mai degrabă nevoie să intre în legătură absolut directă cu lumea spirituală obiectivă, decît în relaţii personale cu un maestru. Dealtfel, acesta din urmă va ocupa de la început poziţia unui sfătuitor ce vă ajută, la fel ca un maestru obişnuit - în conformitate cu spiritul modem - din orice ramură a ştiinţei. Ca urmare, sper că am reuşit să demonstrez că autoritatea unui maestru, încrederea în el, nu joacă în antrenamentul spiritual un rol mai important decît în orice domeniu al ştiinţei sau vieţii. O mare importanţă îl are faptul că există o imagine tot mai clară a legăturilor dintre cercetătorul spiritual şi cei care sînt interesaţi de rezultatul investigaţiilor sale. Am fost deci nevoit ca după zece ani să fac modificări acolo unde am crezut de cuviinţă.

SEPTEMBRIE 1914 RUDOLF STEINER

PREFAŢĂ LA EDIŢIA VIII ŞI XI

Reluînd textul pentru această nouă ediţie, nu am avut multe modificări de făcut. Dimpotrivă, am adăugat un supliment în care am încercat să aduc mai multe precizări referitoare Ia elementele de natură psihică pe care se bazează informaţiile oferite de acest volum, pentru a evita unele neînţelegeri. Şi cred că acest supliment poate - de asemenea - să-i facă, pe cei care ar critica ştiinţa spirituală antropozofică, să înţeleagă faptul că reproşurile lor sînt neîntemeiate.

MAI 1918 RUDOLF STEINER

PRIMA PARTE

CUM POT FI CUNOSCUTE LUMILE SUPERIOARE

Condiţiile

Orice om poseda - în stare latentă - facultăţi ce-i pot permite cunoaşterea lumilor superioare. Misticii, gnosticii, teozofii, au susţinut dintotdeauna că există o lume a sufletelor şi una a .-piritelor, pentru ei Ia fel de prezentă ca şi cea fizică, palpabilă. Oricine şi oricînd poate spune: „Şi eu pot tface experienţele de care vorbesc aceşti oameni dacă-mi voi stimula anumite forţe ce zac în mine". Deci, singura problemă este de a şti modul de activare a acestor facultăţi. Numai cei ce Ie au deja, pot da sfaturi în această privinţă.

De cînd există specia umană au fost şcoli în care oameni dotaţi cu aceste facultăţi superioare îi călăuzeau pe cei ce încercau să le descopere. învăţătura lor şi disciplina impusă de ea sînt numite *ezoterice* sau *oculte*.

Bineînţeles, aceşti termeni produc unele neînţelegeri; ei duc la a considera că cei ce practică acest antrenament Vor să fie mai presus de semenii lor, refuzînd să le dezvăluie ceea ce ştiu. De asemenea, se poate presupune că această pretinsă ştiinţă ascunde un gol; şi asta deoarece, dacă obiectul său ar fi real, nu ar mai avea rost misterul, iar răspîndirea Iui ar aduce foloase tuturor oamenilor.

Atunci cînd eşti iniţiat în natura acestei ştiinţe secrete, nu poţi fi surprins de asemenea păreri ale unui neiniţiat. De fapt, la ce foloseşte un secret şi în ce constă el? Răspunsul nu poate fi dat decît de cel care a pătruns - cel puţin pînă la un anumit grad -misterele superioare ale existenţei. Dar, în acest caz, cum ar putea un profan să manifeste un interes cît de mic faţă de aceste cunoştinţe misterioase? Cum şi de ce ar încerca el să cunoască ceva despre care nu-şi poate face nici cea mai mică idee? Vorbind astfel, problema se pune sub un unghi fals deoarece ştiinţa secretă nu mai constituie un mister pentru profani, la fel cum arta scrisului nu reprezintă un secret pentru un neiniţiat: el va învăţa să scrie în momentul în care va dobîndi mijloacele necesare. Cu o singură diferenţă: dacă sărăcia sau primitivismul ar putea împiedica pe cineva să înveţe să scrie, în schimb nici un obstacol exterior nu se va putea opune celui'ce doreşte cu adevărat să obţină cunoştinţele şi priceperea din domeniul lumilor superioare.

Se crede deseori că, pentru a le cere sfatul, maeştrii cunoaşterii superioare trebuie căutaţi cine ştie unde. Dar, de fapt, cel mai bine este să se ţină seama de două lucruri: în primul rînd, cel care înaintează în mod serios spre cunoaştere nu va ceda în faţa piedicilor şi va face totul pentru a descoperi un iniţiat care să-1 poată introduce în secretele universului; pe de altă parte, dacă cunoaşterea este la fel de sinceră pe cît este de nobilă, momentul iniţierii va veni indiferent de condiţia aspirantului. Căci nici unui spirit nu trebuie să-i fie ascunsă cunoaşterea la care şi-a cîştigat dreptul; este o lege naturală a oricărui iniţiat. Dar o altă lege, tot atît de naturală, prescrie să nu se dezvăluie nici un secret atît timp cîţ elevul nu este pregătit să-1 primească. Un iniţiat poate atinge desăvîrşirea numai dacă respectă cu stricteţe aceste două legi. Lanţul spiritual care-i uneşte pe toţi iniţiaţii nu are nimic din exterior; dar aceste două precepte constituie legături solide ce unesc între ele verigile acestui lanţ. Puteţi fi prieten intim cu un iniţiat; cu toate acestea va exista o distanţă între voi, pînă veţi deveni şi dumneavoastră iniţiat. Vă puteţi bucura de întreaga lui afecţiune, dar nu vă va împărtăşi secretul său decît atunci cînd veţi fi pregătit pentru a-1 primi. Puteţi să-1 flataţi, să-1 torturaţi; nimic nu-1 va face să trădeze ceea ce nu trebuie să vă dezvăluie deoarece la gradul dumneavoastră de dezvoltare, această revelaţie nu v-ar trezi (încă) în suflet rezonanţa necesară.

Căile ce trebuiesc parcurse pentru a ajunge Ia maturitatea corespunzătoare acestor revelaţii sînt stabilite în mod precis. Ele au fost trasate dinainte, cu caractere eterne şi de neşters, în lumile spirituale în care iniţiaţii veghează asupra misterelor supreme. în vremurile străvechi - ce au precedat timpurile istorice - oamenii puteau să vadă în exterior templele spiritului; astăzi, viaţa umană pierzîndu-şi spiritualitatea, aceste temple nu mai sînt vizibile ochilor noştri. Dar ele există peste tot, într-o formă spirituală şi oricine le caută, le poate găsi.

Omul nu va descoperi decît în el însuşi mijlocul de a determina un iniţiat să vorbească. Dacă are unele calităţi interioare -pînă la un anumit grad de dezvoltare - va avea partea lui din comorile înţelepciunii.

Devotamentul

Mai întîi trebuie să se stabilească în suflet o anumită stare fundamentală, pe care cercetătorul spiritual o numeşte *simţirea devotamentului* - devotament faţă de adevăr, faţă de cunoaştere. Numai această atitudine a sufletului creează adevăratul discipol. Cine are experienţă în acest domeniu ştie ce aptitudini pot avea -încă din copilărie - viitorii ocultişti. Există copii ce simt un profund respect pentru marile personalităţi pe care le admiră; îi privesc cu o veneraţie ce înlătură orice idee critică. Deveniţi adolescenţi, tot ceea ce poate reanima această veneraţie are asupra lor o acţiune binefăcătoare. Dintre aceştia apar numeroşii discipoli ai ştiinţei spirituale. Nu aţi fost uneori cuprins de teamă în pragul casei unei fiinţe venerate (pe care o vizitaţi pentru prima dată), neîndrăznind nici măcar să atingeţi clanţa uşii „sanctuarului"? în sentimentul de atunci se năştea ceea ce vă poate duce la urmarea unui antrenament ocult. Este o adevărată fericire pentru cel aflat pe calea dezvoltării acestor aptitudini şi nu trebuie să se creadă că ele duc la supunere, la sclavie. Acest respect al copilului faţă de oameni se va transforma mai tîrziu într-un respect faţă de adevăr şi cunoaştere. Experienţa arată că cei ce se comportă în viaţă în modul cel mai liber sînt cei care au cunoscut veneraţia faţă de cine o merită. Respectul se află în mediul său oriunde izbucneşte din adîncul inimii.

Dacă nu întărim în noi sentimentul profund al existenţei unei realităţi ce ne depăşeşte, nu vom găsi energia necesară pentru a ajunge la ea. Iniţiatul a dobîndit forţa de a-şi înălţa gîndirea spre vîrfurile cunoaşterii numai pentru că inima sa a pătruns în profunzimile respectului şi devotamentului. înălţimile spiritului nu pot fi atinse decît dacă s-a trecut prin uşa umilinţei. Nu vei dobîndi a ştiinţă adevărată decît dacă ai învăţat mai întîi să o respecţi. în principiu, omul are dreptul de a privi lumina în faţă; dar el trebuie să cîştige acest drept. Viaţa spirituală are legile ei, la fel ca şi cea materială. Frecaţi o tijă de sticlă şi ea se va încărca cu electricitate, căpătînd forţa de a atrage corpuri mărunte; este rezultatul unei binecunoscute legi a fizicii. La fel, atunci cînd se cunosc bazele ocultismului, se ştie că dacă se cultivă adevăratul devotament, acesta va naşte o forţă care - mai devreme sau mai tîrziu - ne va înălţa la cunoaştere.

Cel ce posedă aceste sentimente - de devotament - în mod natural sau cel care a avut fericirea de a le dobîndi prin educaţie, ya găsi în ele, pe tot timpul vieţii, un ajutor preţios în cazul în care se află în căutarea cunoştinţelor superioare; pe cînd lipsa acestora duce la apariţia unor dificultăţi încă de la primii paşi, mai puţin cazul în care se realizează - printr-o disciplină energică -naşterea în sine a acestei stări. în epoca noastră are mare importanţă insistarea asupra acestui punct. Civilizaţia actuală este dispusă mai mult la a critica, a judeca şi condamna, decît Ia a avea încredere şi a respecta. Pînă şi copii noştri, în loc să creadă în ce îi se spune, preferă să conteste. Or, critica şi judecarea fără drept de apel. înlătură din suflet forţele ce l-ar fi purtat spre cunoaşterea superioară, în timp ce devotamentul permite dezvoltarea acestor

forţe. Nu este vorba aici de procesul civilizaţiei noastre. "Dealtfel, oare nu datorăm toate marile descoperiri moderne observaţiei independente, preocupării de „a verifica toate posibilităţile pentru a o păstra pe cea mai bună"? Ştiinţele, industria, transporturile, legislaţia, nu ar fi realizat niciodată progresul pe care îl cunoaştem dacă omul modern nu ar fi repus torul în discuţie, conform propriilor sale norme; dar ceea ce am cîştigat astfel în formele moderne ale civilizaţiei, a trebuit să o plătim cu o pierdere corespunzătoare în ce priveşte cunoştinţele superioare şi viaţa spirituală. Trebuie subliniat aici faptul că acest respect faţă de cunoştinţele superioare nu se referă la persoane, ci la adevăr şi cunoaştere în sine.

Este clar că omul, în întregime prins de formele exterioare ale civilizaţiei moderne, va avea mari dificultăţi în lupta sa împotriva curentului, pentru a ajunge la cunoaşterea lumilor spirituale; şi nu va reuşi decît dacă va acţiona energic asupra lui însuşi. Intr-o epocă în care condiţiile materiale erau mai simple, progresul spiritual era, de asemenea mai uşor de realizat; sfera sacrului plana deasupra contingenţelor acestei lumi. Dar, într-un secol al spiritului critic idealul pierde teren^Alte sentimente au luat locul devotamentului, respectului, veneraţiei, admiraţiei, acestea fiind înlăturate de epoca în care trăim; viaţa de zi cu zi nu mai oferă -decît într-o mai mică măsură - posibilitatea de a le dobîndi, ceea ce înseamnă că fiecare dintre noi trebuie să facă în aşa fel încît aceste sentimente să ne umple sufletul^ Lucru ce nu se poate realiza prin studiu, ci numai prin practica vieţii^ Din această cauză, cine vrea' să studieze ocultismul va trebui să acţioneze energic în sensul educării în sine a atitudinii devoţionale. Oriunde, în anturajul său, în experienţele pe care le face, el va trebui să caute ceea ce-i poate forţa admiraţia, respectul... Dacă într-un om pe care-l întîlnesc nu remarc decît slăbiciunile - pentru a le judeca - nu fac decît să mă lipsesc de o forţă de cunoaştere superioară. Dimpotrivă, dacă mă apropii cu dragoste pentru a-i descoperi calităţile, concentrez această forţă în mine. Dacă vreau să găsesc drumul, nu trebuie să pierd nici o ocazie pentru a urma acest precept: Ocultiştii adevăraţi ştiu tot ce trebuie referitor la obişnuinţa de a vedea în orice lucru partea bună şi de a fi mai rezervaţi în privinţa judecării. Dealtfel această regulă nu trebuie aplicată numai legăturilor noastre exterioare; ea trebuie să stăpînească şi profunzimile sufletului nostru. Omul deţine puterea de a se perfecţiona şi, cu timpul, chiar de a se transforma în întregime. Dar această transformare trebuie să-i atingă viaţa interioară, gîndurile. Nu este suficient un comportament exterior care să dovedească un oarecare respect faţă de cineva. în gîndurile sale trebuie să existe acest respect. Studentul în ocultism trebuie deci să înceapă prin a introduce devotamentul în viaţa lui mentală. El trebuie să-şi controleze în conştiinţă acţiunile dispreţuitoare, critica distructivă, pentru o cultivare metodică a devotamentului.

Momentele de linişte în care - printr-o reîntoarcere în sine -acţiunea deformatoare exercitată de critici, blamări sau prejudecăţi faţă de viaţă şi univers devine conştientă,, aceste momente ne apropie de cunoaşterea spirituală. Şi dacă în aceste ocazii nu mai lăsăm să pătrundă în conştiinţa noastră decît idei pline de admiraţie, stimă şi respect faţă de lucrurile şi fiinţele acestei lumi, progresul nostru se va realiza foarte repede. Cel care are experienţă în astfel de probleme ştie că în aceste momente se trezesc în om forţe care în caz contrar ar rămîne în stare latentă. Aşa se deschide privirea spiritului. Realităţile înconjurătoare - ce le priveam pînă acum fără discernămînt - încep dintr-o dată să capete contur. Fiinţele umane întîlnite ne apar şi ele într-o formă nouă. Bineînţeles, nu este suficientă această atitudine devoţională pentru a putea observa la o fiinţă fenomene subtile cum ar fi „aura" sa: pentru aceasta este nevoie de o disciplină şi mai puternică. Dar, în mod sigur, primul pas spre dobîndirea unor astfel de forţe este ataşamentul energic faţă de şcoala devotamentului.

Pătrunderea elevului pe calea cunoaşterii se realizează fără zgomot, neobservată nici măcar de anturajul său. Nimeni nu remarcă schimbarea. El continuă să-şi facă datoria şi să se ocupe de treburi ca de obicei. Schimbarea nu se produce decît în intimitatea sufletului său, ferită de privirile celor din afară. Atitudinea devoţională faţă de tot ceea ce este cu adevărat demn influenţează ansamblul vieţii sale afective.

La început este greu de crezut că sentimente ca respectul, stima, veneraţia, ar putea avea legătură cu cunoaşterea, avînd în vedere că există tendinţa de a considera cunoaşterea ca fiind o facultate în sine, independentă de tot ceea ce se întîmplă în viaţa interioară. Se uită un lucru: că *sufletul* este cel care cunoaşte. Şi sentimentele sînt hrana sufletului tot aşa cum alimentele o reprezintă pe cea a corpului. Dacă un corp primeşte pietre în loc de pîine, activitatea lui moare. La fel se întîmplă şi în cazul sufletului: respectul, stima, devotamentul, sînt substanţe hrănitoare ce asigură *sănătatea* şi puterea activităţilor lui în general şi a cunoaşterii în special. Pe cînd dispreţul, antipatia şi denigrarea paralizează şi distrug forţa cunoaşterii.

Pentru cercetătorul spiritual, acest fapt se traduce pînă şi în culorile *aurei*: se produce o schimbare în aura discipolului care asimilează sentimente de veneraţie, de devotament. Dispar unele tonalităţi spirituale - comparabile cu roşu - galben, roşu - brun -pentru a face loc unui roşu - albăstrui. Această transformare este semnul că puterea cunoaşterii s-a deschis: unele evenimente - care pînă acum nu fuseseră remarcate de către discipol - devin accesibile. Devotamentul trezeşte în suflet o forţă de simpatie cu care atragem - în fiinţele ce ne înconjoară - manifestarea unor calităţi care, fără aceasta, ar rămîne ascunse.

Viaţa interioară

Ceea ce trebuie să se obţină cu ajutorul devotamentului devine şi mai eficace atunci cînd se adaugă un alt gen de sentiment. El constă în următorul lucru: lăsarea din ce în ce mai puţin în voia impresiilor legate de lumea exterioară şi dezvoltarea - în schimb - a unei vieţi interioare mai intense. Omul care caută fără încetare senzaţii noi şi aleargă de la una la alta, cel care caută distracţia, nu va şti să găsească drumul ştiinţei spirituale. Asta nu înseamnă că discipolul trebuie să devină mai puţin sensibil faţă de lumea exterioară; dar viaţa lui interioară trebuie să fie destul de bogată pentru a-i putea dicta modul corect de abordare a senzaţiilor exterioare.

De exemplu, un om cu sentimente intense şi profunde simte, la vederea unui peisaj frumos montan, cu totul altceva decît un altul cu o inimă săracă. Numai ceea ce se petrece în noi ne poate oferi cheia frumuseţilor acestei lumi. O călătorie pe mare îi lasă pe unii aproape indiferenţi, în timp ce altora le dezvăluie limbajul nemuritor al spiritului universal, scoţînd astfel la iveală misterele creaţiei. Dacă se urmăreşte dezvoltarea unui raport real cu lumea exterioară, este necesar ca aceste legături să se bazeze pe idei şi sentimente pline de o viaţă personală intensă. în toate fenomenele sale, această lume manifestă a splendoare divină; dar, trebuie să fi făcut în propriul suflet experienţa divinului, pentru a-1 putea regăsi în ceea ce ne înconjoară.

Este recomandabilă păstrarea unor momente de linişte şi singurătate pentru a pătrunde în sine. Cu toate acestea, în acele clipe nu trebuie ascultat eul propriu: efectul ar fi opus scopului urmărit. Dimpotrivă, în aceste momente de linişte trebuie lăsat să răsune în interior ecoul a ceea ce v-a transmis lumea exterioară. Orice floare, animal sau fenomen vă va dezvălui - în această linişte atentă - secrete de nebănuit. Se realizează astfel o pregătire a întîmpinării noilor impresii faţă de lumea exterioară (privită cu alţi ochi

decît pînă acum). Dacă se urmăreşte numai bucuria oferită de aceste impresii, capacitatea de a înţelege se atenuează (avînd în vedere că una o înlătură pe cealaltă). Atunci cînd se înţelege ceea ce poate revela această bucurie, poate fi exersată şi dezvoltată puterea sa de cunoaştere.

Exerciţiul nu constă numai în a prelungi ecoul unei bucurii resimţite; este nevoie chiar de o renunţare la această bucurie pentru a lăsa activitatea interioară să elaboreze în mod liber senzaţia. în această situaţie poate apare un obstacol dificil, chiar un adevărat pericol: în locul unei acţiuni asupra sinelui, este foarte posibilă o oprire asupra epuizării tardive a bucuriei trecute. Se deschid astfel - şi nu trebuie subestimat acest lucru - foarte multe posibilităţi de a greşi, iar cercetătorul trebuie să-şi urmeze drumul trecînd peste numeroasele tentaţii ce-1 asaltează căutînd să-i durifice eul, să-1 închidă în el însuşi. Dimpotrivă, el trebuie să-1 deschidă la tot ceea ce vine din exterior, să caute bucuria prin care lumea exterioară i se dezvăluie; dacă se închide în faţa acestei bucurii, el va deveni aidoma unei plante ce nu mai are forţa de a-şi extrage din sol sucurile nutritive. Iar pe de altă parte, acest lucru duce la o izolare în el însuşi; ca urmare, nu va mai însemna nimic pentru Univers şi nu va mai avea importanţă decît pentru el însuşi. Cercetătorul consideră bucuria ca fiind numai un mijloc, o modalitate de a se înnobila pentru univers. Bucuria reprezintă pentru el calea de a obţine informaţii referitoare la lumea exterioară. Dar, odată primită această învăţătură, trebuie -cu ajutorul bucuriei - să treacă el însuşi la acţiune. Dacă învaţă, aceasta nu se face pentru a aduna în sine comori, ci pentru a-şi pune cunoştinţele în slujba lumii.

Aici este vorba de un principiu al ştiinţei oculte şi nimeni nu are dreptul să-1 încalce, oricare ar fi scopul. Enunţul acestei legi este următorul: Orice cunoştinţă pe care o cauţi în scopul unic de a-ţi dezvolta ştiinţa, de a acumula în tine comori, te întoarce din drum. Dimpotrivă, orice cunoştinţă pe care o cauţi din dorinţa de a fi pregătit pentru o mai bună slujire a înnobilării omului şi evoluţiei universului, te face să înaintezi un pas. Această lege trebuie să fie observată cu mare atenţie. Nu poţi fi discipol dacă nu ai făcut din această lege axa existenţei tale. Acest adevăr fundamental poate fi condensat în această frază simplă:

Orice idee care nu devine în tine un ideal, distruge în sufletul tău o forţă; orice idee care devine un ideal, naşte în tine forţe ale vieţii.

Calmul interior

Pasirea pe drumul devotamentului, dezvoltarea vieţii interioare - acestea SÎNT primele indicaţii date începătorilor. în PLUS, ştiinţa spirituală oferă reguli practice a căror observare permite accesul pe acest drum ŞI intensificarea VIEŢII interioare. Dar aceste reguli nu au fost create în mod arbitrar: ele SE bazează pe o experienţă şi o ştiinţă dintre cele mai vechi ŞI sînt aceleaşi PESTE»TOT unde se , indică drumul spre CUNOAŞTEREA superioară. Toţi adevăraţii maeştri ai VIEŢII SPIRITUALE SÎNT DE ACORD CU CONŢINUTUL ACESTOR REGULI, chiar DACĂ nu SE FOLOSESC ÎNTOTDEAUNA ACEIAŞI TERMENI PENTRU ENUNŢAREA LOR. DEALTFEL, diferenţele NU EXISTĂ DECÎT în APARENŢĂ ŞI provin din cauze ce nu vor fi comentate aici.

Nici un maestru al vieţii spirituale nu AR dori CA prin aceste reguli să URMĂREASCĂ o dominare a semenilor săi - ŞI nici o îngrădire A LIBERTĂŢII ACESTORA - DEOARECE NIMENI NU ŞTIE MAI BINE decît EL CUM SĂ APRECIEZE ŞI SĂ APERE ACEASTĂ INDEPENDENŢĂ. Am amintit CEVA MAI DEVREME CĂ LANŢUL ce-i UNEŞTE PE INIŢIAŢI.este DE natură SPIRITUALĂ ŞI CĂ VERIGILE ACESTUI lanţ sînt SUDATE ÎNTRE ELE DE două legi naturale. Or, DACĂ un iniţiat ÎŞI PĂRĂSEŞTE domeniul său pur spiritual pentru a intra în viaţa publică, i se impune

imediat o a treia LEGE: „FĂ ASTFEL încît nici una din acţiunile tale şi nici unui DIN CUVINTELE TAIE SĂ nu POATĂ ATENTA LA LIBERUL - ARBITRU al cuiva".

Un adevărat maestru al vieţii spirituale ESTE pătruns DE această concepţie; şi atunci CÎND ai dobîndit propria lui convingere îţi dai seama CĂ nu pierzi nimic din libertate urmînd regulile practice indicate de el.

Iată cum una din primele reguli amintite se poate ascunde în dosul cuvintelor: „Asiguraţi momente de calm interior şi profită de ele pentru a învăţa să distingi esenţialul de secundar". în forma lor originală, toate regulile şi lecţiile ştiinţei spirituale sînt date într-un limbaj de semne şi simboluri, dar pentru a le înţelege sensul trebuie să fi făcut deja primii paşi în ştiinţa ocultă. Or, aceasta se poate realiza dacă se analizează cu atenţie aceste reguli :n forma în care sînt date aici. Drumul este deschis tuturor celor decişi să-1 parcurgă.

Regula enunţată mai sus, cea referitoare Ia momentele de calm interior, este simplă. La fel de simplă este verificarea ei. Dar nu este eficace decît dacă se aplică cu o stricteţe comparabilă cu simplitatea ei.

Studentul în ocultism se va izola - pentru o scurtă perioadă -de viaţa lui de zi cu zi şi se va concentra asupra unui obiect cu TOTUL străin preocupărilor sale obişnuite. Nu trebuie totuşi să se creadă că ceea ce se va întîmpîa în aceste momente nu ar avea nici o legătură cu activitatea, cotidiană. Dimpotrivă: cel care caută în mod just aceste momente de izolare îşi va da seama că numai ele îi pot da forţa necesară îndeplinirii sarcinilor zilnice. Şi nici nu ar trebui să se creadă că verificarea acestei reguli ne va face să pierdem din timpul necesar activităţilor noastre deoarece, dacă într-adevăr nu am avea la dispoziţie mai mult de cinci minute pe zi tot ar fi deajuns. Totul depinde de ceea ce facem în aceste cinci minute.

In această perioadă discipolul trebuie să facă abstracţie de viaţa obişnuită, avînd în vedere că mişcarea gîndurilor şi sentimentelor trebuie să capete o cu totul altă nuanţă. Atunci bucuriile, durerile, grijile, experienţele şi acţiunile sale vor reveni în faţa sufletului său; şi pentru a reuşi acest lucru trebuie cîştigat un punct de vedere care să vă ridice deasupra nivelului ia care ie resimţiţi de obicei. Amintiţi-vă cîte lucruri vă pot apare în mod diferit în viaţa de zi cu zi - trăite sau realizate de voi înşivă sau făcute de altcineva - deoarece în ceea ce simţi şi în ceea ce faci eşti tu însuţi angajat, pe cînd ceea ce face sau simte altul nu poate fi decît observat. Or, în aceste momente de izolare studentul va trebui să încerce să privească şi să judece evenimentele propriei sale vieţi ca şi cum nu ar fi fost acţiunile lui, ci ale altcuiva. Să ne imaginăm că cineva este lovit puternic de soartă: nu se comportă el oare cu totul altfel decît dacă aceeaşi lovitură s-ar fi abătut asupra cuiva din anturajul său? Nimeni nu poate considera acest lucru ca fiind nejustificat. Ţine de natura omului şi se va întîmplă la fel, fie că este vorba de cazuri excepţionale, fie de împrejurări cu totul obişnuite ale existenţei. Elevul trebuie să caute sa dobîndească forţa de a se plasa - în anumite momente -în faţa lui însuşi ca în faţa unui străin; el trebuie să se examineze pe sine cu calmul unui judecător. Dacă va reuşi acest lucru, toate experienţele sale personale îi vor apare într-o lumină nouă. Atît timp cît va fi prins în plasa lor, nu va putea deosebi ceea ce este important de restul lucrurilor neesenţiale. Deîndată ce va dobîndi calmul interior - ce-i oferă posibilitatea de a se observa în mod obiectiv - esenţialul se va detaşa de secundar. Grijile şi bucuriile, gîndurile, deciziile, toate capătă un alt aspect pentru cei care le privesc din exterior.

Este ca şi cum, după ce ai mers o zi întreagă printr-o regiune observînd de aproape atît lucrurile mici cît şi pe cele mari, urci seara pe o înălţime de unde descoperi dintr-o dată panorama. In acel moment, raporturile dintre punctele peisajului capătă cu totul alte proporţii. O privire atît de liberă nu se poate obţine

în cazul unor elemente ale destinului propriu; dealtfel acest lucru nu este necesar, dar trebuie extins în ceea ce priveşte evenimentele trecute.

Ceea ce determină valoarea liniştitei priviri interioare - ce o arunci asupra propriei tale persoane - ţine de fapt mai puţin de ceea ce obseni decît de forţa ce trebuie exercitată pentru a face să se manifeste în tine acest calm.

Şi asta deoarece orice fiinţă umană are, pe lîngă personalitatea sa de zi cu zi, o natură superioară. Iar acest om superior nu se manifestă atît timp cît nu a fost trezit; şi cîtă vreme acesta dormitează, toate posibilităţile de a dobîndi cunoştinţe suprasensibile zac în el în stare latentă.

Este bine de amintit faptul că atîta timp cît n-au fost resimţite roadele calmului interior, trebuie perseverat pe linia observării acestei reguli. Pentru cel ce va insista astfel, va veni ziua în care va fi pătruns de lumina spirituală, cînd un ochi - neobservat pînă atunci în el - va vedea deschizîndu-se o lume cu totul nouă.

Ce! care urmează această regulă nu-şi schimbă cu nimic viaţa exterioară; îşi îndeplineşte îndatoririle ca şi mai înainte, are aceleaşi dureri, resimte aceleaşi bucurii. Nicicum nu poate deveni astfel străin de „viaţă". Dimpotrivă, el poate participa - în restul zilei - cu şi mai multă intensitate la activităţile cotidiene, cu cît .se dedică - în aceste momente privilegiate - unei „vieţi superioare". Aceasta influenţează puţin cîte puţin viaţa de zi cu zi, iar calmul acestor momente de excepţie se extinde şi asupra existenţei în general. întreaga fiinţă devine mai liniştită, capătă siguranţă în tot ceea ce face şi nu se lasă descumpănită de greutăţi. încet - încet, cel ce se angajează pe această cale ştie întotdeauna mai bine să se conducă pe sine şi depinde din ce în ce mai puţin de legăturile şi condiţiile exterioare; el observă imediat ce izvor de forţe îi oferă aceste momente privilegiate. Tot ceea ce înainte îl înfuria, nu-1 mai irită deloc; numeroase detalii care-I îngrozeau, nu-i mai provoacă teamă. Vede viaţa dintr-un unghi nou. înainte nu putea aborda unele probleme fără o teamă ascunsă; îşi spunea: „Niciodată nu voi reuşi să fac acest lucru aşa cum vreau". Acum acest gînd nu-1 mai deranjează şi în schimb îşi spune: „Vreau să-mi adun toate forţele pentru a face acest lucru cît mai bine cu putinţă". îşi reprimă îndoielile ce altădată îl frămîntau. Acum ştie, într-adevăr, că numai teama de a nu fi ia înălţimea situaţiei îl paraliza, fără a-i influenţa în bine activitatea. Şi aşa, unul după altul, gîndurile fecunde, stimulatoare, îi pătrund viaţa şi părerile ce şi le formează, luînd locul acelora paralizante. El începe să ştie cum să-şi manevreze barca cu o mînă sigură, nemailăsînd-o în voia valurilor.

Efectul acestui calm sigur şi liniştit se răsfrînge asupra întregii fiinţe. Omul interior se dezvoltă şi în acelaşi timp se maturizează aceste facultăţi ale sufletului ce conduc la cele mal înalte cunoştinţe, avînd în vedere că progresele ce le obţine în această direcţie îi oferă cercetătorului - în mod treptat - posibilitatea de a determina, prin el însuşi, în ce măsură impresiile despre lumea exterioară trebuie să acţioneze asupra lui. De exemplu, i se spune un cuvînt cu intenţia de a-1 jigni sau de a-1 enerva; şi într-adevăr, înainte de a urma o disciplină interioară, s-ar fi simţit jignit sau s-ar fi supărat. Dar de cînd a pornit-o pe calea ocultismului, el are posibilitatea de a înlătura din acest cuvînt latura sa batjocoritoare sau enervantă înainte ca el să găsească drumul spre sufletul său. încă un exemplu: cineva devine cu uşurinţă nerăbdător atunci cînd trebuie să aştepte. Dar iată că începe un antrenament interior! Sentimentul de inutilitate a nervilor săi devine atît de pregnant -în momentele de calm - încît această convingere apare imediat ce survine o ocazie concretă de nerăbdare. Ca urmare, enervarea dispare şi minutele care ar fi fost în mod stupid pierdute cu etalarea motivelor enervării pot fi folosite pentru tot felul de observaţii folositoare.

Reflectaţi la tot ceea ce s-a spus pînă acum. Gîndiţi-vă că „omul superior" din voi este în continuă evoluţie, dar numai calmul şi siguranţa - aşa cum au fost descrise - îi asigură o evoluţie normală. Viitori le vieţii exterioare ar zdruncina sufletul individului dacă acesta, în loc să-şi ordoneze această viaţă, s-ar lăsa

dominat de ea. La fel ca plantele ce caută să crească trecînd prin crăpăturile unei stînci: dacă nu găsesc o ieşire Ia aer, se ofilesc. Pentru fiinţa interioară, nici o forţă nu poate realiza din exterior această deschidere: numai calmul interior al sufletului său o poate face. Condiţiile externe pot numai să modifice forma exterioară de viaţă; dar nu vor reuşi niciodată să trezească „omul spiritual"; studentul în ocultism trebuie să creeze în el noul om prin activitatea sa interioară.

Odată născut, „omul superior" preia conducerea şi dirijează cu siguranţă comportamentul fiinţei exterioare. Pe cînd aceasta din urmă pilota barca, „omul interior" era sclavul său şi nu putea, bineînţeles, să-şi desfăşoare forţele. Şi asta deoarece, atît timp cît o intervenţie din exterior mă poate enerva, nu sînt stăpîn pe mine sau mai bine zis, nu am găsit încă stăpînul în mine. Trebuie să dezvolt puterea de a nu mă lăsa impresionat de lumea exterioară decît în limitele impuse de mine însumi. Numai atunci voi putea ajunge un discipol.

Discipolul nu-şi poate atinge scopul decît dacă va căuta cu conştiinciozitate această forţă. Principalul nu este ca el să reuşească acest lucru într-un timp anume, ci doar să tindă cu insistenţă, să persevereze pe acest drum. Mulţi au luptat şi au stăruit vreme de mulţi ani fără a remarca în ei schimbări apreciabile; dar cei care nu au renunţat şi nu s-au lăsat pradă disperării au obţinut pînă la urmă „victoria interioară".

Bineînţeles, este nevoie de multă energie pentru a realiza - în unele situaţii - cîteva momente de calm interior. Dar cu cît forţa necesară este mai mare, cu atît rezultatul obţinut este mai important. Totul depinde - în acest domeniu - de următoarea condiţie: a şti să te pui energic în faţa ta, ca un străin, pentru a-ţi observa întregul comportament cu bună credinţă >şi deplină luciditate.

Prin această naştere a *propriei* fiinţe superioare, nu s-a descris totuşi decît o latură a activităţii interioare. Chiar, şi atunci cînd reuşeşti să te pui în faţa ta ca un străin, tot nu este vorba decît de *tine însuţi*. Revezi ceea ce ai trăit şi realizat, tot mediul din care faci parte. Trebuie să depăşeşti această limită. Trebuie să te înalţi spre o sferă umană în ansamblu, ce nu mai depinde de o poziţie personală. Trebuie să atingi nivelul a ceea ce te interesează ca ninţă umană în general, chiar dacă ar fi vorba de o cu totul altă existenţă, în condiţii total diferite. Astfel se formează un mod de a privi lucrurile ce depăşeşte elementul personal. Ca urmare, cercetătorul îşi îndreaptă privirile spre *lumi superioare* acelea în care se desfăşoară activitatea sa zilnică; el începe atunci să experimenteze apartenenţa la aceste lumi. Bineînţeles, nici simţurile şi nici contactele sale cotidiene nu-1 învaţă nimic despre ele. De acum înainte îşi va plasa centrul de greutate în viaţa sa interioară; ascultă vocile care-i vorbesc în momentele de linişte şi cultivă în el legături cu lumea spirituală; se sustrage mediului exterior al cărui zgomot nu îl mai atinge. Totul se linişteşte *în jurul său*, iar gîndurile care i-ar aminti de impresiile despre lumea din afară le îndepărtează. Şinele îi este plin de această *liniştită contemplare interioară*, de acest dialog cu realităţile spiritului.

O asemenea tăcută contemplaţie trebuie să devină naturală: o necesitate vitală pentru cercetător. în primul rînd acesta pătrunde cu totul într-o lume a gîndurilor. Apoi el trebuie să aibă un *sentiment viu* faţă de această mişcare liniştită a gîndurilor. Trebuie să înveţe *să iubească* ceea ce spiritul revarsă în el. Curînd, va înceta să resimtă această lume a gîndurilor ca fiind ceva mai puţin real decît lucrurile care-1 înconjoară în viaţă; începe să-şi dirijeze gîndurile ca şi cum ar mînui obiecte în spaţiu. Se apropie clipa în care adevărurile - ce i se arată în această liniştită activitate interioară a gîndurilor - îi vor apare într-o lumină mai reală decît obiectele materiale; şi va simţi că în această lume a ideilor se exprimă *o viaţă*. Ideile nu sînt umbre, oglindiri, ci ajută la exprimarea" *entităţilor* ascunse. In linişte, ele încep să-i vorbească. Sunetele de pînă atunci nu ajungeau la el decît. din exterior, prin ureche; acum ele îi răsună în suflet. I se dezvăluie un limbaj interior, un verb interior. Atunci cînd trăieşte pentru prima dată un asemenea moment, este în culmea

fericirii. Tot ceea ce-l înconjoară este acoperit de această lumină internă. Incepe o a doua existenţă. Este inundat de un val de forţe divine, de o " fericire divină.

Ştiinţa spirituală - „Gnosa" - numeşte *meditaţie* (sau reflecţie contemplativă) această viaţă a gîndirii ce înfloreşte pînă cînd ajunge o viaţă în esenţa spiritului. Această meditaţie este agentul cunoaşterii suprasensibile.

Cercetătorul trebuie să fie mereu atent, să nu se lase subjugat de sentimente în timpul meditaţiei; să nu permită în sufletul său prezenţa vreunei sentimentalităţi nedefinite. Nu ar fi decît o piedică în calea adevăratei cunoaşteri. Gîndurile sale trebuie să aibă întotdeauna o forma clară, incisivă, precisă. In acest scop trebuie să vegheze spre a nu se iăsa antrenat orbeşte de toate ideile ce*se ivesc în el; dimpotrivă, trebuie să se lase pătruns de gînduri nobile, pe care oameni avansaţi şi deja cuprinşi de spirit le-au dobîndit în aceste momente alese. De exemplu, să ia ca punct de plecare scrierile inspirate de lumina meditaţiei, textele mistice, Gnosa, ştiinţa spirituală. Va extrage substanţa necesară propriei sale meditaţii. Cercetătorii spirituali au consemnat în aceste scrieri gîndurile cunoaşterii divine transmise lumii prin intermediul mesagerilor săi.

Printr-o astfel de meditaţie se realizează o schimbare totală a viitorului ocultist, acesta începînd să-şi formeze idei noi despre realitatea înconjurătoare. Lucrurile din jurul său îşi modifică valoarea. Dar el trebuie să-şi repete fără încetare: discipolul nu va reuşi în nici un caz să devină insensibil la mediul exterior şi nici să fie dezgustat de obligaţiile sale zilnice. Dimpotrivă, el va învăţa să înţeleagă mai bine relaţia între cea mai neînsemnată dintre activităţile sale, cea mai măruntă dintre experienţele realizate şi tot ceea ce este măreţ în univers. Dacă vede clar această legătură în momentele sale de gîndire contemplativă, el se va reîntoarce cu o forţă nouă la ocupaţiile zilnice, deoarece acum ştie că eforturile, suferinţele sale, fac parte din oceanul spiritual al universului, unde îşi aflā rostul. Rezultatul meditaţiei îi constituie forţa de a trăi şi nu dezgustul faţă de viaţă.

Cu un pas sigur, cercetătorul înaintează pe drumul existenţei sale şi orice îi va oferi aceasta, el îşi va urma calea. înainte nu ştia de ce trebuia să muncească, să sufere; acum ştie. Bineînţeles, meditaţiile îşi ating mai bine scopul atunci cînd sînt făcute sub controlul unor oameni experimentaţi. Căutîndu-le sfaturile, nu pierde nimic din libertatea sa şi evită tatonările. Cine va bate la uşa lor nu o va face în zadar. Dar fiţi foarte conştienţi şi să nu căutaţi nimic altceva decît sfatul unui prieten; nu dominarea unei fiinţe care vă conduce. Dealtfel veţi observa întotdeauna că cei care „ştiu" cu adevărat sînt cei mai modeşti şi că nimic nu le este mai străin decît ceea ce oamenii numesc setea de putere.

Dacă se înalţă prin meditaţie spre ceea ce uneşte omul cu spiritul, cercetătorul începe să pună în mişcare ceea ce este în sine elementul etern, ce nu are limite, ca naşterea sau moartea. Astfel, meditaţia este calea ce duce omul la cunoaştere, la viziunea miezului etern indestructibil al fiinţei sale. Şi numai prin ea poate ajunge aici.

Gnosa, ştiinţa spirituală, ne învaţă că sufletul fiinţei - care este de natură eternă - trece prin reîncarnări succesive. Şi deseori apare întrebarea: „De ce, în acest caz, omul nu ştie nimic despre existenţa pe care o duce dincolo de graniţele naşterii şi morţii?". Problema nu trebuie pusă aşa; întrebarea este: „Cum poate fi înţeleasă această existenţă?" Printr-o meditaţie făcută cum trebuie, calea se deschide şi amintirea celor trăite dincolo de pragul naşterilor şi morţilor prinde viaţă. Oricine poate dobîndi această ştiinţă, deoarece în fiecare există posibilitatea de a cunoaşte şi de a contempla prin el însuşi ceea ce învaţă mistica adevărată, ştiinţa spirituală, Antropozofia, Gnosa. Trebuie doar să se aleagă mijloacele corespunzătoare. Numai o fiinţă cu urechi şi ochi poate percepe sunete şi culori; dar ochiul nu poate discerne nimic fără lumina ce face lucrurile vizibile. Ştiinţa spirituală oferă mijloacele necesare pentru a deschide urechile şi

ochii din interior şi pentru a face să curgă lumina spiritului. Aceste mijloace ale disciplinei interioare cuprind 3 etape:

1. *pregătirea* - care dezvoltă simţurile interioare;
2. *iluminarea* - care face să ţîşnească lumina spirituală:
3. *iniţierea* - care stabileşte contactul cu realităţile înalte ale spiritului.

TREPTELE INIŢIERII

Cele ce vor urma constituie elementele unei discipline spirituale ale cărei nume şi natură vor fi clare tuturor celor ce vor şti să le aplice cum trebuie. Ele se referă la trei niveluri ce trebuiesc depăşite în cadrul şcolii vieţii spirituale pentru a atinge un anumit grad de iniţiere. Dar nu vom găsi aici, bineînţeles, decît ceea ce poate fi prezentat publicului: indicaţii extrase dintr-o învăţătură interioară mult mai profundă. însuşi antrenamentul ocult realizează respectarea acestora cu o disciplină foarte riguroasă. Exerciţiile au Ia bază conţinutul acestei cărţi, Ia fel cum invăţămîntul dintr-o şcoală superioară cu regulament sever se bazează pe cunoştinţele elementare dobîndite ocazional într-o şcoală pregătitoare. Şi totuşi, dacă indicaţiile găsite aici vor fi puse în practică cu conştiinciozitate şi perseverenţă, se va atinge o adevărată formaţie ocultă; pe cînd o încercare pripită, lipsită de aceste calităţi, nu va avea rezultat. Activitatea ocultă nu poate reuşi decît dacă se ţine seama de condiţiile amintite mai sus şi dacă se continuă în conformitate cu aceste premise.

Nivelurile - stabilite prin tradiţie - la care ne-am referit sînt următoarele:

1. Pregătirea
2. Iluminarea
3. Iniţierea

Nu este neapărat necesar ca aceste niveluri să fie urmate într-o ordine strictă, câ primul să fie tn întregime înaintea celui de-al doilea şi ca acesta să-I preceadă pe ultimul. Poţi participa deja -din anumite puncte de vedere - la iluminare, la o iniţiere parţială şi să te afli încă la nivelul de pregătire - din alte puncte de vedere. Trebuie consacrat întotdeauna un anumit timp pregătirii, înainte de care nu poate apare o iluminare. Şi această iluminare trebuie să se realizeze cel puţin în anumite privinţe pentru atingerea iniţierii. Dar, pentru simplificare, vom descrie cele trei niveluri în ordine.

Pregătirea

PREGĂTIREA CONSTĂ ÎNTR-UN antrenament CU TOTUL deosebit AI vieţii SENTIMENTELOR ŞI gîndurilor. CE înzestrează „corpul" sufletului şi ..corpul" SPIRITULUI CU INSTRUMENTE ALE SIMŢURILOR SI ORGANE ACTIVE DE NATURĂ SUPERIOARĂ, LA FEL CUM FORŢELE NATURII.SCOÎ DIN MATERIA VIE NEDIFERENŢIATĂ ORGANELE cu CARE ESTE ÎNZESTRAT CORPUL FIZIC.

PENTRU ÎNCEPUT, atenţia trebuie îndreptată asupra unor fenomene ALE mediului ÎNCONJURĂTOR. ACESTEA SÎNT, PE DE O PARTE, CELE ale VIEŢII în STADIUL GERMINAŢIEI, DE CREŞTERE ŞI DE ÎNFLORIRE; PE DE altă PARTE, CELE CARE PREZINTĂ O VIAŢĂ CE SE OFILEŞTE, PĂLEŞTE ŞI SE stinge. ASEMENEA FENOMENE există ORIUNDE ÎN JURUL tău ŞI PRETUTINDENI ele TREZESC, BINEÎNŢELES, sentimente ŞI gînduri. DAR, în MOD OBIŞNUIT, OMUL NU-ŞI PIERDE PREA MULT VREMEA CU ELE; ESTE PREA GRĂBIT să TREACĂ DE IA O SENZAŢIE LA ALTA. OR, ACUM EL TREBUIE SĂ-ŞI ÎNDREPTE ATENŢIA ASUPRA ACESTOR fenomene, INTENS ŞI PE DEPLIN CONŞTIENT. ■ ACOLO unde întîlneşte creşterea ŞI ÎNFLORIREA într-o FORMĂ bine DEFINITA, omul trebuie să înlăture din sufletul SĂU orice impresie STRĂINĂ ŞI. PENTRU cîteva momente, să se LASE numai în voia acestei senzaţii unice. Va CONSTATA că un sentiment CARE, dacă altădată nu ar FI FOST DECÎT ceva trecător

prin sufletul său (în cazuri asemănătoare), acum creşte în el şi ia o formă clară, puternică. Să lase ACUM ecoul acestui sentiment să vibreze în el ŞI să facă în sufletul său o LINIŞTE deplină; să se izoleze de restul lumii pentru A urmări numai ceea ce urcă în el ca răspuns la fenomenul de creştere şi ÎNFLORIRE.

Dar, mai ales, să nu creadă că progresul constă în A-ŞI atenua simţurile în contact cu lumea înconjurătoare. Dimpotrivă, el trebuie mai întîi SĂ observe cu cît mai multă intensitate ŞI exactitate obiectul exterior. Numai după aceea se LASĂ ÎN VOIA sentimentelor ASTFEL TREZITE, a gîndurilor NOI CE-I PĂTRUND SUFLETUL. Scopul ACESTUI EXERCIŢIU ESTE de a concentra ATENŢIA asupra a două lucruri în ACEIAŞI timp: fenomenul exterior ŞI ECOUL SĂU INTERIOR; ŞI asta într-un PERFECT echilibru de forţe. Dacă află calmul NECESAR şi, CU TIMPUL, SE lasă ÎN VOIA mişcărilor DECLANŞATE ASTFEL în sufletul său, omul va SIMŢI ÎNCOLŢIND ÎN el O NOUĂ categorie DE sentimente şi gînduri CE nu ie CUNOSCUSE pînă ATUNCI. ŞI cu CÎT ÎŞI va ÎNDREPTA MAI mult ATENŢIA FID ASUPRA fiinţelor CE CRESC ŞI înfloresc, FIE asupra celor ce SE OFILESC şi MOR, CU atît MAI MULTĂ VITALITATE VOR avea aceste SENTIMENTE. DATORITĂ acestor gînduri şi sentimente SE VOR forma organele cîarviziunii, ÎA fel cum OCHII şi URECHILE corpului fizic APAR SUB ACŢIUNEA FORŢELOR NATURALE, DIN SUBSTANŢA CE prinde VIAŢĂ. Sentimente DE O FORMĂ APARTE se LEAGĂ DE CREŞTERE şi DEVENIRE, ALTELE - AU mai PUŢIN- CLARE - SE LEAGĂ DE descreştere şi PIEIRE, DAR NUMAI ATUNCI CÎND cultivarea acestor SENTIMENTE A URMAT CALEA DESCRISA. SE POATE CA DESCRIEREA SĂ FI FOST aproximativă. DAR DACĂ A TRECUT PRIN ACESTE experienţe, fiecare ÎŞI POATE FACE o reprezentare completă. Dacă v-aţi îndreptat deseori ATENŢIA asupra FENOMENELOR devenirii, înfloririi, VEŢI SIMŢI CEVA ce PREZINTĂ analogii îndepărtate CU impresia FĂCUTĂ DE UN răsărit DE SOARE; IAR .3. vederea unei FIINŢE ce se ofileşte ŞI MOARE veţi încerca un sentiment ce aminteşte înălţarea lină a lunii deasupra orizontului. Aceste sentimente sînt două forţe care. PRINTR-UN antrenament corespunzător şi o practică tot mai însufleţită, DUC LA REZULTATE spirituale de cea mai mare importanţă.

Cel ce se dedică - cu perseverenţă, ritmicitate, metodă -acestei activităţi vede deschizîndu-i-se o lume nouă: lumea psihică - numită lumea „astrală" - începe să răsară ca o auroră. Creşterea şi descreşterea nu mai sînt pentru el fapte ce trezesc impresii confuze, ci realităţi exprimate în linii .şi figuri spirituale a căror existenţă nu o bănuise niciodată pînă atunci. în plus, aceste linii şi figuri capătă aspecte noi pentru fiecare nou fenomen: o floare pe cale de a se deschide face să apară - în mod magic - o anumită figură, la fel cum un animal în creştere sau un copac gata să moară are figura sa corespunzătoare. Puţin cîte puţin, lumea psihică (sau astrală) se desfăşoară în faţa lui. Nu este nimic arbitrar în aceste linii şi figuri. Doi cercetători aflaţi la acelaşi nivel de pregătire vor percepe linii şi figuri identice pentru acelaşi fenomen, la fel cum doi oameni cu o vedere normală văd rotundă o masă rotundă (niciodată nu o va vedea rotundă unul şi celălalt pătrată).

Aşa cum istoria naturală obişnuită descrie formele de plante şi animale, un om pregătit în ştiinţa ocultă descrie sau desenează formele spirituale ale fiinţelor aflate în plină dezvoltare sau pe cale să moară.

Atunci cînd studentul a ajuns să poată contempla - în forma lor spirituală - fenomene perceptibile şi ochiului său fizic, nu este prea departe de a vedea lucruri ce nu au nici o existenţă fizică şi care, ca urmare, rămîn în întregime ascunse (oculte) celui ce nu cunoaşte ştiinţa secretă.

Trebuie insistat asupra unui punct: cercetătorul nu trebuie să se piardă în cugetări asupra semnificaţiei celor văzute. Această muncă intelectuală nu ar face decît să-1 îndepărteze de calea cea bună. El trebuie să se deschidă lumii sensibile fără prejudecăţi, cu bun simţ, cu pătrundere şi să se lase apoi în voia propriilor sale sentimente. In ce priveşte semnificaţia lucrurilor, nu el trebuie să tragă concluziile făcînd tot felul de speculaţii. Mai bine să încerce să înţeleagă ce-i spun aceste lucruri în limbajul lor[1].

('Trebuie remarcat că sensibilitatea artistică, dacă este completată de o natură meditativă si concentrată, este cea mai bună condijie pentru dezvoltarea facultăţilor spirituale. Sensibilitatea artistică are într-adevăr puterea de a pătrunde dincolo de aparenţe pentru a descoperi misterul lucrurilor.)

Un alt punct important îl constituie ceea ce ştiinţa secretă numeşte „orientarea" în lumile superioare. Aceasta se realizează făcînd în aşa fel încît conştiinţa să fie pătrunsă de certitudinea că. sentimentele şi gîndurile sînt fapte reale, la fel cum sînt scaunele sau mesele în lumea fizică. In lumea sufletelor şi ideilor are loc o reciprocitate a acţiunilor şi reacţiunilor, la fel ca în lumea sensibilă, între lucrurile fizice. Atît timp cît cercetătorul nu va fi puternic pătruns de această convingere, nu va crede niciodată că un gînd greşit poate face mult rău celorlalte gînduri ce animă spaţiul mental, la fel cum un glonţ tras la întîmplare acţionează asupra obiectelor fizice pe care le atinge. Mulţi oameni - care poate n-ar vrea niciodată să comită o acţiune exterioară pe care o consideră iraţională - nu văd nici un rău în a nutri sentimente sau gînduri făţarnice, despre care cred că nu au nici o influenţă asupra celorlalţi. Nu poate exista progres în ştiinţa secretă decît dacă cercetătorul îşi va supraveghea gîndurile şi sentimentele cu aceeaşi atenţie cu care se uită - în lumea fizică - pe unde calcă. Dacă vedeţi un perete, nu veţi încerca să treceţi prin el, ci-1 veţi înconjura conducîndu-vă paşii după legile ce guvernează lumea fizică.

Or, legi asemănătoare există şi în lumea sufletelor şi spiritelor; dar acestea nu sînt impuse din exterior. Ele trebuie să rezulte din însăşi viaţa sufletului şi pot fi observate prin înlăturarea permanentă a gîndurilor şi sentimentelor deformate. Va trebui ca de acum înainte, cercetătorul să evite a se lăsa furat de visare, a ceda jocului imaginaţiei, capriciului sentimentelor. Să nu credeţi că astfel vă scade sensibilitatea: veţi constata curînd că, dimpotrivă, sentimentele nu devin cu adevărat bogate şi imaginaţia adevărată nu devine creatoare decît dacă se controlează în acest mod cursul vieţii interioare. Ca urmare, în locul unei sentimentalităţi copilăreşti şi asociaţiilor arbitrare de idei, apar sentimente pline de semnificaţii şi gînduri fertile, disciplinate, care permit omului să se orienteze în lumea spirituală, învăţînd să stabilească raporturi juste între el şi realităţile spiritului. Această disciplină are pentru el consecinţe precise: aşa cum în viaţa fizică îşi găseşte drumul trecînd printre lucruri, el ştie acum să se orienteze printre fenomenele de creştere şi descreştere pe care tocmai le-a aprofundat în maniera descrisă mai sus. De acum înainte, el observă tot ce creşte şi înfloreşte, tot ce păleşte şi moare, în conformitate cu binele său şi al universului.

Cercetătorul trebuie apoi să cultive legătura cu lumea sunetelor, să facă distincţie între sunetele produse de obiectele neînsufleţite (căderea unui corp, un clopot sau un instrument muzical) SI CELE emise de o vietate (animal sau om). La auzul unui clopot numai sunetul este perceput şi acesta produce un sentiment plăcut; dar în cazul strigătului unui animal, în afara acestui sentiment, se mai deosebeşte - în spatele acestui sunet - şi manifestarea a ceea ce resimte ACEI animal în interiorul său, PLĂCERE sau SUFERINŢĂ. Discipolul trebuie să se intereseze DE CEL de-ai doilea tip de sunete, să-şi îndrepte întreaga sa atenţie ASUPRA OBŢINERII - prin SUNETUL PERCEPUT - UNEI INFORMAŢII referitoare Ia UN eveniment ce se petrece în afara lui: el trebuie să pătrundă într-un MEDIA STRĂIN, să lege strâns SENTIMENTUL SĂU DE durerea SAU BUCURIA PE care i-o dezvăluie acest sunet, SĂ FACĂ abstracţie de ei însuşi, fără a căuta să AFLE dacă pentru el SUNETUL ESTE AGREABIL, PLĂCUT SAU NEPLĂCUT. SUFLETUL SĂU TREBUIE SĂ fie PREOCUPAT de UN SINGUR lucru: CE se PETRECE în fiinţa CARE emite sunetul. Prin aceste EXERCIŢII -concepute metodic - se obţine capacitatea de a vibra (ca să spunem aşa) la unison cu o altă fiinţă. Un om dotat cu simţ muzical va considera cultivarea sensibilităţii sale mai uşoară faţă de cel ce nu O POSEDĂ; DAR NU TREBUIE SĂ SE CREADĂ că SIMŢUL MUZICAL POATE înlocui singur această disciplină.

Studentul trebuie să înveţe astfel să simtă întreaga natură, aruncînd seminţe noi în lumea ideilor şi sentimentelor sale. Natura începe atunci să-i dezvăluie misterele sale prin intermediul sunetelor ce exprimă viaţa. Ceea ce nu era - pînă atunci - pentru suflet decît un zgomot lipsit de sens, devine un limbaj plin de înţeles; acolo unde înainte credea că aude numai un sunet, rezonanţe ale corpurilor AŞA-zise neînsufleţite, discipolul percepe acum un nou limbaj al sufletului. Dacă progresează în această cultivare a sentimentelor sale, el va constata curînd că poate să audă unele sunete pe care nu le bănuise pînă atuncf. începe să audă cu sufletul.

Pentru a atinge culmea a ceea ce se poate obţine în acest domeniu, un nou progres trebuie să se adauge acestuia. Are o mare importanţă pentru el maniera în care îi ascultă pe ceilalţi "vorbind; trebuie să se obişnuiască să o facă astfel încît, în acest timp, totul să tacă în el. De exemplu: dacă cineva exprimă o opinie şi-1 ascultaţi, în dumneavoastră se naşte fie o aprobare, fie o obiecţie şi mulţi oameni ar fi imediat tentaţi să-şi exprime fie acordul, fie - mai ales - critica lor. Trebuie să se reuşească reducerea la tăcere atît a asentimentului, cît şi a ripostei. Bine-înţeles, nu poate fi vorba de schimbarea bruscă a felului de a fi şi de realizarea unei perfecte linişti interioare. începutul se face prin observarea acesteia în unele cazuri particulare alese cu discer-nămînt. Pe urmă, puţin cîte puţin, ca de la sine, această nouă manieră de a asculta va pătrunde în obiceiurile dumneavoastră.

In cercetarea spirituală acest exerciţiu este practicat metodic. Trebuie făcut efortul, la un anumit timp, de A pleca urechea la cele mai contradictorii gînduri simultan cu abţinerea de la orice judecată reprobatoare. Nu este vorba aici - şi acest lucru este foarte important - de a-ţi interzice exprimarea unei judecăţi raţionale; trebuie reprimată orice impresie de neplăcere, repulsie sau chiar simpatie. în particular, studentul trebuie să se observe el însuşi cu o inteligenţă pătrunzătoare, pentru a evita ca aceste tendinţe - care au dispărut, poate, în aparenţă - să nu persiste în adîncurile sufletului. Va trebui, de exemplu, să asculte vorbind persoane care, dintr-un anumit punct de vedere, îi sînt cu mult inferioare şi să-şi reprime în acest timp orice urmă de sentiment de superioritate, de înfumurare.

Astfel, omul reuşeşte să asculte cuvintele celorlalţi cu o detaşare perfectă, făcînd abstracţie de propria sa persoană, de felul său de a vedea şi simţi. Dacă exersează astfel să asculte fără spirit critic, atunci, chiar dacă cineva exprimă o părere cu care el nu este de acord sau o ipoteză extravagantă, va învăţa, puţin cîte puţin, să se cufunde cu totul în individualitatea unei alte fiinţe, să pătrundă cohiplet în ea. Dincolo de cuvinte, el aude vocea interioară a unui alt suflet. Dacă ar persevera într-un exerciţiu de acest gen, sunetul ar deveni cel mai bun agent pentru perceperea sufletului şi spiritului; mai ales că atunci cînd acest exerciţiu se face sub directa îndrumare a celor interesaţi de arta ascultării vibraţiilor naturii, se naşte un nou simţ al auzului. Se dezvoltă capacitatea de a recepţiona informaţii emanate deJumea spirituală şi care nu reuşesc să se exprime prin sunete exterioare perceptibile urechii fizice. In acel moment poate fi auzit „verbul interior" şi adevărurile spirituale vă sînt dezvăluite treptat.

Toate marile adevăruri sînt accesibile acestui „verb interior"; învăţămintele - ce pot fi culese de oricare cercetător adevărat - sînt conştientizate în acest mod.

Asta nu înseamnă că este inutil să te dedici studiului lucrărilor oculte înainte de a percepe acest limbaj interior. Dimpotrivă, citind aceste scrieri, ascultînd învăţătura maeştrilor, te pregăteşti pentru a primi tu însuţi cunoaşterea. Orice element - care a fost înţeles - al ştiinţei oculte călăuzeşte spre-scopul ce va fi atins numai dacă se manifestă un real progres al sufletului. La tot ce am spus, mai trebuie adăugată studierea insistentă a ştiinţei transmise de către ocultişti. In orice antrenament, acest studiu face parte din pregătire; iar dacă nu vei asimila învăţăturile oculte, poţi ajunge în situaţia de a folosi tot felul de metode ce nu te-ar ajuta cu nimic. Deoarece provin din acel însufleţit „verb interior" şi sînt inspirate din sursele vii ale revelaţiei directe, toate aceste învăţături au înţr-adevăr o viaţă spirituală. Ele nu sînt numai simple cuvinte,

ci forţe ale vieţii. In timp ce urmăreşti cuvintele unui iniţiat sau citeşti o carte inspirată dintr-o adevărată experienţă interioară, în tine acţionează forţe ce-ţi vor oferi clarviziunea, la fel cum forţele naturii fizice ţi-au modelat, din substanţa vie, ochii şi urechile.

Iluminarea

Iluminarea conţine o serie de exerciţii pregătitoare foarte simple. Şi aici este vorba de a face apel la unele gînduri, sentimente, ce dormitează în om şi care trebuie trezite. Dar numai cel ce execută aceste exerciţii simple cu o răbdare permanentă şi o deplină perseverenţă poate ajunge la perceperea luminii interioare. Primii paşi: observarea - într-un mod cu totul deosebit - a unor fenomene şi fiinţe din natură; de exemplu, un cristal transparent cu frumoasele sale faţete, apoi o plantă, un animal. Să se înceapă prin concentrarea întregii atenţii asupra unei comparaţii între piatră şi animal (aşa cum veţi vedea în continuare). Aceste gînduri trebuie să acapareze întreg sufletul, asociindu-se unor sentimente foarte vii. Nici un alt gînd sau sentiment nu trebuie să apară şi să perturbe intensitatea observaţiei. Să spunem deci următoarele: „Piatra are o formă, la fel şi animalul. Piatra rămîne nemişcată la locul ei, animalul îşi schimbă poziţia. Dorinţa, instinctul, sînt elementele ce determină animalul să-şi schimbe locul şi, de asemenea, tot satisfacerii instinctelor sale slujeşte şi forma acestuia; organele şi membrele sînt modelate în conformitate cu aceste instincte, după dorinţă, în timp ce forma pietrei este rezultatul forţelor în care dorinţa nu-şi are locul"[1].

([1]Exerciţiul arătat aici - contemplarea unui cristal - este interpretat greşit de către cei ce nu cunosc decît latura exterioară (exoterică), fapt ce a dat naştere unor practici - cum ar fi „citirea în cristal' - bazate pe o neînţelegere. Dar aceste practici nu vor fi niciodată obiectul unei adevărate învăţături ezoterice.)

Dacă ne cufundăm intens în aceste gînduri şi dacă vom cerceta piatra şi animalul cu o atenţie susţinută, vor apare - în suflet -două feluri de sentimente foarte diferite. Primul inspirat de piatră, al doilea de animal. Este posibil ca acest lucru să nu reuşească chiar de la început, dar, puţin cîte puţin, prin exerciţii executate cu foarte multă răbdare, sufletul se va obişnui cu aceste două sentimente. Tot ce trebuie făcut este continuarea cu insistenţă a exerciţiului. La început, aceste sentimente nu se vor menţine decît pe durata observaţiei; mai tîrziu ele vor persista dincolo de această perioadă, căpătînd în Anal o viaţă permanentă. După aceea nu mai este nevoie decît ca aceste sentimente să fie dezvoltate, chiar şi fără ajutorul observării unui obiect exterior. Din aceste sentimente - împreună cu gîndurile corespunzătoare lor - se nasc *organele clarviziunii*.

Dacă la această observaţie se adaugă aceea a plantei, se va constata că sentimentul pe care aceasta îl inspiră - prin natura şi gradul său de intensitate - se menţine între sentimentul născut de piatră şi cel provocat de animal. Organele ce se formează astfel sînt ochii spirituali. Treptat învăţăm să percepem cu ei culorile lumii sufletului şi spiritului. Atît timp cît doar am asimilat ceea ce a fost descris ca „pregătire", lumea spirituală, liniile şi figurile sale, RĂNIM ascunse. Prin iluminare se limpezesc. Remarcăm de ASEMENEA că, atît cuvintele „clar" şi „obscur", cît şi celelalte EXPRESII folosite, nu exprimă gîndul nostru decît cu aproximaţie, avînd ÎN vedere că acest limbaj comun ESTE făcut numai pentru condiţii fizice.

Ştiinţa SECRETĂ consideră „bleu" sau „bîeu-roşu" ceea ce ORGANELE clarviziunii PERCEP din radiaţiile pietrei ŞI „roşu" SAU „portocaliu" CEEA CE se RESIMTE ca emanaţie A unui animal. în

REALITATE, CULORILE ASTFEL PERCEPUTE SÎNT „de NATURĂ SPIRITUALĂ". CEA a plantei este „VERDE", cu o TENDINŢĂ PROGRESIVĂ SPRE un deschis ROŞU-roz eteric; şi ASTA deoarece PLANTA, DINTRE TOATE FIINŢELE vii, ESTE cea care, ÎN lumile SUPERIOARE, SEAMĂNĂ DIN ANUMITE PUNCTE DE vedere cu IMAGINEA sa DIN LUMEA FIZICĂ. NU IA feî se ÎNTÎMPLĂ CU piatra SAU animalul.

Dar TREBUIE să SE ÎNŢELEAGĂ BINE că ACESTE culori DESEMNEAZĂ NUMAI NUANŢA FUNDAMENTALĂ a regnurilor: MINERAL, ANIMAI ŞI vegetal. In realitate există toate nuanţele intermediare. FIECARE piatră, PLANTĂ sau ANIMAI are O culoare proprie. în plus, fiinţele LUMILOR SUPERIOARE - CARE NU IAU NICIODATĂ FORMA UNUI CORP FIZIC -au şi ELE DESEORI culori admirabile, dar şi hidoase. De fapt, în aceste lumi superioare bogăţia culorilor ESTE infinit mai variată decît în lumea fizică.

DACĂ omul A reuşit să dobîndească posibilitatea de a vedea cu „ochiul spiritului", el va întîlni - MAI devreme sau mai tîrziu -fiinţe (unele fiindu-i superioare, altele - inferioare) ce nu pătrund niciodată în realitatea fizică.

Cînd a ajuns în această fază, i se deschid multe drumuri. Dar nimeni nu este sfătuit să meargă mai departe fără a observa cu atenţie ceea ce spune cercetătorul spiritual. Chiar şi pentru exerciţiile precedente este foarte bine ca această direcţie să fie clarificată; şi dacă cercetătorul posedă forţa şi tenacitatea de a depăşi primele trepte ale iluminării, nu va întîrzia să afle calea potrivită.

In orice caz, este nevoie de prudenţă, iar cine nu ia în considerare acest lucru ar face mai bine să renunţe la orice progres în ocultism: cel ce vrea să se angajeze pe acest drum nu trebuie să-ţi piardă calităţile de nobleţe, bunătate şi sensibilitate faţă de "oaîe realităţile fizice. Şi mai mult, forţa sa .morală, puritatea .-aterioară şi spiritul său de observaţie trebuie să se dezvolte permanent în timpul antrenamentului ocuii. De exemplu, în timpul primelor exerciţii de iluminare ei trebuie să urmărească dezvoltarea prin toate mijloacele a compasiunii şi simpatiei sale faţă de animale şi oameni, a simţului său m perceperea frumuseţilor naturii. Dacă nu are grija, aceste sentimente ar putea slăbi, iar simţul său pentru frumos să se stingă sub acţiunea acestor exerciţii; inima î-ar deveni nesimţitoare, sensibilitatea s-ar bloca, ceea ce ar putea avea consecinţe neplăcute.

In epoca noastră mulţi oameni caută calea ştiinţei secrete, dar o fac în diferite moduri, unii recurgînd la procedee periculoase sau chiar criticabile. Din această cauză, cei care consideră că deţin adevărul în acest domeniu trebuie să ofere şi celorlalţi posibilitatea de a cunoaşte unele caracteristici ale disciplinei oculte. Nu vom vorbi aici decît în limitele acestei posibilităţi. Este nevoie ca o parte din adevăr să fie dezvăluită, pentru ca greşelile să nu producă prea multe neplăceri. Prin metodele ce le vom indica aici nu se va întîmplă nimic nimănui, dacă nu se forţează nota. Dar să subliniem pe de altă parte faptul că nimeni nu trebuie să consacre exerciţiilor mai mult timp şi efort decît îi permit îndatoririle şi situaţia sa socială. Pentru a obţine rezultate serioase este nevoie de multă răbdare, de puterea ca, după cîteva minute de exerciţiu, să-i întrerupem şi să ne reîntoarcem liniştiţi la munca noastră obişnuită. Cine nu a învăţat să aştepte - în cel mai bun înţeles al cuvîntului - nu va reuşi niciodată să obţină rezultate remarcabile.

Controlul gîndurilor şi sentimentelor

Dacă se urmăreşte accesul la ştiinţa ocultă în maniera descrisă în capitolele precedente, nu trebuie neglijată fortificarea - în timpul activităţii - printr-o gîndire deosebit de stimulatoare. Permanent trebuie să existe convingerea că pot fi realizate progrese importante fără ca acestea şă fie vizibile. Dacă nu ţii seama

de acest lucru, apare riscul de a-ţi pierde răbdarea şi să abandonezi totul. Forţele şi capacităţile ce trebuie dezvoltate au -la început - o natură foarte delicată; şi esenţa lor este cu totul diferită de tot ceea ce omul şi-a putut imagina înainte. Pînă acuma nu cunoştea decît contactul cu lumea fizică; realităţile spiritului şi sunetului scăpau privirii şi concepţiilor sale. Deci nu va fi de mirare dacă nu va remarca imediat prezenţa forţelor spirituale şi psihice care se nasc în el.

Pentru cel ce pătrunde pe acest drum fără a ţine seama de experienţa acumulată de către cercetătorii experimentaţi apare aici riscul de a greşi. Un ocultist observă progresul realizat de discipolul său cu mult timp înainte ca acesta să-şi dea seama. El ştie cum se formează ochiul spiritului în structura sa delicată înainte ca discipolul să cunoască ceva despre acest lucru. Unul dintre cele mai importante aspecte ale indicaţiilor date constă cu siguranţă în exprimarea regulilor ce oferă studentului posibilitatea de a nu-şi pierde încrederea, răbdarea şi tenacitatea înainte de a fi dobîndit cunoaşterea. La drept vorbind, maestrul nu poate da nimic elevului dacă acesta nu posedă acel ceva în stare latentă; nu poate decît să-1 îndrume pe calea trezirii facultăţilor ce zac în el. Dar descrierea drumului străbătut de el însuşi poate reprezenta un ajutor important pentru cel care vrea să parcurgă această cale de la întuneric spre lumină.

Sînt mulţi cei care abandonează în scurt timp domeniul ştiinţei oculte deoarece progresele făcute li se par neînsemnate. Chiar şi atunci cînd survin primele experienţe superioare, elevul le consideră deseori ca fiind iluzii pentru că-şi imaginase cu totul altfel ceea ce trebuia să simtă. Şi îşi pierde curajul, fie deoarece aceste experienţe îi par lipsite de importanţă, fie le consideră prea neînsemnate pentru a-1 putea duce în scurt timp la un rezultat serios. Or, curajul şi încrederea în sine sînt două lumini - pe calea ocultismului - ce nu trebuie lăsate să se stingă.

Cu mult înaintea observării progreselor realizate, un sentiment nedesluşit ne avertizează că sîntem pe calea cea bună; acest sentiment trebuie hrănit şi cultivat, deoarece el poate deveni un ghid sigur. înainte de toate este necesară înlăturarea superstiţiei cum că la cunoaşterea superioară se poate ajunge cu ajutorul unor procedee ciudate şi misterioase; dimpotrivă, trebuie să se înţeleagă bine că pot fi luate ca punct de plecare sentimentele şi gîndurile vieţii de zi cu zi, imprimîndu-îe numai o direcţie nouă. Fiecare îşi poate spune: în sfera sentimentelor şi ideilor mele se află ascunse misterele cele mai măreţe; dar pînă acum nu le-am putut descoperi. Deci, în final problema este următoarea: omul îşi poartă pretutindeni corpul, sufletul şi spiritul, dar nu este conştient decît de corp. Or, ocultistul devine conştient de suflet şi spirit aşa cum omul obişnuit este faţă de corpul său.

Din această cauză are mare importanţă îndrumarea pe calea cea bună a sentimentelor şi gîndurilor, fapt care va duce la dezvoltarea - în viaţa obişnuită - a capacităţii de percepere a lucrurilor invizibile. Vom oferi în continuare una din metodele realizării acestui lucru. Este vorba de ceva foarte simplu, dar care produce efecte notabile atunci cînd se pune în practică în mod continuu şi dacă este însoţită de stările interioare necesare.

Puneţi-vă în faţă o sămînţă de plantă. în legătură cu acest obiect minuscul trebuie să apară gînduri ce vor da naştere unor sentimente. Mai întîi trebuie să deveniţi conştient de ceea ce ochii dumneavoastră percep în realitate. Făceţi-vă o bună descriere a formei, culorii şi a tuturor celorlalte caracteristici ale grăuntelui. Apoi meditaţi la următoarele lucruri: dacă s-ar-pune această sămînţă în pămînt, ea va da naştere la o plantă foarte complicată, închipuiţi-vă această plantă şi reprezentaţi-o în imaginaţia dumneavoastră. Apoi spuneţi-vă: „Ceea ce-mi reprezint acum în imaginaţie va fi făcut - de către forţele pămîntului şi luminii - să iasă într-o zi la iveală din mijlocul acestui grăunte. Dacă aş avea în faţă o imitaţie artificială A seminţei, n-ar exista nici o forţă - a pămîntului sau luminii - CARE SĂ determine creşterea plantei". Să realizăm foarte clar acest gînd. să-1 facem să trăiască în noi ŞI VOM REUŞI SĂ ÎNTREZĂRIM CEEA ce urmează alăturîndu-i sentimentul corespunzător. Vom spune: „în acest grăunte zace DEJA, CHIAR

DACĂ într-o formă latentă, întreaga plantă - în stare virtuală - tot ORGANISMUL ce va ieşi MAI TÎRZIU. Această FORŢĂ NU există în sămînţă FALSĂ; totuşi, ÎN ochii mei, cele două grăunţe sînt identice. Deci, în sămînţă ADEVĂRATĂ se AFLĂ ceva invizibil, ce nu există în OBIECTUL ARTIFICIAL; CA URMARE, asupra acestui lucra nevăzut trebuie dirijate gîndurile şi sentimentele"[1].

([1]S-ar putea spune că la o analiză microscopică se vede diferenţa dintre grăuntele adevărat şi cel fals; dar, în acest caz, s-ar demonstra numai că nu s-a înţeles scopul real a! acestor exerciţii; esenţialul nu este atît obiectul adevărat, sensibil, pe cît impulsul de a dezvolta forţele latente existente în suflet şi spirit.)

ACEST invizibil ESTE CEL care, mai tîrziu, se va transforma în planta vizibilă a cărei formă şi culoare va putea fi admirată. Gîndiţi-vă la acest LUCRU: invizibilul va deveni vizibil.

Trebuie precizat un lucru: ceea ce gîndeşti, să fie resimţit cu intensitate. Calm, FĂRĂ a TE lăsa distras DE nici un alt gînd, trăieşte în tine ceea CE tocmai am descris; şi lasă-ţi timpul necesar reunirii gîndurilor cu sentimentul, pentru ca ele să imprime în suflet o urmă adîncă. Dacă vei reuşi, după un timp - poate abia după numeroase încercări - vei deveni conştient de existenţa unei forţe ce va deschide o nouă viziune asupra lucrurilor: sămînţă va apare în centrul unui uşor nor luminos. O poţi resimţi - într-un mod senzorial - spiritual - ca un fel de flacără. în faţa centrului acestei flăcări ai aceeaşi senzaţie ca în faţa culorii liliachiu spre violet, în timp ce marginea dă impresia oferită de o culoare albăstruie. Atunci apare ceva ce nu ai mai văzut pînă atunci şi care a creat forţa gîndirii şi sentimentelor trezite prin meditaţie. Un lucru invizibil simţurilor fizice şi care, în stadiul de plantă, nu trebuia să apară decît mai tîrziu, devine din acest moment vizibil din punct de vedere spiritual.

Este evident că marea majoritate a oamenilor vor considera aceste revelaţii ca fiind o simplă iluzie. Mulţi vor spune: „Ce înseamnă aceste viziuni, aceste fantasme?" Şi nu puţini vor fi cei descurajaţi. Singura dificultate o constituie depăşirea acestor etape - atît de anevoioase - ale evoluţiei umane fără a confunda imaginaţia cu realitatea spirituală şi de a găsi (totuşi) curajul necesar continuării mersului înainte, înlăturînd teama sau frica. Pe de altă parte, trebuie întărit în mod permanent bunul simţ ce poate deosebi adevărul de iluzie. Pe toată durata acestor exerciţii este necesară continuarea fără încetare a stăpânirii - conştiente - de sine. Gîndirea trebuie să se facă cu la fel de multă siguranţă ca şi în cazul activităţilor zilnice. Ar fi neplăcută căderea într-o stare asemănătoare cu halucinaţia. Ideile trebuie să rămînă limpezi - ca să nu spunem reci - şi asta fără slăbiciune; dacă aceste exerciţii duc la o pierdere a echilibrului interior şi împiedică judecarea - cu aceeaşi claritate ca mai înainte - lucrurilor ce ţin de viaţa obişnuită, înseamnă că s-a strecurat o mare greşeală. Discipolul trebuie să se analizeze cu conştiinciozitate pentru a verifica dacă se păstrează acest echilibru şi dacă rămîne într-adevăr ei însuşi în mijlocul condiţiilor în care trăieşte. Un calm interior de nezdruncinat, un simţ clar cu privire la tot - iată ceea ce trebuie să urmărească; în plus, să aibă grijă să nu se lase purtat de orice hoinăreală a ideilor. Indicaţiile date pînă acum au fost verificate şi aplicate - încă din antichitate - în şcolile oculte. Cel ce vrea să le aplice altfel, să născocească el însuşi sau să împrumute - de ici, de colo, din cele citite la întîmplare - alte exerciţii, va cădea fără îndoială în greşeală şi în scurt timp se va lăsa antrenat în divagaţii interminabile.

Un nou exerciţiu trebuie să vină în completarea celui care tocmai a fost descris: aşezaţi-vă în faţa unei plante în plină dezvoltare şi lăsaţi-vă pătruns de gîndul că va veni o vreme cînd această plantă va muri. „Din ceea ce văd în faţa mea, într-o zi nu va mai exista nimic. Dar această plantă va fi zămislit în ea seminţe capabile să dea viaţă la noi plante. Iată-mă ajuns din nou Ia concluzia că în miezul a ceea ce văd există ceva ascuns, invizibil. îmi umplu spiritul cu gîndul că această plantă, cu forma şi culorile sale, într-o zi va muri; dar imaginea intensă că poartă în ea germenii viitorului mă învaţă că nu va dispare în neant.

Ceea ce o fereşte de distrugere scapă privirii mele; deci există în această plantă ceva ce nu pot vedea cu ochii. Dacă fac să prindă viaţă (în mine) acest gînd - unindu-1 cu sentimentul corespunzător - după un timp el va dezvolta în mine o forţă ce va provoca o nouă viziune. Şi mai mult, voi vedea ieşind din plantă un fel de formă spirituală asemănătoare cu o flacără. Dar această flacără este bineînţeles mai mare decît cea descrisă mai înainte; ea poate oferi o impresie asemănătoare cu cea dată de culoarea albastru--verzui în mijloc, cu roşu - gălbui pe marginea exterioară".

Să subliniem aici că ceea ce numim „culori" nu pot fi văzute aşa cum văd ochii fizici culorile; percepţia spirituală oferă o impresie similară cu cea resimţită în faţa unei culori fizice.

Dacă am dobîndit această capacitate de a vedea în spirit, am făcut un pas mare înainte. Şi asta deoarece, în acest caz, lucrurile apar nu numai în existenţa lor prezentă, ci şi în fazele lor de dezvoltare şi distrugere. începem să vedem pretutindeni spiritul -despre care simţurile fizice nu pot şti nimic. Sînt primii paşi spre contemplarea unui mister: cel al naşterii şi al morţii. Pentru simţurile exterioare, o fiinţă apare la naştere şi dispare prin moarte, ca urmare a faptului că simţurile nu pot pătrunde spiritul ascuns al fiinţelor. Pentru spirit, naşterea şi moartea nu reprezintă decît o metamorfoză, la fel ca înflorirea (ce face să răsară floarea din boboc) - şi ea o metamorfoză ce are loc sub ochii noştri. Dar dacă vrei să pătrunzi tu însuţi în esenţa ce se transformă, trebuie insistat în sensul trezirii simţurilor superioare prin metodele indicate.

Pentru a înlătura o altă observaţie ce ar putea fi făcută de către persoane cu o oarecare experienţă psihică, să mai spunem următoarele: nu poate fi contestat faptul că există căi mai scurte şi mai simple şi că, pe de altă parte, pot fi oameni care să aibă ei înşişi simţul fenomenelor creşterii şi morţii» fără a practica toate exerciţiile amintite. Există într-adevăr oameni care au în mod natural stări psihice remarcabile cărora le este suficient un mic impuls pentru a se dezvolta. Acestea sînt excepţii, pe cînd drumul indicat aici e sigur şi la îndemîna oricui. Nu este imposibil să dobîndeşti noţiuni de chimie prin mijloace de excepţie; dar dacă vrei să devii chimist, trebuie să mergi pe drumul obişnuit, verificat.

Dacă vom încerca să ne atingem scopul pe căi mai uşoare, *mulţumindu-ne* cu imaginarea grăuntelui sau plantei, vom comite o greşeală cu consecinţe dintre cele mai grave. Procedînd astfel se poate ajunge Ia un rezultat, dar mult mai puţin sigur decît prin metoda indicată. Viziunea ce o vom obţine nu va fi - în majoritatea cazurilor - decît un miraj al imaginaţiei; şi va trebui aşteptată transformarea ei într-o viziune cu adevărat spirituală. Şi asta deoarece esenţialul nu constă în a-ţi inventa singur percepţii noi, ci în a lăsa realitatea să Ie creeze în tine. Bineînţeles, adevărul trebuie să izbucnească din adîncurile sunetului meu, dar rolul de magician ce scoate din nimic acest adevăr nu-i revine eului meu obişnuit: însăşi fiinţele a căror realitate spirituală vreau să o contemplu trebuie să joace rolul acestui magician.

Dacă prin această disciplină ai eliberat în tine noţiunile elementare referitoare la percepţia spirituală, te vei putea înălţa pînă la contemplarea însăşi a fiinţei umane, alegînd mai întîi cele mai simple manifestări ale vieţii omului.

Dar înainte de asta trebuie să acţionezi puternic în sensul purificării complete a propriei tale fiinţe morale, să înlături orice încercare de folosire în scopuri personale a cunoaşterii pe care o vei dobîndi, să te angajezi faţă de tine însuţi să nu foloseşti niciodată pentru a face rău puterea ce ai putea-o căpăta asupra semenilor tăi.

De asemenea, toţi cei care încearcă să pătrundă prin ei înşişi în secretele naturii umane trebuie să observe regula de aur a ocultismului adevărat: „Atunci cînd încerci să faci un pas înainte pe drumul cunoaşterii adevărurilor oculte, fă în acelaşi timp trei paşi pentru a-ţi perfecţiona caracterul în vederea binelui". Cel ce dă importanţă acestei reguli poate face exerciţii de tipul celui pe care-1 vom descrie în rîndurile următoare.

Evocaţi imaginea unui om pe care l-aţi văzut într-o zi, pe cînd dorea să intre în posesia imediată a unui obiect şi concentraţi-vă atenţia asupra acestei dorinţe. Este de preferat să evocaţi momentul cînd această dorinţă atinge punctul culminant, clar cînd mat poate apare încă întrebarea dacă omul ar putea efectiv să şi-o satisfacă. ŞI acum lăsaţi-VĂ cu totul în voia reprezentării ce v-o evocă amintirea dumneavoastră. Faceţi SĂ domnească în sufletul vostru, PE cît posibil, un calm absolut; încercaţi să fiţi surd şi orb FAŢĂ DE îoî CE vă ÎNCONJOARĂ; AVEŢI GRIJĂ CA reprezentarea evocată să TREZEASCĂ în sufletul DUMNEAVOASTRĂ un sentiment. LĂSAŢI CA acest sentiment să URCE ÎN voi AŞA cum un nor se ridică la orizont pe un CER perfect senin. Bineînţeles, avînd în vedere faptul că dorinţa omului ASUPRA căruia VĂ îndreptaţi atenţia nu poate fi urmărită mult timp, ÎN generai observaţia VA fi suspendată. VOR FI - poate - sute de încercări FĂRĂ rezultat; dar nu vă pierdeţi RĂBDAREA: în final veţi simţi urcînd în dumneavoastră sentimentul corespunzător stării sufleteşti a celui pe care-1 observaţi. După un timp VEŢI REMARCA FAPTUL CĂ ACEST sentiment dezvoltă în SUFLETUL dumneavoastră O forţă CE VA DA naştere viziunii spirituale A stărilor interioare. Veţi VEDEA apărînd în cîmpul vostru vizual o imagine ce dă o impresie luminoasă; această imagine - de natură spirituală - este manifestarea „astrală" A stării (de dorinţă) observate. Putem compara din nou această imagine cu impresia de flacără; şi este resimţită CA O culoare portocalie în centru, cu bleu-roşcat sau liliachiu pe margini. Apoi totul depinde de tactul cu care abordăm aceste viziuni spirituale. Cel mai bine este să nu vorbim - ia început - nimănui despre ele (în afară doar de un eventual maestru spiritual). Căci dacă se încearcă o descriere stîngace - cu ajutorul cuvintelor - a unui astfel de fenomen, pot apare serioase deziluzii: cuvintele ce se folosesc sînt obişnuite şi nepotrivite cu asemenea subiecte. Ca urmare, vrînd să ne descriem experienţele, sîntem tentaţi să amestecăm viziunile autentice cu tot felul de miraje.

Din nou se impune aici o regulă importantă: învaţă să păstrezi tăcerea asupra viziunilor tale. Ceea ce ai văzut ca spirit, să nu încerci nici să-1 exprimi în cuvinte, nici să-1 interpretezi prin raţionamente stîngace. Lasă-te în voia viziunii tale spirituale şi evită să o tulburi cu prea multe reflecţii care - la început - nu sînt de loc în armonie cu ceea ce ai văzut. Pînă acum ele nu au fost alimentate decît de impresii limitate de lumea fizică: or experienţele tale depăşesc cu mult aceste limite. Deci nu încerca să aplici acestor experienţe noi (şi mai evoluate) o măsură potrivita celor vechi. Trebuie să fi dobîndit multă fermitate şi siguranţă în experienţa interioară, pentru a putea vorbi despre aceste lucruri în aşa fel încît să-ţi ajuţi semenii.

La acest exerciţiu trebuie adăugat un altul, care-1 completează. Trebuie observat - în acelaşi mod - comportamentul unui om care tocmai şi-a satisfăcut una din dorinţele sale. Dacă se vor păstra aceleaşi reguli şi precauţii - menţionate în cazul precedent - se va ajunge de asemenea Ia viziunea spirituală a fenomenului. Se va observa o formă spirituală asemănătoare unei flăcări ce dă senzaţia că este galbenă în centru şi verzuie pe margini.

Printr-o observaţie de acest gen aplicată semenilor, poţi cădea uşor într-o gravă greşeală morală: să devii insensibil, lipsit de dragoste. Evitaţi cu orice preţ acest lucru. Pentru a face observaţii asemănătoare trebuie să fi atins un punct al evoluţiei în care să ai o certitudine absolută: că gîndurile sînt realităţi. Dacă eşti convins de aceasta, nu trebuie să-ţi mai permiţi să ai - faţă de semenii tăi - gînduri ce nu se împacă cu cel mai profund respect al demnităţii şi libertăţii omeneşti. Ideea că un om ar putea fi pentru noi numai un obiect de studiu nu trebuie să ne stăpînească nici o clipă, propria ta educaţie trebuie să fie însoţită în permanent de o observaţie ocultă a fiinţei umane. Ea ne permite să susţinem fără rezerve dreptul fiecărui om de a fi el însuşi; să considerăm sufletul altuia un sanctuar inviolabil în faţa gîndirii sau sentimentelor

noastre. Faţă de un fenomen uman - chiar şi atunci cînd nu este evocat decît în amintirea noastră - ne pătrunde un sentiment sacru de respect.

Pentru moment nu putem da decît aceste două exemple -referitor la ceea ce datorăm iluminării cu privire la natura umană - dar sînt suficiente pentru marcarea drumului ce trebuie urmat. Cel care-şi poate asigura liniştea şi calmul interior - necesare pentru reuşita acestor exerciţii - realizează deja în el o mare transformare ce-i îmbogăţeşte atît de mult viaţa interioară, încît dă calm şi siguranţă chiar şi comportamentului exterior; iar la rîndul sau, acesta se reflectă asupra sufletului. El va găsi astfel mij loacele necesare descoperirii aspectelor ascunse (pentru simţurile exterioare) ale naturii umane. Şi va atinge într-o zi maturitatea dorită, cînd îşi va putea arunca privirile asupra legăturilor misterioase ce pun omul în armonie cu tot ce există în univers.

Urmînd această cale, omul se apropie fără încetare de momentul cînd va putea face primii paşi în iniţiere. Dar înainte de asta mai este nevoie de un lucru a cărui necesitate va fi înţeleasă - poate - mai tîrziu.

Intr-adevăr, ceea ce trebuie să aducă un candidat la iniţiere este un curaj perfect şi, într-o oarecare măsură, o totală absenţă a fricii. Trebuie căutate ocaziile favorabile dezvoltării acestor virtuţi care vor fi în mod sistematic cultivate în timpul antrenamentului ocult; dar, în această direcţie, viaţa însăşi este o şcoală excelentă, poate chiar cea mai bună. Să ştii să priveşti în faţă un pericol, să cauţi să depăşeşti fără ezitare dificultăţile - de asta trebuie să fii capabil. De exemplu, în faţa unui pericol trebuie să te întăreşti cu un sentiment ca acesta: „Frica mea nu serveşte la nimic; trebuie să mă eliberez de ea pentru a mă putea concentra la ceea ce am de făcut". Este nevoie ca în faţa unor situaţii pe care înainte le considerai îngrijorătoare, să reuşeşti să simţi, în adîncul tău, că neliniştea şi descurajarea ţi-au devenit străine. Prin această educaţie a sinelui, discipolul trezeşte în el însuşi unele forţe de care are nevoie pentru a fi iniţiat în mistere mai înalte. La fel cum omul fizic are nevoie de forţă nervoasă pentru a-şi folosi simţurile fizice, omul psihic are nevoie de o forţă ce nu se dezvoltă decît în naturile întreprinzătoare şi curajoase. Cel ce pătrunde în misterele superioare vede anumite lucruri pe care iluziile simţurilor le ascund viziunii obişnuite. Şi bineînţeles, atunci cînd simţurile fizice ne împiedică să vedem adevărurile superioare, acest obstacol constituie o binefacere pentru omul obişnuit: datorită lui unele lucruri rămîn într-adevăr ascunse, lucruri care l-ar putea nelinişti mult pe cel care, nefiind pregătit, n-ar şti să le suporte viziunea. Cercetătorul spiritual trebuie să fie în stare să suporte aceste spectacole. El pierde unele puncte de legătură cu lumea exterioară, contacte ce-1 purtau spre iluzia sensibilă care-1 captiva. Lucrurile se petrec fără doar şi poate ca şi cum s-ar atrage brusc atenţia cuiva asupra unui pericol în care se află deja de mult timp, dar fără să ştie acest lucru. Pînă atunci nu tremura; dar acum ştie şi îl apucă frica, chiar dacă pericolul nu s-a agravat de cînd a aflat de existenţa lui.

Forţele universului sînt de natură distructivă şi constructivă în acelaşi timp; destinul a tot ceea ce există în exterior este de a se naşte şi a muri. Cel care deţine cunoaşterea trebuie să-şi arunce privirea asupra acestor forţe, asupra mersului acestui destin. Pentru asta trebuie să înlăture vălul ce-i întuneca de obicei viziunea spirituală. Dar omul însuşi este implicat în acţiunea acestor forţe (şi acestui destin) - constructive şi distructive - pe care Ie regăseşte în propria sa natură. în faţa acestei cunoaşteri de sine, studentul nu trebuie să-şi piardă forţele; şi pentru ca ele să nu-i lipsească, trebuie să le aibă din abundenţă. în acest scop este nevoie ca el să înveţe să-şi păstreze calmul şi liniştea interioară în cele mai dificile împrejurări ale vieţii, să consolideze în el o încredere neclintită în forţele bune ale existenţei şi să se hotărască SĂ înlăture unele impulsuri care pînă atunci îl făceau să reacţioneze, îşi dă seama că de multe ori a acţionat şi gîndit numai ca urmare a ignoranţei şi că motivele ce le avea înainte, îi lipsesc. De exemplu, de multe ori* a acţionat din vanitate şi amor propriu; acum constată că amorul propriu nu are nici o valoare

pentru cel care ştie. Deseori a acţionat din lăcomie şi cupiditate; acum îşi dă seama că asemenea dorinţe fac ravagii. Deci acţiunile şi gîndurile sale vor avea nevoie de noi motivaţii; în acest moment trebuie să intervină curajul şi absenţa fricii.

In primul rînd este de preferat cultivarea curajului şi îndrăznelii în adîncurile vieţii gîndurilor. Un eşec nu trebuie să-1 descurajeze pe student niciodată; de fiecare dată să recurgă la acest gînd: „Voi uita că deseori am dat greş în această încercare şi voi relua tentativa ca şi cum nimic nu s-ar fi înfîmpiaî". El dobîndeşte astfel convingerea că izvoarele forţelor - ce pot îi exploatate - din univers sînt nesecate şi aspiră Ia lumea spirituală care este gata să-1 ajute, să-i susţină, ori de cîte ori se face simţită slăbiciunea fiinţei sale terestre. Se simte capabil vă meargă spre viitor si să nu se lase tulburat, în dramul său spre înainte, de amintirea nici unei experienţe din trecut.

Dacă cineva posedă - într-o anumită măsură - calităţile descrise, ei este* pregătit, să înţeleagă adevăratele nume aie lucrurilor ce constituie cheia cunoaşterii superioare, căci iniţierea constă in cunoaşterea iucronlor din univers sub numete ce le au în spiritul divinilor lor autori: în aceste nume rezidă misterul lucrurilor. Dacă iniţiaţii vorbesc altă limbă decît profanii, aceasta se întîmplă deoarece ei pot da fiinţele: denumirea, ce a servit creării lor.

Următorul capitol va trata însăşi iniţierea, în măsura în care este posibil acest lucru.

INIŢIEREA

Iniţierea este gradul suprem al unei discipline oculte asupra căreia se pot da indicaţii accesibile încă tuturor. Ceea ce s-ar putea spune despre nivelurile de după iniţiere ar fi de neînţeles; dar drumul poate fi găsit dacă, trecînd prin pregătire, iluminare şi iniţiere, s-a ajuns pînă la misterele minore.

Fără iniţiere omul nu ar putea dobîndi - decît într-un viitor îndepărtat, după numeroase reîncarnări, pe o cale şi sub o formă diferită - ştiinţa şi priceperea oferită de aceasta. Cel iniţiat experimentează astăzi ceea ce n-ar fi putut cunoaşte decît mult mai tîrziu ŞI în împrejurări cu TOTUL diferite.

Nimeni NU POATE DESCOPERI ÎN misterele EXISTENŢEI DECÎT CEEA ce corespunde nivelului său de maturitate; numai din ACEASTĂ cauză apar tot felul de piedici pe măsură ce discipolul înaintează spre nivelurile superioare aie ştiinţei şi priceperii. NU VEŢI PUNE o armă de foc în mîinile unui individ înainte ca acesta să aibă destulă experienţă pentru A o folosi fără a provoca vreun rău.

Dacă astăzi cineva ar fi iniţiat de la un capăt Ia altul, i-ar lipsi experienţa ce ar trebui să o dobîndească în decursul reîncarnărilor sale ulterioare, pînă în momentul în care misterele corespunzătoare evoluţiei sale normale îi vor fi dezvăluite. De aceea, în pragul iniţierii trebuie ca, aşteptînd această experienţă, altceva să-i ţină locul. Primele instrucţiuni pe care Ie primeşte candidatul Ia iniţiere sînt deci menite să compenseze provizoriu experienţa ce va urma; este vorba de depăşirea aşanumitelor „încercări de probă" - rezultatul normal al activităţii interioare, în cazul în care exerciţiile au urmat corect calea descrisă în capitolele precedente.

Bineînţeles, se întîlnesc deseori cărţi ce fac aluzie la aceste „încercări", dar ele nu pot evoca decît o imagine falsă a realităţii; şi asta ca urmare a faptului că acel ce n-a trecut prin pregătire şi iluminare, şi nu a avut niciodată experienţa acestor încercări, este incapabil să le facă o descriere veridică.

In faţa sufletului candidatului se prezintă unele lucruri şi fenomene ce provin din lumile superioare; dar bineînţeles, nu le poate vedea şi auzi decît dacă este capabil să simtă figurile, culorile, sunetele, etc. despre care am vorbit atunci cînd ne-am referit la pregătire şi iluminare.

Prima „încercare" constă în a dobîndi - în legătură cu proprietăţile materiale ale corpurilor neînsufleţite, apoi aie plantelor, animalelor şi în sfîrşit ale omului - viziuni mai exacte decît cele obişnuite. Nu este vorba de ceea ce numim astăzi cunoaştere ştiinţifică; nu ne referim Ia ştiinţă, ci la viziune.

In general, candidatul la iniţiere învaţă să recunoască modul de manifestare a lucrurilor şi fiinţelor din natură faţă de ochiul şi urechea spirituală, astfel încît, într-o oarecare măsură, aceste fenomene se dezvăluie observatorului şi apar într-o stare nudă. Ceea ce vede şi aude scapă ochiului şi urechii fizice. Pentru viziunea senzorială, aceste fenomene sînt acoperite cu un văl ce cade în faţa candidatului care urmează un proces ce poate fi numit fenomen spiritual de epuizare. De aceea, această primă probă este denumită „proba de foc".

Pentru mulţi oameni viaţa obişnuită constituie deja, prin ea însăşi, într-un fel mai mult sau mai puţin conştient, o probă de iniţiere prin foc. Aceşti oameni realizează experienţe datorită cărora văd cum le creşte - într-un mod sănătos şi normal -încrederea în ei, curajul şi fermitatea; ca urmare, ei suportă durerea, decepţiile şi eşecul acţiunilor lor cu o măreţie sufletească, un calm şi o forţă de neclintit. Cel care a trecut prin asemenea experienţe este (deseori) - fără să o ştie - deja un iniţiat. Este de ajuns un fleac pentru a-i deschide ochii şi urechile spirituale şi să facă din el un clarvăzător. Şi asta deoarece o adevărată „probă de foc" nu are ca scop satisfacerea curiozităţii candidatului. Bineînţeles, el descoperă fapte neobişnuite despre care, în mod normal, nu are nici o idee. Dar această descoperire nu constituie scopul; ea nu este decît modalitatea de a-i atinge. Scopul îl constituie dobîndirea - prin această cunoaştere a lumilor superioare - unei mai profunde şi mai bine fondate încrederi în sine, a unui curaj ferm, a unei măreţii sufleteşti şi unei perseverenţe diferite de cele ce pot fi atinse în general pe pămînt.

După „proba de foc" mai este încă posibilă - pentru orice candidat - întoarcerea din drum: îşi va continua existenţa şi nu-şi va relua calea iniţierii decît la următoarea reîncarnare: în prezenta va fi un membru mai util comunităţii umane decît înainte şi în orice situaţie s-ar afla, fermitatea, judecata şi îmbucurătoarea sa influenţă asupra semenilor săi, cît şi spiritul său de decizie vor fi făcut progrese însemnate.

In cazul în care candidatul ce a trecut proba de foc doreşte să-şi continue antrenamentul, trebuie să i se dezvăluie „sistemul de scriere special" folosit în disciplina ocultă. Adevăratele învăţături oculte sînt redactate în această scriere deoarece, ceea ce constituie caracterul „ascuns" (ocult) al lucrurilor nu poate - prin definiţie - fi exprimat nici prin cuvintele limbajului comun şi nici prin semnele scrierii obişnuite. Cei care au primit învăţăturile iniţiaţilor traduc - cît mai bine cu putinţă - în limbaj comun lecţiile înţelepciunii. Scrierea ocultă se dezvăluie sufletului ce dobîndeşte percepţia spirituală; caracterele sînt întotdeauna gravate în lumea spiritului. Aceasta nu se învaţă ca o scriere artificială. în sufletul în care creşte cunoaşterea clarvăzătoare, obiectivă, se dezvoltă o însuşire pe care o forţă o împinge să descifreze fenomenele şi fiinţele spirituale precum caracterele unei scrieri. S-ar putea întîmplă ca această forţă, împreună cu „proba" corespunzătoare, să se nască foarte natural în timpul dezvoltării interioare. Totuşi, se ajunge mai sigur la ţel urmînd indicaţiile ocultiştilor experimentaţi în citirea acestor caractere.

Semnele scrierii ascunse nu sînt compuse în mod arbitrar, ci în conformitate cu forţele ce acţionează în univers; şi prin ele se învaţă limbajul lucrurilor. în scurt timp, candidatul va observa că semnele ce ie descoperă corespund figurilor, culorilor, sunetelor, etc. pe care a învăţat să le perceapă în timpul pregătirii şi iluminării. Ei îşi dă seama că încă n-a făcut altceva decît să buchisească alfabetul. Abia acum va începe să citească în lumile superioare. Ca un ansamblu măreţ, acum i se dezvăluie tot ceea ce înainte îi apăreau ca fenomene izolate. Abia acum observaţiile sale spirituale sînt într-adevăr autentice. înainte nu putea avea niciodată certitudinea deplină că lucrurile pe care Ie-a văzut au fost într-adevăr văzute. Abia acum poate exista un acord sigur -în domeniile ştiinţei superioare - între candidat şi iniţiat. Şi asta deoarece, oricare ar

fi relaţiile unui iniţiat cu un om obişnuit, el nu va şti să-şi transmită ştiinţa sub o formă imediată decît cu ajutorul acestor semne. Prin acest limbaj discipolul se familiarizează de asemenea cu unele reguli ale conduitei de viaţă, ia cunoştinţă de unele îndatoriri despre care, înainte, nu avea nici o idee. Şi atunci cînd ştie să pună în practică aceste reguli de conduită, el poate îndeplini acţiuni ai căror sens nu poate exista niciodată în actele unui neiniţiat. Conduita sa se inspiră din lumile superioare; şi aceste inspiraţii nu pot fi percepute decît în limbajul la care ne referim.

Trebuie spus totuşi că unele fiinţe pot îndeplini în mod inconştient acţiuni inspirate, chiar dacă nu au urmat niciodată un antrenament ocult. Aceste ajutoare ale umanităţii şi universului traversează viaţa răspîndind binefaceri şi binecuvîntări. Din motive ce nu te putem explica aici, ei au dobîndit haruri CE PAR naturale. Singurul lucru care-i deosebeşte, de cercetător ESTE că ultimul acţionează în mod conştient, discernînd ceea ce vrea să realizeze în raport cu ansamblul; el obţine prin disciplină CEEA ce puterile superioare oferă altora pentru binele lumii. Aceşti oameni binecuvîntaţi de Dumnezeu merită a fi veneraţi, dar pentru asta nu trebuie considerat inutil antrenamentul.

Atunci cînd discipolul va fi învăţat limbajul semnelor, el va întîlni o altă „probă" ce trebuie să arate dacă acesta poate evolua în lumile superioare în libertate şi siguranţă. în viaţa obişnuită, impulsurile ce-1 împing pe om îa acţiune vin din afară; el îndeplineşte cutare sau cutare îndatorire pentru că împrejurările i-o impun. Nu-i nevoie să subliniem faptul că studentul nu trebuie să-şi abandoneze nici una dintre îndatoririle sale zilnice sub pretextul că participă la o viaţă superioară; nici o obligaţie asumată faţă de lumea spirituală nu poate forţa pe cineva să-şi neglijeze măcar una dintre obligaţiile sale practice. Tatăl rămîne un TATĂ la fel de bun, mama - o mamă la fel de bună; nici funcţionarul, nici soldatul ŞI nici un alt cetăţean nu poate FI distras DE ia îndatoririle SALE prin practicarea ocultismului. Dimpotrivă, toate calităţile ce dau valoare unui om în timpul vieţii la student trebuie să progreseze într-o măsură despre care profanul nu şi-ar putea face o idee. Şi dacă neiniţiaţii au uneori o altă impresie -fapt destul de rar - este pentru că ei nu sînt întotdeauna capabili să judece corect un iniţiat. Ceea ce tace, acesta din urmă este deseori inexplicabil pentru ei - cel puţin în unele cazuri.

Pentru cel ajuns la nivelul sus-CITAT al iniţierii, există îndatoriri ce NU MAI SÎNT determinate de NICI un mobil exterior. Nu împrejurările exterioare sînt cele care-1 dirijează în acest DOMENIU, ci regulile de conduită CE I-au FOST DEZVĂLUITE PRIN limbajul „ASCUNS". Prin a doua. „probă" ei ÎREBUIE SĂ dovedească FAPTUL CĂ ACESTE reguli îl conduc cu tot atîta SIGURANŢĂ ŞI fermitate ca şi un funcţionar supus regulamentului său. In acest scop, candidatul trebuie SĂ SE simtă PLASAT - într-un moment al antrenamentului său - în FAŢA unei ANUMITE OBLIGAŢII, să îndeplinească o ACŢIUNE inspirîndu-se din CEEA CE A perceput în timpul perioadelor DE pregătire şi iluminare. ŞI însăşi ACEASTĂ acţiune trebuie să o DESCIFREZE în limbajul semnelor. Dacă ŞTIE SĂ-şi recunoască ÎNDATORIREA şi să acţioneze în consecinţă, a trecut proba victorios. Succesul poate fi recunoscut prin schimbarea produsă de către ACŢIUNE în rindul figurilor, culorilor şi sunetelor percepute de URECHEA şi ochiul SPIRITUAL. PE măsură CE se progresează în antrenamentul ocult, SE VEDE perfect cum aceste figuri, etc. vă FAC altă impresie după îndeplinirea acţiunii. Şi candidatul trebuie să ştie cum POATE determina ACEASTĂ schimbare.

Această încercare este denumită „proba de apă" deoarece se pierde terenul solid oferit de condiţiile exterioare, la fel cum celui care înoată într-o apă adîncă îi lipseşte orice sprijin. Încercarea trebuie refăcută pînă cînd candidatul dobîndeşte o siguranţă perfectă.

Tot în această probă este vorba de obţinerea unei calităţi noi care - prin aceste experienţe în lumile superioare - este dusă în scurt timp pînă la un nivel ce n-ar fi fost atins, în mod normal, decît după numeroase reîncarnări. Esenţialul constă în faptul că, pentru a dobîndi transformarea dorită în această zonă

superioară a existenţei, candidatul nu trebuie să urmeze altă indicaţie în afara percepţiei sale spirituale şi a celor descifrate în limbajul secret. Dacă, în cursul acţiunii ce trebuie să o îndeplinească, dorinţele, opiniile sale, etc. ar exercita asupra lui cea mai mică presiune şi dacă ar uita - numai pentru o clipă - să respecte legile pe care el însuşi le-a recunoscut ca fiind adevărate, atunci rezultatul va fi cu totul altul decît cel aşteptat. Candidatul ar înceta - în scurt timp -să se mai orienteze spre ţelul acţiunii sale şi confuzia l-ar deruta. De asemenea, prin această încercare omul are o ocazie excepţională de a-şi dezvolta stăpînirea de sine. Şi acest lucru este esenţial. Pe de altă parte, această probă va fi trecută mai uşor de către cei care, înaintea iniţierii, vor fi dus o existenţă capabilă să le ofere stăpînirea de sine. Cel care a dobîndit puterea de a-şi înlătura capriciile şi dorinţele personale pentru a sluji un ideal şi principii înalte, care ştie întotdeauna să-şi facă datoria chiar şi atunci cînd înclinaţiile şi simpatiile sale îi stau împotrivă, este - în mod inconştient • deja pătruns de viaţa obişnuită a unui iniţiat, încă puţin şi va triumfa în proba descrisă. Putem spune chiar că este strict necesar dobîndirea în viată, în mod inconştient, a unui oarecare grad de iniţiere, pentru a înfrunta cu succes a doua încercare. într-adevăr, cei ce nu au învăţat de mici să scrie corect vor înfrunta mari greutăţi în a o face la maturitate. La fel, va fi greu de atins - în prezenţa lumilor superioare - gradul necesar de stăpînire de sine dacă nu există deja un anumit nivel in existenţa cotidiană. Lucrurile ce aparţin lumii fizice rămîn ceea ce sînt indiferent de dorinţele, exigenţele sau tendinţele noastre. Dar în lumile superioare, aceste dorinţe, pasiuni, tendinţe, modifică mediul înconjurător; deci, dacă vrem să obţinem - în aceste domenii - un rezultat sigur, trebuie să realizăm o dominare totală a propriei noastre persoane şi să urmăm numai regula de conduita perfectă, fară a ceda niciodată întîmplării.

O calitate esenţială a acestui nivel al iniţierii este, fără îndoială, judecata sigură şi sănătoasă - a cărei dezvoltare este necesară încă de îa primii paşi, deoarece în acest moment candidatul trebuie să dovedească faptul că posedă această judecată pentru a putea pătrunde pe adevăratul drum al cunoaşterii. El nu va putea progresa decît dacă poate distinge realitatea adevărată de tot ceea ce este iluzie, fantasmagorie, superstiţie sau himeră. Acest discernămînt este - la nivelurile superioare ale existenţei -mult mai dificil de realizat decît în lumea fizică. Orice prejudecată sau părere personală trebuie să dispară în faţa celui ce abordează această problemă; numai adevărul trebuie să fie folosit ca busolă. Candidatul trebuie să fie pe de-a-ntregul pregătit să renunţe la un gînd, opinie sau punct de vedere personal - dacă gîndirea logică o cere - deoarece el nu poate dobîndi certitudini (în lumea superioară) decît dacă nu va încerca niciodată să-şi flateze opinia proprie.

Oamenii înclinaţi spre visare sau superstiţii nu pot progresa pe această cale. Cercetătorul trebuie să obţină un bun preţios: cel de a fi eliberat de orice îndoială faţă de lumile superioare; iar acestea se vor dezvălui privirilor sale cu esenţa şi legile lor. Dar asta nu se poate întîmplă atît timp cît el se lasă purtat de himere şi iluzii; ar fi periculos ca imaginaţia sau prejudecăţile sale să-i domine raţiunea. Visătorii şi fanteziştii nu sînt făcuţi pentru ocultism, nu mai mult decît superstiţioşii. Reveria, imaginaţia dereglată, superstiţia, sînt cei mai răi duşmani ce-1 pîndesc pe discipol pe calea cunoaşterii spirituale. Să nu vă închipuiţi totuşi că poezia vieţii sau entuziasmul îl vor ocoli, deoarece pe uşa care duce spre a doua încercare va putea citi: „Renunţă la orice prejudecată!", iar pe cea care o anunţă pe prima: „Fară un bun simţ dovedit paşii tăi sînt în zadar!".

In cazul în care candidatul a progresat suficient de mult în acest sens, îl aşteaptă a treia probă - în care nu mai percepe nici un ţel exterior: totul se află în manile sale, găsindu-se în situaţia în care nimic nu-1 obligă să acţioneze. Este liber să-şi găsească drumul, neputlnd fi influenţat de nici o fiinţă sau lucru. Nimeni nu va şti să-i dea forţa de care are nevoie, numai el însuşi. Dacă nu va găsi această forţă în el, va reveni curind în locul de unde-a plecat. Dar trebuie menţionat că, dintre cei ce au depăşit încercările anterioare, puţini sînt cei care nu o găsesc. Esenţialul constă în a înţelege imediat că aici trebuie găsit Eul

superior -în adevăratul înţeles aî cuvîntuluî - să se ia în scurt timp hotărîrea de urmare permanentă a indicaţiilor spiritului, orice moment de ezitare dovedind o lipsă a maturităţii. Ceea ce împiedică luarea în considerare a sfaturilor spiritului trebuie să fie depăşit cu curaj. Calitatea de care trebuie să dea dovadă candidatul în această situaţie este. .prezenţa de spirit, aceasta fiind de asemenea cea care duce, în această fază a evoluţiei, la perfecţiune. Tot ce îndemna Ia gîndire sau ia acţiune din obişnuinţă sau reflex va dispare. Pentru a nu vă simţi paralizat trebuie să nu vă pierdeţi pe sine, deoarece singurul sprijin se află în voi înşivă. Nici unui dintre cei care citesc aceste rînduri fără a fi familiarizaţi cu aceste subiecte nu trebuie să se lase descurajaţi de această probă ce-i aruncă asupra lor înşile, pentru că cel care o depăşeşte cu succes cunoaşte o profundă fericire.

Aici, ca şi în celelalte cazuri, viaţa obişnuită este deja - pentru mulţi oameni - o disciplină ocultă. Pentru cei care în viaţă au devenit capabili de a lua fără ezitare o hotărire promptă în cazul unor situaţii neaşteptate, existenţa este deja o şcoală. Situaţiile favorabile sînt cele din care este imposibilă o ieşire fără o decizie imediată. Dacă într-un caz în care un minut de ezitare ar produce o nenorocire sînteţi puşi în situaţia de a hotărî pe Ioc şi dacă această rapiditate a deciziei a devenit parte integrantă a fiinţei dumneavoastră, aţi dobîndit deja, în mod inconştient, maturitatea necesară celei de-a treia încercări (destinată perfecţionării prezenţei de spirit).

In şcolile oculte ea este denumită „proba de aer", deoarece candidatul este lipsit atît de sprijinul solid al impulsurilor venite din exterior, cît şi de ajutorul percepţiilor spirituale de forme, culori, etc, dobîndite în timpul pregătirii şi iluminării. Este numai el însuşi.

Dacă discipolul a trecut şi această ultimă încercare, atunci el are dreptul de a pătrunde în „templul cunoştinţelor superioare". Ceea ce aşteaptă discipolul este deseori reprezentat ca un fel de „jurămînt" pecare trebuie să-1 facă, o promisiune de a nu „trăda" învăţăturile secrete. Dar expresiile de ..jurămînt" şi „trădare" nu sînt în nici un caz conforme cu realitatea; ele pot chiar induce în eroare. Nu este vorba de un jurămînt în sensul obişnuit al cuvîntului, ci mai degrabă o experienţă ce se adaugă în această etapă a dezvoltării. Se învaţă punerea în practică - în folosul omenirii - a învăţăturii primite. Numai atunci va fi posibilă înţelegerea adevăratului sens al universului. Nu este vorba de ascunderea adevărurilor superioare, ci mai degrabă de a şti cum pot fi acestea protejate cu tot tactul necesar. A şti ce trebuie să „tăinuieşfi" este cu totul altceva. Ar fi un rău iniţiat cel care nu şi-ar pune cunoştinţele oculte în slujba umanităţii. în acest domeniu nu poate exista un alt obstacol în calea comunicărilor decît neînţelegerea din partea celui căruia îi sînt adresate. Bineînţeles, misterele superioare nu există pentru a servi drept subiect AL vreunui discurs oarecare, dar nici nu este „interzisă" discutarea lor cu cel ce A atins un anumit nivel al evoluţiei. Nici un alt om şi nici o altă fiinţă nu îi impune un jurămînt în acest sens. Totul rămîne la latitudinea simţului său de răspundere; ceea ce învaţă este să afle - numai prin el însuşi - în orice situaţie ce trebuie să facă, iar cuvîntul „jurămînt" semnifică puţ şi simplu faptul că a atins maturitatea necesară pentru purtarea acestei responsabilităţi.

In cazul în care candidatul dobîndeşte această maturitate, el capătă ceea ce poartă denumirea simbolică de „băutura uitării": deţine secretul de a acţiona fără a se lăsa în nici un moment tulburat de memoria inferioară. Este un lucru indispensabil iniţiatului, avînd în vedere că el trebuie să aibă în permanenţă o deplină încredere în prezentul imediat, să poată destrăma vălul amintirii (ce se interpune între om şi fapte în fiecare moment al vietii). Daca judec ceea ce mi se arată astăzi după experienţele mele de ieri, există posibilitatea să fac multe greşeli. Bineînţeles, asta nu inseamna ca trebuie să renunţaţi la experienţa pe care viaţa v-aoferit-o; ea trebuie folosită cît mai bine.Dar ca iniţiat, acesta trebuie să judece singur fiecare nou eveniment şi să-l lase să acţioneze liber asupra spiritului, fără să se lase tulburat de

amintirile trecutului. Este necesar ca în orice moment să fiu pregătit pentru o revelaţie cu totul nouă ce mi-ar putea-o provoca un lucru sau o fiinţă. Dacă raportez noul la vechi, sînt supus greşelii. Totuşi, amintirea experienţelor vechi îmi este foarte utilă deoarece îmi dă posibilitatea *să văd* noul. Dacă nu aş avea deja o anumită experienţă a lucrurilor, unele calităţi ale unui obiect sau ale unei fiinţe ce mi se arată mi-ar scăpa probabil în întregime. Experienţa trebuie să servească exact la *a vedea* noul şi nu la a-1 judeca în comparaţie cu vechiul. In această privinţă iniţiatul dobîndeşte facultăţi sigure ce-i dezvăluie multe lucruri ce rămîn cu totul ascunse profanului.

A doua băutură ce este oferită iniţiatului este „băutura amintirii", datorită căreia are posibilitatea să aibă întotdeauna prezente în spirit adevărurile superioare. Memoria obişnuită nu ar fi suficientă. Trebuie să „te confunzi" cu aceste adevăruri. Nu-i de ajuns să le cunoşti; ele trebuie să se integreze foarte natural în acţiunea vie, aşa cum hrana sau băutura se integrează în viaţa fizică. Este necesar ca ele să devină exerciţiu, obişnuinţă, înclinaţie. Nu mai apare nevoia de a reflecta la aceste adevăruri în sensul obişnuit al cuvîntului. Ele trebuie să se exprime prin ceea ce este omul însuşi, să se răspîndească în el şi să ajungă precum funcţiile vitale ale organismului său. Astfel el îşi realizează - în mod tot mai spiritual - obiectivul pentru care natura 1-a construit din punct de vedere fizic.

OBSERVAŢII PRACTICE

Atunci cînd cineva încearcă să-şi perfecţioneze sentimentele, gîndurile, dispoziţiile sale interioare, după metodele descrise în capitolele referitoare la pregătire, iluminare şi iniţiere, el dă sunetului şi spiritului său o structură asemănătoare cu cea pe care natura i-a dat-o corpului său fizic. înaintea acestei formări, sunetul şi spiritul sînt mase nestructurate. Clarvăzătorul Ie percepe sub aspectul unor vîrtejuri de nori, spirale ce se întretaie, dînd impresia unor culori şterse ce bat deseori spre roşu, roşu închis sau uneori galben-roşiatec. De îndată ce sînt organizate, aceste mase încep să capete o strălucire spirituală, nuanţată în verde-gălbui sau albastru-verzui, prezentînd în acelaşi timp o structură regulată. Omul ajunge la această regularitate a structurii - şi de aici la cunoştinţele superioare - ordonîndu-şi sentimentele, gîndurile, dispoziţiile psihice, Ia fel cum natura ordonează în el funcţiile trupului pentru a-i da posibilitatea să vadă, să audă, să digere sau să respire. El învaţă, puţin cîte puţin, să respire şi să vadă cu sufletul, să audă şi să vorbească cu ajutorul spiritului.

Să mai cităm aici cîteva aspecte practice mai concise ale acestei educaţii a sufletului şi spiritului, reguli pe care oricine le poate observa şi care determină progresul în ştiinţa spiritului.

Este necesar să se încerce în special o cultivare a răbdării. Fiecare gest de nerăbdare paralizează şi poate chiar să distrugă facultăţile superioare ce zac în om în stare latentă. Nu trebuie să te aştepţi ca într-o singură zi să ţi se deschidă largi orizonturi asupra lumii spirituale, deoarece nu obţii nimic astfel. Trebuie să ştii să te mulţumeşti-cu cel mai neînsemnat progres, să rămîi calm şi senin pînă-n adîncul sufletului. Este normal ca studentul să aştepte cu nerăbdare rezultatele; totuşi nu se va întîmplă nimic atîta timp cît el nu-şi va stăpîni această nerăbdare. Nu duce Ia nimic combaterea ei în sensul obişnuit al cuvîntului; acest lucru nu face decît s-o accentueze. Pentru a o înlătura, el trebuie să se cufunde permanent într-un gînd bine definit, care să devină al său: „Bineînţeles, trebuie să fac totul pentru a-mi dezvolta sufletul şi spiritul; DAR voi

aştepta cu seninătate ca puterile superioare să mă considere demn DE iluminarea ce mi se cuvine". Dacă acest gînd se înrădăcinează destul de puternic în om încît să devină o trăsătură de caracter, el este pe calea cea bună. Această stare se reflectă chiar şi în aspectul său exterior: privirea devine calmă, mişcările sigure, deciziile precise şi, puţin cîte puţin, dispare orice nervozitate. De exemplu, cineva ne ofensează; înainte ne-am fi ridicat împotriva ofensatorului şi ura ne-ar fi cuprins sufletul. In cazul discipolului, dimpotrivă, o asemenea ocazie generează un singur gînd: „Această jignire nu-mi afectează cu nimic valoarea personală". Şi, ca urmare, ia măsurile necesare pentru a para cu calm, seninătate, fără nervozitate. Bineînţeles, asta nu înseamnă să suporţi jignirea fără a protesta, ci pur şi simplu să dai dovadă de calm şi sînge rece în cazul unei ofense personale, ca şi cînd aceasta ar fi adresată unei alte persoane, în împrejurări în care am avea dreptul să o reprobăm. Observaţi încă o dată faptul că progresul ocult nu se manifestă printr-o schimbare vizibilă a comportamentului nostru, ci printr-o transformare subtilă şi tăcută a sentimentelor şi gîndurilor noastre.

Răbdarea exercită o adevărată atracţie asupra bogăţiilor ştiinţei oculte, în timp ce nerăbdarea le respinge. Prin înfrigurare şi agitaţie nu se poate dobîndi nimic în zonele superioare ale existenţei. înainte de toate trebuie înlăturate dorinţa şi lăcomia, acestea fiind atitudini ale sufletului ce îndepărtează orice cunoaş-tere superioară. Oricît de preţioasă ar fi cunoaşterea ocultă, să nu fie rîvnită; ea trebuie să vină la noi. Cel care o doreşte pentru a o avea, nu va reuşi niciodată.

In acest scop trebuie, înainte de toate, să fii sincer cu tine însuţi, să nu-ţi faci iluzii despre tine; să ştii să-ţi vezi cu francheţe greşelile, slăbiciunele, neputinţele. Deîndată ce cauţi o scuză neputinţelor tale, ridici un obstacol în calea progresului tău spiritual. Există, numai un singur mijloc de a-ţi înlătura defectele şi slăbiciunele: privindu-le în faţă. Bineînţeles, această cunoaştere de sine ESTE dificilă avînd în vedere că tentaţia de a-ţi face iluzii referitoare ia propria persoană este nelimitată. Dar cine SE va obişnui să fie cinstit cu EL însuşi, VA deschide porţile percepţiei superioare.

De asemenea, orice curiozitate inutilă trebuie să dispară în cazul cercetătorului; pe cît posibil să piadră obiceiul de a pune întrebări doar pentru a-şi satisface o dorinţă personală de cunoaştere; să nu se intereseze decît de ceea ce-i poate perfecţiona fiinţa pe drumul evoluţiei. Aceasta nu trebuie să-i înlăture cu orice preţ bucuria, entuziasmul faţă de cunoaştere. Tot ceea ce slujeşte acestui scop trebuie să fie pentru un imbold pe care să-1 urmeze cu devotament şi pe care să-1 caute.

Formaţia ocultă solicită mai cu seamă o educare a dorinţei. Nu este vorba de a nu mai dori nimic, pentru că este normal să aspirăm ia ceea ce vrem să atingem şi o dorinţă se realizează cu atît mai bine cu cît se pune mai multa forţă în ea; dar această forţă trebuie să provină din cunoaşterea adevărată.

„Să nu doreşti niciodată nimic într-un domeniu înainte de a fi învăţat să cunoşti ceea ce este drept/adevărat în acel domeniu" -aceasta este regula de aur ce trebuie urmată de discipol.

Inţeleptul învaţă mai întîi care sînt legile universului; apoi dorinţele sale se transformă în forţe de realizare. De exemplu, mulţi oameni vor să-şi cunoască viaţa anterioară. O asemenea dorinţă este fără obiect şi fără ieşire atît timp cît nu a fost asimilată - prin studiul ştiinţei spirituale - cunoaşterea legilor şi naturii lucrurilor veşnice şi aceasta în cel mai subtil caracter al lor. Atunci cînd ai dobîndit cu adevărat această cunoaştere şi vrei apoi să mergi mai departe, vei fi susţinut de o dorinţă nobilă şi purificată.

Nu ajută la nimic să-ţi spui: „Vreau cu orice preţ să-mi cunosc viaţa anterioară şi numai în acest scop mă voi instrui". Mai bine înlătură această dorinţă personală şi numai astfel vei învăţa să dezvolţi genul de dorinţă ce va aduce o realizare.

Deîndată ce mă înfurii sau mă supăr, ridic o barieră ce mă izolează în lumea fizică, iar forţele ce trebuie să-mi formeze organele spirituale nu mai pot ajunge pînă la mine. De exemplu, cineva mă

enervează; atît timp cît sînt mînios îmi este imposibil să percep curentul pe care sufletul său îi emite în lumea psihică. Nu-1 percepe atît timp cît mai sînt capabil să mă supăr. Enervarea mea ÎL ascunde. Asta nu înseamnă că va fi deajuns să nu mă mai enervez pentru a putea percepe imediat un fenomen psihic. Mai trebuie încă să se deschidă în mine ochiul sufletului. Or, rudimentele acestui ochi există la orice ființă umană, rămînînd totuşi inerte atît timp cît omul este capabil să se enerveze. Dealtfel, pentru a le activa, nu este suficient să combaţi într-o oarecare măsură sentimentul de mînie. Lupta trebuie continuată cu răbdare. Şi într-o zi vei observa că ochiul interior s-a deschis. La drept vorbind, pentru a ajunge ia acest rezultat, nu este suficient să combaţi numai iritarea. Mulţi se lasă în voia nerăbdării şi îndoielii ca urmare a faptului că ani de-a rindul au combătut unele stări de caracter fără să se manifeste totuşi clarviziunea. Aceştia nu au tăcut decît să perfecţioneze unele aspecte ale naturii lor, lăsîndu-le pe celelalte să prolifereze. Harul clarviziunii nu va apare înainte de înlăturarea tuturor obstacolelor ce se opun trezirii facultăţilor adormite. Bineîţeles, clarviziunea şi claraudienţa încep să apară mai înainte, dar nu sînt decît nişte muguraşi foarte delicaţi, supuşi cu uşurinţă greşelilor şi care se ofilesc repede dacă nu-i îngrijim aşa cum trebuie.

Printre stările adverse ce trebuie înlăturate - în egală măsură cu mînia şi enervarea - mai amintim înclinaţia spre frică, superstiţia şi părerile preconcepute, vanitatea şi ambiţia, curiozitatea şi confidenţele nesăbuite, barierele ce se ridică între fiinţe ca urmare a rangului, rasei sau originii lor. în zilele noastre nu se înţelege deloc faptul că lupta împotriva acestor defecte are legătură cu ascuţirea facultăţilor de cunoaştere. Dar orice ocultist ştie că stăpînirea ior (a defectelor) are mult mai multă influenţă asupra dezvoltării decît cuceririle inteligenţei şi practicarea exerciţiilor artificiale. Te poţi înşela cu uşurinţă şi să crezi că pentru a îndepărta teama ar trebui să ai un curaj nebunesc şi că pentru a învinge prejudecăţile de rasă sau clasă nu trebuie să mai faci diferenţieri între oameni. Mai bine să ai o judecată dreaptă, lucru ce nu este posibil atît timp cît eşti supus unor idei preconcepute. Gîndindu-ne puţin, deja ne putem da seama, de exemplu, că frica faţă de un fenomen ne împiedică să-1 vedem clar; la fel, prejudecata rasială împiedică pătrunderea în sufletul unui om. Această gîndire simplă trebuie făcută de către discipol cu fineţe şi inteligenţă pătrunzătoare.

Un alt obstacol în calea antrenamentului ocult îl reprezintă faptul de A vorbi fără A fi clarificat îndeajuns (prin gîndire) ceea ce vrei să spui. Şi aici trebuie avut în vedere un punct pe care numai un exemplu îl poate lămuri. Dacă cineva îmi SPUNE un lucru căruia trebuia să-i dau replica, ESTE NECESAR SĂ încerc să ţin seama de părerea, sentimentul, chiar şi de prejudecăţile sale, mai mult decît de argumentul ce-mi vine în minte. Există aici o adevărată fineţe a tactului, căruia discipolul trebuie să-i consacre cele mai atente griji ale sale. Este nevoie să înveţe să discearnâ importanţa CE o va avea - pentru interlocutorul iui - replica SA. Asta nu înseamnă înăbuşirea a ceea ce gîndeşti tu însuţi; însă trebuie să asculţi cît mai exact cu putinţă ceea ce spune celălalt şi să nu-ţi formulezi replica decît după ce ai înţeles, in asemenea cazuri un gînd revine permanent în mintea discipolului şi dacă el se transformă în trăsătură de caracter, acesta va şti că se află pe calea cea bună. Acest gînd este următorul: „Important nu este să am o altă părere decît acest om, ci ca el însuşi să afle adevărul ca urmare a ceea ce-i pot oferi". Prin asemenea gînduri, caracterul şi modul de a acţiona al discipolului capătă o oarecare Mîndeţe, resort esenţial al oricărei discipline oculte. Duritatea îndepărtează de dumneavoastră formaţiunile astrale ce trebuie să vă deschidă ochii sufletului. BIîndeţea binevoitoare înlătură obstacolele şi vă activează organele spirituale.

Impreună cu *blîndeţea* se afirmă curînd şi o altă trăsătură de caracter: *atenţia* - plină de simpatie şi calm - îndreptată asupra tuturor nuanţelor vieţii interioare a fiinţelor ce ne înconjoară, ca urmare a *linişti*i perfecte a propriilor noastre frămîntari interioare. Dacă un om reuşeşte să ajungă ia acest rezultat» atunci ceea. ce animă sufletele din jurul sau acţionează asupra lui astfel încît interiorul său se dezvoltă şi se

structurează, ca o plantă în lumina soarelui. Blîndeţea şi liniştea, însoţite de răbdarea adevărată, permit accesul sufletului în lumea sufletelor, al spiritului în lumea spiritelor.

"Asteapta cu calm si reculegere, inchide-ti simturile in fata impresiilor ce le primeai inainte de a te ocupa de educatia interioara. Fa sa taca gandurile ce-ti ocupau de obicei sufletul. Stabileste in tine o liniste si asteapta apoi cu rabdare. Atunci actiunea lumilor superioareva incepe sa se faca simtita prin formarea ochilor si urechilor sufletului si spiritului tau. Nu spera sa vezi si sa auzi in scurt timp lumile sufletului si spiritului, căci ceea ce faci duce numai la dezvoltarea Simţurilor taie superioare. Dar nu vei sti să vezi cu sufletul şi să auzi cu spiritul decît atunci cind vel deţine aceste simţuri. Dacă ai rămas astfel cîteva momente într-o stare de aşteptare calmă şi liniştită, continuă-ţi preocupările obişnuite după ce, în prealabil, te vei fi lăsat încă o dată pătruns de gîndul următor: «într-o zi voi primi ceea ce mi se cuvine, dar numai atunci cînd voi fi pregătit să primesc». Să-ţi interzici cu severitate orice încercare de a atrage puterile superioare prin voinţa ta arbitrară".

Acestea sînt indicaţiile pe care orice student în ocultism le primeşte de la instructorii său la început de drum. Dacă va ţine seama de ele, se va perfecţiona; dacă nu, munceşte în zadar. Ele nu sînt dificile decît pentru cei cărora ie lipseşte răbdarea şi perseverenţa. Nu există alte piedici în afara celor pe care fiecare si le creează singur şi care pot fi evitate dacă se doreşte cu adevarat acest lucru. Aceste adevăruri trebuie amintite fară incetare, avand in vedere că multi oameni îşi fac o idee greşită despre greutatile intampinate de un discipol. Intr-un fel este mai usor sa sari primele etape ale acestui drum decat sa vii in intampinarea dificultatilor constante ale vietii cotidiene, daca n-ai urmat acest antrenament.

In plus, nu trebuie să facem cunoscut aici decît ceea ce nu poate îndepărta cel mai neînsemnat pericol pentru echilibrul corporal şi psihic. Bineînţeles, există metode mai rapide pentru atingerea scopului, dar calea pe care o indicăm nu ARE nimic comun cu acestea deoarece ele pot avea asupra omului uneie efecte nedorite de un ocultist încercat. Cum multe aspecte aie acestor procedee sînt oferite DESEORI publicului, AVEM datoria să-t punem în gardă mai ales PE CEI care VOR sa ie practice. Din motive ce ou pot fi înţelese decît de un iniţiat, procedeele de acest get* an ar trebui să fie comunicate publicului sub forma ior adevărată; iar în ce priveşte fragmentele ce sînt dezvăluite, pe ici, pe colo, acestea au pot avea nici un rezultat bun; dimpotrivă, ele distrag sănătatea, fericirea şi pacea interioară. CEL ce nu vrea si se "lase cu totul m voia puterilor tenebroase - a căror origine şi esenţă reală nu o poate aprecia - trebuie să evite cu grijă SĂ se lase prins de aceste tnetode,, ,

Mai putem oferi cîteva indicaţii referitoare la modul de practicare a exerciţîilor „oculte, avînd ta vedere că acest lucru are o oarecare influenţă. Totuşi, condiţiile diferă DE ia un individ Ia altul; cei care îe practică într-un mediu dominat de interese egoiste - de exemplu: forme moderne ale luptei pentru existenţă - trebuie să ştie CĂ această atmosferă influenţează dezvoltarea organelor sale spirituale. LA DREPT vorbind, legile interioare ce guvernează aceste organe sînt destul de puternice pentru a putea rezista parţial unei influenţe negative A mediuiui. Nici cel mai nefavorabil teren nu ar putea SĂ facă SĂ apară un ciulin dintr-o sămînţă de crin; la fel, nici cele mai aprige lupte de interese din oraşele noastre moderne nu vor putea face ca un organ spiritual să devină altceva decît CEEA ce trebuie să fie Dar în orice caz, pentru cercetător este FOARTE bine să se cufunde din cînd în cînd în pacea liniştită, măreţia GRAVĂ ŞI fermecul naturii. ESTE deosebit de favorabil faptul ca studentul să-şi continuie dezvoltarea în mijlocul URSI. vegetaţii ce înverzeşte sau într-o zonă muntoasă însorită, scăldată de farmecul unei vieţi simple. Un asemenea mediu imprimă organelor spirituale o creştere armonioasă CE nu se poate realiza niciodată în oraşele moderne. Cel care, măcar în copilărie, a respirat aerul brazilor, a contemplat culmile înzăpezite, a observat activitatea tăcută a insectelor şi animalelor pădurii, este deja mai avantajat faţă de omul de la oraş.

Dar cel al cărui destin este să trăiască într-un oraş nu trebuie să neglijeze să-şi hrănească organele sufletului şi spiritului său prin lectura paginilor inspirate din înţelepciunea marilor maeştri. Dacă ochii dumnevoastră nu pot urmări zi de zi ivirea primăverii în tinerele vlăstare ale pădurii, veţi găsi o compensare în a vă hrăni inima cu gîndurile sublime din Bhagavad Gîtă, Evanghelia după Sfîntul Ioan, Toma d'Aquino („Imitatio Christi") şi cu descrieri ale ştiinţei spirituale. Sînt multe drumuri ce duc spre culmile clarviziunii, dar alegerea lor trebuie făcută cu discernămînt.

Iniţiatul ar putea descrie multe dintre aspectele drumului, aspecte care unui profan ar putea să-i apară ca fiind unice. Se poate întîmplă, de exemplu, ca cineva să fie foarte avansat în acest domeniu AL cunoaşterii, să atingă - dacă putem spune aşa -momentul în care se deschide ochiul sufletului şi urechea spiritului; or, el are norocul să facă în acel moment o croazieră pe o mare calmă sau uneori, dimpotrivă, agitată de furtună şi un văl îi cade de pe ochi. De asemenea, altul a ajuns la momentul în care acest văl ESTE gata să cadă, lucru ce se întîmplă în urma unei violente lovituri A sorţii; asupra altcuiva, lovitura ar fi avut ca efect paralizarea forţei lui, adormirea energiei sale. Un al treilea aşteaptă de MULTĂ vreme plin de răbdare, fără a putea dobîndi fructele muncii sale; într-o zi, stînd netulburat în camera SA liniştită, este înconjurat dintr-o dată de o lumină spirituală; zidurile dispar, devin transparente în faţa privirii sufletului şi un nou univers se dezvăluie ochiului său - de acum îiteinte clarvăzător - şi răsună în urechea sa - de acum înainte deschisă spiritului.

CONDIŢIILE ANTRENAMENTULUI OCULT

Condiţiile impuse de un antrenament ocult n-au fost stabilite de voinţa arbitrară a unui oarecare. Ele rezultă din însăşi natura ştiinţei oculte. La fel cum un om nu ar putea deveni pictor dacă nu vrea să ia o pensulă în mînă, tot aşa nimeni nu va căpăta o formaţie ocultă dacă nu consimte să îndeplinească condiţiile considerate - de către maeştrii acestei ştiinţe r ca fiind indispensabile. In fond, instructorul nu va da niciodată nimic altceva decît sfaturi, şi doar în acest sens trebuie primit tot ceea ce spune. El însuşi a trecut prin etapele premergătoare ale cunoaşterii lumilor superioare. Dorinţa de a parcurge sau nu aceleaşi etape depinde în întregime de libera voinţă a fiecăruia. Dacă cineva ar vrea să primească instrucţiunile unui ocultist fără a se supune condiţiilor necesare, ar fi ca şi cînd un tînăr i-ar spune unui profesor de pictură: „învaţă-mă să pictez, dar scuteşte-mă de osteneala de a lua o pensulă în mînă".

Niciodată, nici un instructor nu poate propune ceva dacă libera voinţă a discipolului nu vine în întîmpinarea lui. Totuşi trebuie remarcat că dorinţa vagă de a dobîndi o ştiinţă superioară nu este suficientă. Bineînţeles, mulţi oameni au această dorinţă; dar dacă există numai ea, fără voinţa de supunere în faţa condiţiilor speciale ale disciplinei oculte, nu vor ajunge Ia nici un rezultat. La aceasta trebuie să se gîndească cei ce se plîng de greutăţile antrenamentului. Dacă nu vreţi sau nu puteţi respecta cu stricteţe aceste condiţii, va trebui să renunţaţi pentru o vreme Ia orice progres ocult. Aceste condiţii sînt - la drept vorbind riguroase dar nu dure, avînd în vedere că ele sînt îndeplinite printr-un act ce nu numai că trebuie să fie liber, ci şi impune această libertate.

Dacă nu se înţelege bine acest caracter al progresului ocult, exigenţele instructorului ar putea foarte uşor să pară ca o constrîngere impusă sufletului şi spiritului. Având în vedere că disciplina constă într-o cultură a vieţii interioare, ocultistul trebuie să dea sfaturi care sâ se raporteze la această viaţă, neputînd fî considerate drept constrîngere obligaţiile cărora li te supui de bună voie. Dacă cineva ar cere unui maestru: „Spune-mi secretele tale, dar lasă-ma cu senzatiile, sentimentele si

reprezentarile mele de altadata", ar dori un lucru imposibil. De fapt, el nu ar urmari decat sa-si satisfaca curiozitatea; dar cu asemanea stari nu poate dobandi stiinta secreta.

Sa enumeram acum, in ordine, conditiile impuse discipolului. Inainte de toate insistam asupra faptului ca nici una dintre ele nu necesita o realizare totala; nu se cere decat un efort sincer pentru atingerea lor. Nimeni nu poate indeplini toate aceste conditii, dar sta in puterea fiecaruia sa incerce. Esentialul il constituie vointa si hotararea de a te angaja pe acest drum.

Prima conditie este urmatoarea: pastrarea cu grija a sanatatii, atat a corpului cat si a spiritului. Bineinteles, nu de om depinde sanatatea lui; dar de el depinde incercarea de a realiza acest lucru. O cunoastere sanatoasa nu-si poate avea radacinile decat intr-un organism sanatos. Disciplina oculta nu va respinge un candidat pentru ca nu este sanatos, dar trebuie sa pretinda ca studentul sa aiba vointa de a duce o viata sanatoasa.

In acest domeniu trebuie sa se atinga cea mai mare autonomie. Sfaturile bune ale altuia – deseori necerute – sint de regula cu totul inutile. Fiecare trebuie sa incerce sa vegheze asupra lui insusi.

Din punct de vedere fizic, este vorba mai ales de indepartarea influentelor daunatoare. Bineinteles, pentru a ne indeplini indatoririle trebuie deseori sa ne impunem unele eforturi cu efecte negative asupra sanatatii noastre. Trebuie sa sti ca la momentul dorit sa-ti pui indatorirea mai presus de grija fata de sanatate. Dar la cate lucruri se poate renunta cu putina bunavointa! In unele cazuri datoria trebuie pusa mai presus de sanatate, adesea chiar mai presus de viata; placerea niciodata. Pentru cercetator, plăcerea nu trebuie să fie decît un mijloc DE asigurare a sănătăţii şi vieţii. In acest domeniu este absolut necesar să fii foarte sincer si franc faţă de tine insuti. Nu ajută la nimic să daci o viaţa ascetică dacă aceasta are ca scop căutarea altor plăceri. S-ar putea sa găseşti în ascetism o voluptate asemănătoare cu cea pe care altul o află în băutură. Dar în acest caz nu trebuie sa speri ca acest gen de ascetism sa serveasca scopurilor cunoasterii superioare.

Multi isi acuza conditile de existenta atunci cind este vorba de piedicile ce apar in cale aprogresului. „In situatia mea, spun ei, imi este imposibil sa ma dezvolt". Desigur, pentru multi ar fi de dorit sa-si imbunatateasca situatia, dar din alte motive, deoarece in ceea ce priveste progresul ocult, aceasta modificare nu este niciodata indispensabila. Acest scop necesita pur si simplu sa se faca tot ceea ce trebuie pentru sanatatea corpului si a sufletului. Orice activitate, orice munca, poate servi umanitatea in ansamblul ei. Este mult mai maret sa recunosti ca o munca, oricat de mica sau detestata ar fi, este utila societatii, decat sa-ti spui: „Aceasta muncă este prea înjositoare PENTRU mine, sînt făcut pentru altceva". în orice caz, o deosebită importanţă o are căutarea unui echilibru spiritual perfect. Un dezechilibru în sentimentele sau gîndurile noastre ne abate în mod inevitabil de la căile cunoaşterii superioare. Baza necesară oricărui progres o constituie claritatea şi calmul gîndurilor, siguranţa impresiilor şi sentimentelor. Nimic nu trebuie să fie mai străin decît o atracţie faţă de tot ceea ce este fantastic, faţă de excitare, nervozitate, exaltare, fanatism. Toate situaţiile vieţii trebuie privite în mod echilibrat; dirijaţi-vă cu SIGURANŢĂ şi lăsaţi - pe deplin calmi - cajucrurije.săjjă.infşrnieze şi şă,.acţionezejţsupra dumneavoastră. Oriunde este necesar, trebuie să încercaţi să aveţi încredere în_ viaţă. Evitaţi tot ce ar putea I exagerat şi părtinitor în judecăţi sau sentimente. Dacă au >:;;;!e îndeplinită această condiţie, în IOC sâ pătrundă în. adevăratele lumi superioare, cercetătorul riscă să nimerească

într-un univers imaginar. In JOCUL adevărului, ei va fi dominat de fantezo şi prejudecăţi. Mai bine un bun simţ „obişnuit", decît o exaltare sau imaginaţie debordantă.

Cea de-a doua condiţie este să te simţi ca un membru al vieţii universale. îndeplinirea acesteia presupune obligaţii multiple. Totuşi fiecare o poate realiza în felul său. Dacă sînt, de exemplu, educator şi elevul nu-mi răspunde ceea ce aştept de la el, nu trebuie să mă iau în primul rînd de el, ci de mine. Trebuie să fiu atît de conştient că eu şi el sîntem una şi aceeaşi persoană, încît să mă întreb: „Oare slăbiciunile elevului meu nu sînt mai degrabă o consecinţă A felului meu de a fi?" Şi în loc să mă ridic împotriva iui, mă voi gîndi la ceea ce trebuie să fac pentru ca pe viitor să răspundă mai bine. Această stare de spirit îmi modifică - puţin CÎTE puţin - în întregime felul de a gîndi, atît în privinţa lucrurilor neansemnate, cat si a celor de o importanta majoră. In aceste conditii vad, de exemplu, un criminal cu alţi ochi decît inainte, renunt la judecata si-mi spun: „La fel ca ei, nu sînt decît un om. Poate numai educatia pe care am primit-o m-a ferit de aceeasi soarta.” Si ma gandesc ca acest frate ar fi putut avea cu totul alt destin daca maestrii ce si-au dat osteneala să mă educe s-ar fi ocupat de el. Voi considera deci ca m-am bucurat de o binefacere care lui i-a fost refuzata si că cinstea mea se datorează doar imprejurarilor care lui i-au lipsit. Nu voi mai fi prea departe de ideea ca eu, membru al organismului uman, sint responsabil in mod solidar de tot ce se petrece in acest organism. Asta nu inseamna ca acest gand trebuie sa se traduca imediat prin manifestari exterioare, prin agitatie. Dimpotriva, el trebuie sa fie cultivat in linistea sufletului. Conduita individului se va impregna apoi încetul cu încetul. In domenii asemănătoare nu se poate începe transformarea decît ca propria persoană; nimic nu este mai inutil decît să vrei să schimbi omenirea împunîndu-i exigenţe universale. Este uşor să bănuieştî cam ce ar trebui să fie; dar ocultistul lucrează într-o manieră profunda şi nu superficială. Deci nu ar fi corect să vrei să stabileşti o legătură între această condiţie pusă de maeştri şi o regulă de conduită exterioară, cu atît mai mult dacă este vorba de o raţiune politică, care nu are nici o legătură cu disciplina spirituală. în general, agitatorii politici ştiu bine ceea ce vor de la ceilalţi şi mai puţin ceea ce ar trebui să ceară de la ei înşişi.

La cea de-a doua condiţie se adaugă bineînţeles o a treia. Discipolul trebuie să reuşească - prin propriul său efort - să înţeleagă că gîndurile şi sentimentele sale au pentru univers o importanţă la fel de mare ca şi acţiunile sale, să recunoască faptul că a-şi urî semenul este la fel de nefast ca şi lovirea lui. Va ajunge astfel să înţeleagă că atunci cînd munceşte pentru perfecţionarea sa interioară nu o face numai pentru el, ci pentru întreg universul. Dacă gîndurile şi sentimentele mele sînt curate, lumea are tot atîtea foloase ca şi în cazul în care comportamentul meu ar fi corect. Atît timp cît NU am încredere în importanţa pe care o are viaţa mea interioară pentru univers, NU am nici o valoare ca ocultist. Această încredere în importanţa sufletului şi a vieţii interioare mi-o exercit numai muncind .pentru a le dezvolta, ca şi cum ar fi vorba de o acţiune cel puţin la fel de reală ca şi activităţile exterioare. Pentru că trebuie să ştiu că unul dintre sentimentele mele are efecte similare cu cele produse de mişcarea mîinii mele.

Această certitudine cuprinde deja pe cea de-a patra condiţie: dobîndirea convingerii că adevărata esenţă a omului nu se află în afara, ci în interiorul său. Cel ce se consideră doar un produs al lumii exterioare, un rezultat al elementelor fizice, nu va reuşi să obţină - din această noţiune - nici un progres în ocultism. Baza disciplinei constă în a fi conştient că eşti un suflet sau un spirit şi, progresînd în acest sens, vei reuşi să faci distincţie între obligaţia interioară şi succesul exterior. Bineînţeles, nu se poate compara imediat una cu alta. Cercetătorul trebuie să afle calea de mijloc, între ceea ce recomandă împrejurările exterioare şi ceea ce crede el că este bine pentru comportamentul său. Desigur, nu trebuie să impună anturajului său ceea ce acesta nu ar putea înţelege, dar, pe de altă parte, este necesar ca el să fie complet detaşat de dorinţa de a face numai ceea ce convine acestuia. Confirmarea că adevărul este de partea sa nu

po&te veni decît de la sufletul său, dacă acesta luptă cu curaj şi credinţă pentru cunoaştere. Dar trebuie să înveţe de la cei din jurul său tot ceea ce-i poate fi de folos. Astfel se va naşte în el însuşi ceea ce ştiinţa ocultă numeşte „balanţa spirituală" . PE UNUL din. talerele ACESTEIA se află „O INIMĂ larg deschisă" spre nevoile lumii exterioare; pe celălalt - o „fermitate interioară" şi O „îndurare a ORICĂREI încercări".

Aceste calităţi anunţă deja pe cea de-a cincea condiţie: perseverenţa în ducerea Ia împlinirea unei decizii luate. Nimic NU trebuie să-î facă pe DISCIPOL sâ se întoarcă din drumul său; numai în CAZUL. în care îşi dă SEAMA că a greşit; căci fiecare hotărâre ESTE o forţă, şi chiar dacă această forţă nu duce imediat îa rezultatul scontat, ea acţionează totuşi în felul său. Succesul poate foarte bine să încoroneze o acţiune născută din dorinţă sau pasiune; dar aceste acţiuni nu au nici o valoare pentru lumea superioară în care un singur element este determinant pentru acţiune - dragostea. Toate motivele ce-1 împing pe cercetător la acţiune trebuie să capete o formă vie în această dragoste. Şi atunci nimic nu-1 va descuraja; va continua să transforme fără încetare hotărîrile în acţiuni, oricît de numeroase i-ar fi eşecurile. Va ajunge să nu aştepte numai rezultatele exterioare ale acţiunilor sale, ci să găsească o satisfacţie în acţiunea însăşi. Va învăţa astfel să sacrifice lumii toate acţiunile sale - şi chiar întreaga lui fiinţă -oricare ar fi modul în care lumea îi va primi acest sacrificiu. Cel care vrea să devină ocuItLt trebuie să fie pregătit pentru a duce această viaţă plină de abnegaţie.

A şasea condiţie o reprezintă dezvoltarea sentimentului de recunoştinţă faţă de tot ce vi se întîmpîă. Trebuie să se ştie că existenţa primită este un dar ai întregului univers. Cîte condj^v sînt necesare pentru ca fiecare dintre noi să primească viaţa şi să o poată păstra! Cît de multe datorăm naturii şi semenilor noştri! Aceste gînduri trebuie să devină naturale pentru cei care vor să urmeze această disciplină. Cel care nu le cultivă nu va putea să întreţină în el dragostea universală necesară atingerii unei cunoaşteri superioare. Nu mi se poate arăta ceva ce nu iubeşti; şi fiecare revelaţie trebuie să mă umple de mulţumire, deoarece prin ea m-am îmbogăţit.

Toate cele şase condiţii amintite trebuie să se reunească în cea de-a şaptea: a înţelege din ce în ce mai bine viaţa în sensul cerut de aceste condiţii. Discipolul îşi oferă astfel posibilitatea introducerii armoniei în existenţa sa; aspectele diferite ale activităţii sale se armonizează şi nu mai intră în contradicţie, pregătindu-se astfel pentru calmul pe care trebuie să-1 dobîndească încă de la primii săi paşi pe drumul cunoaşterii.

Dacă cineva are dorinţa fermă şi sinceră de a urma aceste condiţii, să-şi înceapă atunci antrenamentul spiritual, pregătindu-se să pună în practică sfaturile ce-i sînt date. Este posibil ca unele din ele să î se pară simple formalităţi exterioare sau forme foarte riguroase. Dar orice act al vieţii interioare trebuie să se exprime printr-o acţiune exterioară şi, aşa cum nu este suficient ca un tablou să existe numai în mintea pictorului, nu există disciplină ocultă fără manifestări exterioare. Formele riguroase sînt încălcate numai de către cei care nu înţeleg că viaţa interioară trebuie să * reuşească să se exprime în exterior. Este adevărat că important este spiritul unui lucru şi nu forma sa, dar la fel cum forma fără spirit este neant şi spiritul ce nu poate crea o formă imaginii sale rămîne steril.

Condiţiile impuse cercetătorului au ca scop fortificarea acestuia în vederea exigenţelor ulterioare impuse de disciplină. Dacă nu a îndeplinit primele condiţii, el va aborda cu teamă orice nouă obligaţie; nu va avea acea necesară încredere în oameni. Or, tocmai pe această încredere şi pe o adevărată dragoste faţă de umanitate trebuie să se bazeze orice căutare a adevărului, chiar dacă el nu poate fi creat de această dragoste, ci numai de propria noastră forţă interioară. Apoi dragostea faţă de om trebuie să se extindă treptat pînă la dragostea pentru orice fiinţă, pentru orice formă de manifestare a vieţii. Cel care nu va realiza condiţiile amintite, nu va putea da dovadă de o dragoste deplină faţă de tot ce creează, clădeşte şi nici de repulsia faţă de tot ce distruge şi nimiceşte. Căci trebuie să devii incapabil să distrugi pentru a

distruge şi asta nu numai prin acţiune, ci chiar prin cuvinte, sentimente sau gînduri. Este necesar ca tot ceea ce reprezintă creşterea, devenirea, să fie o bucurie şi nu trebuie să dai ajutor unui act distructiv decît dacă te simţi în stare să stimulezi astfel apariţia unei vieţi noi. Asta nu înseamnă ca discipolul să asiste impasibil la dezlănţuirea răului; el trebuie să caute chiar şi într-un rău părţile prin care acesta să poată fi transformat într-un bine. El dobîndeşte din ce în ce mai mult convingerea că cea mai bună modalitate de a combate răul şi imperfecţiunea este realizarea binelui şi perfecţiunii. Şi ştie că nimic nu se poate obţine din neant, dar imperfecţiunea poate fi transformată în perfecţiune. Cel care va dezvolta în sine tendinţa spre activitatea creatoare, va găsi curînd şi modalitatea de a se comporta cum se cuvine faţă de rău.

Oricine se angajează în efectuarea unui antrenament ocult trebuie să ştie că scopul său va fi construirea şi nu distrugerea, avînd deci nevoie de o sinceră şi dezinteresată voinţă de iucru şi nu de o critică nimicitoare. Trebuie să fie capabil de devotament, deoarece, nu se ştie cînd, va trebui să înveţe şi să privească cu respect ceea ce i se dezvăluie. Dragostea de muncă şi devotamentul - acestea sînt sentimentele fundamentale ce ar trebui să i se pretindă cercetătorului. Chiar dacă observă că, în ciuda strădaniilor sale, bate pasul pe loc, aceasta nu este decît o aparenţă ca urmare a faptului că nu a înţeles adevăratul sens al muncii şi devotamentului. O activitate va avea cu atît mai puţin succes, cu cît este întreprinsă numai în vederea succesului; iar studiul va avea ca rezultat un progres cu atît mai neînsemnat cu cît lipsa devotamentului este mai accentuată. Singura forţă a progresului este dragostea de muncă şi nu de succes. Dacă studentul încearcă să aibă gînduri drepte şi judecăţi sigure, să nu-şi diminueze devotamentul prin îndoială şi neîncredere.

Dacă o comunicare ce vi se face este primită cu o stare de spirit calmă, respectuoasă şi încrezătoare, iară vreo reacţie personală, asta nu înseamnă o supunere servilă. Cei care au obţinut unele rezultate pe drumul cunoaşterii ştiu că datorează totul nu unei judecăţi personale rigide în păstrarea poziţiei sale, ci hotărîrii lor de a asculta cu calm şi de a asimila apoi ceea ce au primit.

Trebuie să ţinem minte întotdeauna că nu mai înveţi nimic dintr-un fapt pe care mai întîi l-ai judecat. Dacă vrei numai să judeci, nu poţi (în principiu) să mai înveţi nimic. In cazul în care nu poţi înţelege ceva, mai bine să nu judeci decît să greşeşti; înţelegerea va veni mai tîrziu.

Pe măsură ce sînt urcate treptele cunoaşterii, necesitatea de a primi învăţătura cu calm şi respect se impune din ce în ce mai mult. Orice activitate conştientă, viaţa, orice acţiune din lumea spiritului, sînt infinit mai subtile şi delicate în aceste zone superioare, comparativ cu operaţiile înţelegerii obişnuite şi ale vieţii din lumea fizică. Cu cît se lărgeşte mai mult cîmpul de acţiune al individului, cu atît activităţile cu care este însărcinat cresc în subtilitate. Şi asta deoarece oamenii ajung astfel la „opinii" şi „puncte de vedere" foarte diferite în privinţa lumilor superioare. Totuşi, în realitate nu există decît o singură opinie adevărată faţă de adevărurile supreme, la care se poate ajunge prin atingerea - datorită muncii şi devotamentului - punctului în care adevărul poate fi contemplat sub aspectul său real. Dacă-ţi formezi o părere ce nu se potriveşte cu această unică opinie adevărată, asta înseamnă că nu te-ai pregătit suficient şi că judeci încă după preferinţele, gusturile şi prejudecăţile tale. Există un singur mod de a înţelege o teoremă matematică; la fel este şi în cazul adevărurilor lumii superioare. Dar întîi trebuie să te pregăteşti pentru a putea ajunge la o asemenea „viziune". Dacă ne-am gîndi destul de mult la acest lucru, condiţiile impuse de instructor nu ar mai surprinde pe nimeni. Bineînţeles, adevărul şi viaţa superioară se află în oricare fiinţă omenească şi fiecare poate şi trebuie să le găsească prin el însuşi. Dar acestea se află la o mare adîncime şi numai după ce ai îndepărtat toate obstacolele Ie poţi scoate la lumină. Cum reuşeşti acest lucru? Numai cel care are experienţă în domeniul ocultismului poate răspunde. Ştiinţa spirituală oferă sfaturi în acest sens; ea nu impune nimănui un adevăr şi nu susţine nici o dogmă, ci prezintă o cale. De fapt, fiecare ar putea afla singur acest drum, dar numai după multe reîncarnări. Reuşim totuşi să-1 scurtăm cu ajutorul

antrenamentului ocult, datorită căruia omul atinge mai repede momentul acţiunii în lumile în care munca sa spirituală poate contribui la salvarea şi evoluţia umanităţii.

Acestea sînt primele indicaţii referitoare la modalitatea de obţinere a experienţei lumilor superioare. în următorul capitol, această expunere va fi urmată de explicaţii asupra transformării ce se produce - în timpul acestei evoluţii - în elementele superioare ale naturii umane, adică în organismul psihic (corpul astral) şi în spiritul sau corpul gîndirii. Astfel, comunicările de mai înainte vor fi limpezite de o lumină nouă şi-i vom putea pătrunde mult mai profund sensul.

PARTEA A DOUA

CÎTEVA EFECTE ALE INIŢIERII

Unul dintre principiile unei adevărate ştiinţe ezoterice este acela că cine i se consacră, să o facă pe deplin conştient. Nu trebuie să înfăptuiască nimic fără să ştie care vor fi efectele. Un ocultist ce dă un sfat sau o indicaţie va aduce întotdeauna la cunoştinţă şi ceea ce va rezulta pentru corpul, sufletul sau spiritul celui care caută cunoaşterea superioară.

Nu vom descrie aici decît o parte dintre efectele produse de către această disciplină asupra sufletului practicantului. Numai cel care va fi primit aceste informaţii va putea executa pe deplin conştient exerciţiile ce duc ia cunoaşterea suprasensibilă şi să devină un adevărat ocultist. Acesta nu trebuie să bîjbîie niciodată în întuneric. Dacă nu reuşeşte să-şi facă ucenicia cu ochii deschişi, poate deveni un mediu dar nu un clarvăzător în sensul ştiinţei spirituale.

Cel care pune în practică exerciţiile indicate în capitolele referitoare la dobîndirea cunoştinţelor suprasensibile, provoacă mai întîi unele schimbări în organismul său psihic, organism ce nu este perceptibil decît clarvăzătorului. El poate fi comparat cu un nor de o luminozitate spirituală şi psihică mai mult sau mai puţin intensă, în centrul căruia se află corpul fizic[1].

([1] O asemenea descriere mai poate fi găsită şi în -Teozofia» introducere în cunoaşterea suprasensibilă a lumii şi destinului", lucrare aparţinînd aceluiaşi autor.)

In acest organism psihic, viziunea spirituală percepe derularea instinctelor, dorinţelor, pasiunilor, reprezentărilor, etc. De exemplu, dorinţa senzuală este resimţită ca o lumină de culoare roşu închis şi de o formă caracteristică. Un gînd nobil şi curat se exprimă printr-un fel de emanaţie violet-roşietică. Conceptul riguros al unui logician produce senzaţia unei forme galbene, clar conturată. Gîndul confuz ai unui creier nebulos prezintă, dimpotrivă, forme şterse. Gîndurile oamenilor cu prejudecăţi, mărgi-- niţi, au un desen dur, rigid, ca îngheţat, iar cele ale persoanelor receptive ia opiniile altora apar cu contururi mobile şi schim-bătoare. Şi aşa mai departe[1].

([1] în toate descrierile ce vor urma, trebuie să se ţină minte că atunci cînd se vorbeşte despre „a vedea" o culoare, este vorba despre viziune spirituală. Atunci cînd clarvăzătorul spune: .Văd roşu", asta înseamnă: .Simt în spiritul şi sufletul meu ceva similar cu ceea ce resimt fizic sub influenţa roşului".)

Cu cît practicantul munceşte mai mult pentru progresul sufletului său, cu atît organismul psihic capătă o structură ordonată; la omul a cănii viaţă interioară nu este dezvoltată, ea este confuză şi anorganică. Dar, chiar şi într-un organism psihic tară structură, clarvăzătorul poate percepe un sistem organizat ce contrastează clar cu tot ce-1 înconjoară. Acest sistem se desfăşoară din interiorul capului pînă în mijlocul corpului fizic. El se comportă ca un fel de corp autonom prevăzut cu unele organe (pe care le vom descrie) ce sînt percepute spiritual în vecinătatea unor părţi ale corpului fizic: primul - între cei doi ochi, al doilea - în zona laringelui, al treilea - în regiunea inimii, ai patrulea - în apropierea scobiturii stomacului şi, în sfîrşit, al cincilea şi al şaselea -în regiunea abdomenului. în limbajul ocult ele sînt numite „roţi" sau „flori de lotus" („chakram" în sanscrită). într-adevăr, ele seamănă cu nişte[1] roţi sau flori. Dar trebuie bineînţeles să-ţi dai seama că aceste expresii nu sînt cu mult mai precise decît cele folosite în anatomie atunci cînd se vorbeşte, de exemplu, despre aripile plămînului"[1]; în realitate nu este vorba de „aripi". în ambele cazuri avem de-a face doar cu analogii. La un individ nepregătit aceste „flori de lotus" au culori sumbre, îngheţate, inerte, pe cînd la clarvăzător ele sînt în mişcare şi au culori

luminoase. în cazul unui mediu, aceste „fiori" prezintă un aspect cît de cît asemănător, dar, din anumite motive, nu vom putea face precizări.

Atunci cînd un student începe să practice exerciţii, primul efect este luminarea „florilor de lotus"; mai tîrziu, ele vor începe să se rotească şi numai atunci se va face simţită capacitatea de clarviziune. Aceste „flori" sînt de fapt organele senzoriale ale sufletului, iar rotirea lor indică existenţa percepţiilor suprasensibile[2]. Nu vei PUTEA contempla - oricît de suprasensibii ai fi - dacă simţurile astrale NU au fost formate în ACEST mod.

(' în germani „Lungenilugel". în franceză se spune, de exemplu, .aripile nasului".

[2] Şi în cazul acestei senzaţii de .rotire', se aplică aceleaşi observaţii pe care le-am făcut Ja .viziunea culorilor.)

Organul senzorial de natură spirituală aflat în vecinătatea laringelui permite SĂ vezi în spirit modul de a gîndi al unui alt om; de ASEMENEA, el îţi OFERĂ POSIBILITATEA să arunci o privire profundă asupra adevăratelor legi CE stau la baza FENOMENELOR naturale. Organul din VECINĂTATEA inimii trezeşte un simţ CLAR văzător pentru cunoaşterea stării de spirit a ALTORA; oricine şi-1 dezvoltă, poate descoperi ŞI unele FORŢE ascunse ALE animalelor SAU plantelor. Cu ajutorul organului aflat în apropierea scobiturii stomacului pot fi percepute facultăţile şi talentele oamenilor; în plus, poate fi descoperit ROLUL jucat de animale, plante, pietre, în economia naturii.

Organul senzorial vecin cu laringele are 16 „petale" sau „spiţe"; cel din zona inimii - 12, iar cel din scobitura stomacului - 10.

De DEZVOLTAREA ACESTOR ORGANE SUPRASENSIBILE SE LEAGĂ şi unele activităţi ALE SUFLETULUI. Iar cel care PUNE METODIC la TREABĂ aceste ACTIVITĂŢI, contribuie LA apariţia acestor ORGANE SPIRITUALE.

In „floarea cu 16 petale", OPT DINTRE ELE s-au FORMAT DEJA într-un TRECUT îndepărtat, într-o ETAPĂ ANTERIOARĂ A evoluţiei. OMUL nu A LUAT PERSONAL PARTE la această FORMARE, CI A primit-o CA PE un dar natural atunci cind era inca intr-o stare de constienta vaga, vecina cu reveria. Primele 8 petale erau active in aceasta epoca a evolutiei; dar acest gen de activitate era adoptat numai pentru aceast stare de constienta obscura. Atunci cand constiinta umana s-a luminat, petalele s-au ofilit incetindu-si activitatea. Cit despre celelalte 8 petale, numai omul le poate dezvolta, prin exercitii constiente. Intreaga „floare” devine astfel luminoasa si mobila. De dezvoltarea fiecareia dintre cele 16 petale este legata dobandirea unor anumite calitati. Dar, asa cum am mai spus-o, numai 8 pot fi dezvoltate in mod constient de catre om; celelalte vor apare de la sine.

ACEASTĂ DEZVOLTARE SE PRODUCE ÎN FELUL URMĂTOR: ÎNTREAGA ATENŢIE ŞI toate grijile trebuie îndreptate spre UNELE activităţi AIE sufletului, activităţi cărora de obicei nu li se dă nici o atenţie, SÎNT 8 la număr:

- în primul rînd, modul de a ne dobîndi reprezentările. De obicei, în acest domeniu lăsăm totul la voia întîmplării: în funcţie de ceea ce auzim sau vedem, la întîmplare, ne formăm ideile, concepţiile. Atît timp CÎT vom acţiona în acest mod, floarea cu 16 petale va rămîne nemişcată. Ea nu devine activă decît atunci cînd ne luăm în mîini propria NOASTRĂ educaţie în acest SENS. Pentru A face ACEST LUCRU TREBUIE SĂ VEGHEM ASUPRA REPREZENTĂRILOR noastre, fiecare dintre ele sa capete imponanţă. SA VEDEM IN ACESTEA UN MESAJ PRECIS, O INFORMATIE CE ATINGE

LUCRURILE LUMII EXTERIOARE SI SA NU NE MULTUMIM CU REPREZENTARI CE NU AR AVEA ACEASTA VALOARE. ORICE ACTIVITATE CONCEPTUALA TREBUIE SA TINDA SA FIE O REFLECTARE FIDELA A LUMII EXTERIOARE, INDEPARTAND DIN SUFLET REPREZENTARILE INEXACTE.

- A DOUA ACTIVITATE A SUFLETULUI ESTE CEA CARE SE REFERA LA MODUL IN CARE LUAM DECIZIILE. NU TREBUIE SA LUAM HOTARARI, CHIAR SI IN CAZUL lucrurilor neînsemnate, decît în urma unor raţionamente serioase şi bine întemeiate; să îndepărtăm orice act necugetat, orice acţiune fără sens.

-Cea de-a treia activitate se exprimă în felul de a *vorbi*. Orice cuvînt care iese de pe buzele voastre trebuie să aibă sens şi semnificaţie. Nimic nu vă îndepărtează mai mult de drumul căutat ca prostul obicei de a vorbi ca sa te afli in treaba. Trebuie evitata conversatia banala ce duce la amestecarea si atingerea superficiala a tuturor subiectelor. Dar asta nu inseamna sa rupeti orice legatura cu semenii; exact aceste schimburi ne invata sa dam sens cuvintelor noastre. Vorbiti si raspundeti tuturor, dar ganditi-va in acelasi timp la urmari. Sa nu vorbim niciodata aiurea.

- A PATRA ACTIVITATE A SUFLETULUI SE REFERA LA FELUL IN CARE NE ORDONAM ACTIUNILE *EXTERIOARE* PENTRU CA ACESTEA SA SE ARMONIZEZE CU MEDIUL INCONJURATOR SI CU ACTIUNILE CELORLALTI OAMENI. Studentul in ocultism TREBUIE si RENUNŢE la CEEA ce-i POATE deranja pe ceilalti, la tot ce-l poate face sa INTRE in contradicţie cu ceea ce se petrece in jurul sau. Atunci cand un motiv exterior il determina sa actioneze, el trebuie sa analizeze cu grija modalitatile de a-si atinge scopul cit mai bine cu putinta, cantarind cu maximum de claritate consecinţele comportamentului său.

- Al cincilea punct se referă la *organizarea* întregii vieţi. Studentul încearcă să trăiască după legile naturii ŞI spiritului, evitînd în egală măsura graba ŞT indolenţa. Ei priveşte viata ca pe o modalitate de a munci ŞI se comportă în consecinţă. Grija pe care o acordă sănătăţii saie, obiceiurile dobîndite, au ca scop ducerea unei vieţi armonioase.

- A sasea activitate se refera la modul de a regla *efortul* uman. Discipolul isi examineaza cu constiinciozitate facultatile, posibilitatile si se comporta corespunzator cu aceasta cunoastere a propriei persoane. Nu cauta sa faca mai mult decat poate, dar nici nu neglijeaza nimic din ceea ce-i sta in putinta, fixandu-si teluri ce fac parte integranta din idealul si indatoririle superioare ale fiintei omenesti. El nu accepta sa joace in mecanismul social rolul unui surub orb, ci cauta sa inteleaga care-i sint indatoririle si sa vada dincolo de viaţa cea de toate zilele. Pentru asta, încearcă să se achite de obligaţii din ce în ce mai bine.

- Prin cea de-a şaptea activitate a sufletului său, discipolul încearcă să profite cît mai bine cu putinţă de lecţiile vieţii. Nimic nu ajunge la el fără a-i oferi ocazia dobîndirii unei experienţe preţioase. Dacă a acţionat într-un mod nedrept sau incorect, îşi va corecta greşelile cu altă ocazie. în acelaşi scop va privi şi acţiunile celorlalţi, înccrcînd astfel să adune o preţioasă EXPERIENŢĂ ce-l VA ajuta în viitor.

- In sfirşit, a opta: studentul în ocultism trebuie din cînd în cînd să-şi examineze sufletul, să se adîncească în el însuşi, să discute cu sine, să stabilească ŞI să analizeze principiile ce-I domină existenţa, să-şi treacă în revistă cunoştinţele, să-şi cîntărească îndatoririle, într-un cuvînt, să mediteze asupra sensului şi scopului existenţei sale. Am vorbit deja despre toate aceste lucruri înainte şi nu vom mai reveni DECÎT în funcţie DE dezvoltarea „florii cu 16 petale". Sinceritatea, DREPTATEA, loialitatea, sînt FORŢE constructive: MINCIUNA înveterată, falsitatea, NECINSTEA, SÎNT FORŢE distructive ce împiedică deschiderea „FLORII CU 16 PETALE". în acest domeniu discipolul trebuie să ŞTIE că nu numai „buna

INTENŢIE" contează, ci şi faptul, REALITATEA. Dacă gîndesc SAU SPUN ceva ce nu corespunde realităţii, distrug unui DINTRE ELEMENTELE organelor mele spirituale, oricît DE excelentă ar PUTEA să-mi pară intenţia mea; precum copilul care SE frige atingînd focul, chiar ŞI • atunci cînd O FACE numai din neştiinţă.

Cînd aceste activităţi ale sufletului sînt stimulate aşa cum am arătat MAI înainte, „floarea cu 16 PETALE" începe să răspîndească culori minunate şi să capete o formă regulată. SĂ amintim totuşi aici că darul clarviziunii nu poate apare dacă formarea sufletului nu a atins un anumit nivel. Atît TIMP cît activităţile care tocmai au fost descrise cer o atenţie specială, nu eşti pregătit pentru percepţia spirituală. Trebuie să reuşeşti să trăieşti CU aceste activităţi în mod natural, spontan, fără nici un efort, la fel cum omul obişnuit îşi urmează obiceiurile, pentru a se putea manifesta primele rudimente ale clarviziunii.

Există tot felul de „reţete" pentru dezvoltarea în cu totul alt mod a „florii cu 16 petale", dar adevărata ştiinţă ocultă le îndepărtează deoarece acestea duc la distrugerea sănătăţii organismului şi a simţului moral. Probabil sînt mai uşor de aplicat în comparaţie cu indicaţiile date aici, dar acestea din urmă conduc cu siguranţă la scopul dorit, asigurînd şi o întărire morală.

Formarea anormală a unei „flori de lotus" duce nu numai la crearea de iluzii şi fantasme - în cazul în care ia naştere o oarecare clarviziune - ci şi la tot felul de tulburări în viaţa obişnuită. Ea te poate face susceptibil, invidios, arogant, vanitos, egoist, chiar dacă nu aveai înainte nici unul dintre aceste defecte. Aşa cum s-a spus, 8 dintre petalele „florii cu 16 petale" s-au format deja într-un trecut îndepărtat şi se pun ele însele în mişcare în perioada disciplinei oculte. Eforturile pe care le faci trebuie deci concentrate asupra celorlalte 8 petale. Dacă antrenamentul nu este practicat corect, petalele dezvoltate în trecut se pun cu uşurinţă în mişcare, iar cele care ar fi trebuit să se formeze rămîn inerte. Aceasta se întîmpîă mai ales atunci cînd nu fortifici îndeajuns gîndirea logică şi bunul simţ în timpul antrenamentului. Cel mai important lucru este ca studentul în ocultism să aibă o gîndire deschisă şi clară, şi ca această claritate să se reflecte în ceea ce spune. Cei care încep să întrezărească o oarecare licărire a lumilor suprasensibile şi vorbesc cu uşurinţă despre aceste subiecte, împiedică astfel evoluţia lor normală. Numai cel ajuns, la un anumit grad de dezvoltare poate vorbi.

La început studenţii sînt în general uimiţi vâzînd că povestirile legate de experienţele lor nu trezesc nici un interes celor care deja au o formaţie spirituală. Cel mai bine pentru ei ar fi să păstreze liniştea asupra celor resimţite şi să vorbească numai despre greutăţile sau uşurinţa cu care s-au confruntat în aplicarea exerciţii lor şi a regulilor de conduită. Căci pentru a judeca progresul lor, cel care posedă deja o formaţie spirituală are cu totul alte surse. Aceste dezvăluiri au întotdeauna ca rezultat o uşoară rigiditate a celor 8 petale - despre care vorbeam - a căror supleţe şi flexibilitate constituie un lucru esenţial. Un exemplu ne va lamuri însă mai uşor în privinţa acestor fenomene. Pentru asta vom face apel la viaţa de zi cu zi şi nu la cea suprasensibilă. Să presupunem că primesc o noutate în legătură cu care îmi formulez imediat o părere. Dacă - nu după mult timp - primesc alte informaţii (referitoare la acelaşi eveniment) ce o contrazic pe prima, mă văd obligat să-mi schimb părerea. Această grabă de a iudeca are o influenţă negativă asuora -florii de lotus cu 16 petale”. Altfel s-ar fi intamplat daca sa fi tacut – stapanindu-mi gandurile in interior si cuvintele in exterior – pina cand voi fi fost destul de bine documentat pentru a-mi putea formula judecata. Ceea ce trebuie sa devina treptat una din caracteristicile discipolului, este retinerea cu care acesta isi formeaza si formuleaza judecatile, prudenta ce da petalelor „florii de lotus” o culoare rosie albastrie sau rozie. In caz contrar rosul se inchide sau devine portocaliu.

Formarea „florii de lotus cu 12 petale” in regiunea inimii se realizeaza la fel ca in cazul „florii cu 16 petale”. Si la aceasta floare, jumatate din numarul petalelor erau active din timpul unei faze anterioare a

evoluţiei umane. Deci, aceste 6 petale nu au nevoie ae o cultivare specială din partea studentului. Ele apar si încep să se rotească deîndată ce acesta acţionează asupra celorlalte şase. Pentru a înlesni această creştere, ei trebuie să dea - îsi mod conştient - unor activităţi interioare o orientare speciala.

Trebuie sa înţelegem bine faptul că toate informaţiile furnizate ele fiecare dintre aceste simţuri spirituale sau psihice au caractere diferite. Percepţiile „fiorii cu 12 petale” sînt cu totul altele îs comparaţie cu cele ale «fiorii cu 16 petale" (care percepe forme). Gîndurile oamenilor şi legile unui fenomen natural îi apar sub forma unor figuri imobile, dar schimbătoare şi pline de viaţă. Clarvăzătorul ce şi-a dezvoltat acest simţ poate recunoaşte forma fiecărui gînd, a fiecărei legi naturale. Un gînd de răzbunare, de exemplu, capătă o formă ascuţită, ca o săgeată, în timp ce un gînd binevoitor are deseori forma unei flori ce se dechide, şi aşa mai departe... Gîndurile precise, pline de sens, au contururi simetrice şi regulate, iar cele ale conceptelor confuze sînt vagi şi neclare.

Cu totul altele sînt percepţiile „Sorii cu 12 petale". Acestea pot fi caracterizate într-un mod asemănător, menţionînd că ele produc o senzaţie psihică comparabilă ca cea de căldură sau frig. Figurile percepute de către un clarvăzător - atunci cînd posedă „Soarea ca 16 petale" - n produc acesîais aa efect psihic de frig sau căldură. Inchipuiţi-vă aa clarvăzător ce deţine numai „Boarea cu 16 petale", nu şi pe cea ca 12 petale: în &fa unui gînd de bunăvoinţă nu va percepe decît figura descrisă mai înainte. Pe cînd cel care şi-a dezvoltat ambele organe resimte în plus această emanaţie ce nu poate S calificată altfel decît ca o căldură a sufletului.

Remarcaţi printre altele că în disciplina ocultă nu se dezvoltă niciodată numai un simţ, ca în exemplul exagerat pe care tocmai l-am dat.

Prin deschiderea „florii cu 12 petale" clarvăzătorul dobîndeşîe o înţelegere profundă a fenomenelor naturale. Tot ceea ce exprimă o creştere, o dezvoltare, degajă - pentru el - căldură psihică, iar ofilirea, distrugerea şi moartea dau naştere la un efect de frig psihic.

Acest simţ se cultivă în felul următor:

In primul rînd discipolul îşi reglează cursul gandurilor SALE. LA fel cum „floarea cu 16 petale" este stimulată de gînduri veridice şi pline DE simţul realităţii, „floarea cu 12 petale" este influenţată de actiunea sufletului asupra cursului ideilor. Gandurile ce ratacesc la intamplare, fara nici o ratiune, deformeaza structura acestui organ, in timp ce un sir considerabil de ganduri ferite de orice ilogism ii pastreaza forma corespunzatoare. Atunci cand auzim exprimandu-se ganduri ilogice, trebuie sa ne reprezentam imediat ceea ce ar putea fi forma logica. Sa nu intrerupem – din egoism - relaţiile cu un mediu de oameni ilogici în intenţia de a ne favoriza progresul personal şi nici nu trebuie să ne simţim obligaţi să corectăm pe loc toate lucrurile lipsite de logică ce se discută în jurul nostru. Mai bine să încercăm să dăm în tăcere o formă logică gîndurilor ce ne asaltează din exterior ŞI sâ păstrăm în orice împrejurare această orientare logică.

In al doilea rînd, discipolul trebuie să-şi modifice comportamentul în mod corespunzător, fapt ce se traduce prin controlul acestuia. Orice instabilitate sau neconcordanţă în activităţi are ca efect ruinarea „florii de lotus", despre care vorbim. După o acţiune, studentul în ocultism va avea grijă ca următoarea să o continuie în mod logic pe prima. Cei care acţionează astăzi într-un fel şi mîine în altul, nu-şi..va putea forma niciodată.acest SIMŢ.

A treia calitate o reprezintă cultivarea.per|evsrenţg|. Studentul nu se va abate din drumul său ca nici un chip, atît timp cît poate spune cu siguranţă, că nu greşeşte.. Piedicile îl var stimula.

Cea de-a patra calitate este răbdarea sau îngăduinţa faţă de semeni, faţă de celelalte fiinţe si evenimente. Studentul îşi va reprima orice critică inutilă faţa de ceea ce este lipsit de perfecţiune, rău sau

dăunător. La fel cum soarele nu-i luminează numai pe cei BUNI, simpatia înţelegătoare a ocultistuhii acţionează asapra întregului MEDIU ce-! înconjoară. Dacă el se află ÎN prezenţa unui lucru pe care-i consideră ca fiind, rău, nu se grăbeşte să-l condamne, ci-l acceptă ca necesitate şi încearcă să- 1 schimbe în bine pe măsura forţelor, sale.

A cincea calitate este lipsa de prejudecăţi faţă de fenomenele vieţii. Este numită şi „credinţă" sau „încredere". Ocultistul merge m înttmpinarea fiecărei fiinţe cu această încredere firească de care sînt pătrunse toate acţiunile sale. El nu va spune niciodată: „Nu cred asta deoarece nu corespunde opiniei mele", ci se menţine într-o stare de receptivitate faţă de tot ce-1 înconjoară. Are încredere în eficacitatea acţiunilor sale, îndepărtînd ezitarea şi îndoiala din caracterul său.

A şasea calitate constă în dobîndirea unui anumit echilibru. Ocultistul încearcă să-şi păstreze o anumită dispoziţie indiferent DE tristeţe sau bucurie, pierzînd astfel obiceiul de A oscila între cea mai adîncă descurajare şi bucuria nemărginită. Nenorocirea şi pericolul îl vor găsi tot atît de stăpîn PE sine ca şi fericirea sau PROSPERITATEA.

Cititorii de LUCRĂRI ale ştiinţei spirituale recunosc în cele DESCRISE pînă ACUM cele „şase atribute" pe care candidatul la iniţiere trebuie SĂ şi IE dezvolte; era necesar ca ele să fie puse în legătură cu „floarea cu 12 petale".

Disciplina ocultă poate da şi aici indicaţii speciale referitoare la deschiderea acestei „fiori de lotus". Dar chiar şi în acest caz, formarea structurii normale A acestui organ senzorial depinde DE dezvoltarea calităţilor amintite mai înainte. Dacă s-a neglijat cultivarea lor, acest organ poate fi complet deformat şi atunci CÎND apare o oarecare clarviziune, calităţile pot SĂ nu mai influenţeze în bine, ci ÎN rău. Omul poate deveni astfel mai ales intolerant, critic, negativist; de exemplu, poate să resimtă stările de spirit ale celorlalţi, fapt care ÎL face să-i evite sau să-i urască. Este posibil ca el să ajungă - din cauza frigului psihic ce-1 copleşeşte ÎN faţa unor opinii contrare cu a sa - să nu le mai poată suporta ameninţările sau să susţină imediat contrariul opiniei respective.

Dacă la tot ce am spus pînă acum adăugăm observarea unor reguli pe care instructorul nu le poate comunica discipolului decît oral, dezvoltarea „florii" poate fi grăbită; oricum, indicaţiile date aici duc la o serioasă pătrundere îm domeniul adevăratei discipline oculte. ARE o mare importanţă - chiar şi pentru cel ce nu vrea sau nu poate să se supună acestei discipline - orientarea existenţei în această direcţie, avînd în vedere că organismul psihic este influenţat cu siguranţă, chiar dacă în mod lent. Pentru discipol, observarea acestor precepte este indispensabilă.

Dacă ar acţiona pentru formaţia sa ocultă renunţînd la a se conforma acestor principii, ar pătrunde în lumile superioare iară capacitatea de A vedea limpede; în loc să perceapă realitatea, ar fi victima greşelilor şi iluziilor. Ar deveni fără îndoială clarvăzător într-UN anumit sens, dar de fapt ar fi mai orb decît înainte. Căci dacă în trecut găsea cel puţin în lumea sensibilă o bază solidă, în prezent, ceea ce vede în spatele lumii sensibile îl face să comită erori în legătură ca realitatea fizică, înainte de a dobîndi siguranţa necesară în lumile superioare.

Tocmai din acest motiv *răbdarea* este indispensabilă. Trebuie să ne gîndim întotdeauna că discipolul nu are dreptul să înainteze pe calea studiului ştiinţei spirituale dacă nu s-a decis într-adevăr să-şi dezvolte normal „florile de lotus". Şi asta deoarece s-ar forma adevărate caricaturi ale acestor organe în cazul în care -printr-o maturizare progresivă şi calmă - ele s-ar dezvolta înainte de obţinerea formei pe care acestea trebuie să o aibă. Indicaţiile speciale date de ştiinţa spirituală produc maturizarea acestor forme, dar regularitatea structurii lor depinde de modul de viaţă adoptat.

Cultivarea sufletului - necesară dezvoltării „florii cu 10 petale" - are un caracter de o delicateţe aparte, deoarece se referă Ia controlul impresiilor senzoriale (control necesar mai ales la începuturile clarviziunii). Numai aşa vor putea fi evitate numeroasele iluzii şi acţiuni arbitrare în lumea spirituală.

In general omul nu-şi dă seama cu exactitate de influenţele ce determină ideile sau amintirile ce-i vin la tot pasul. Să luăm un exemplu: cineva călătoreşte cu trenul şi este absorbit de o idee. Dar dintr-o dată gîndul îi zboară aiurea; îşi aminteşte de un lucru ce i s-a întîmplat cu mult timp în urmă, amintire ce dă buzna amestecîndu-se cu gîndurile sale actuale. Or el n-a observat că, privind pe geam, ochii i-au căzut asupra unei persoane ce semăna cu un erou al întîmplării amintite. Nu este conştient de cele văzute, ci numai de consecinţele acestei rapide impresii, fiind convins că amintirea i-a venit „singură" în minte. Cîte lucruri se întîmpîă astfel în viaţă, de cîte ori amintirile experienţelor noastre ne revin în minte fără să găsim vreo explicaţie! Se întîmpîă, de exemplu, ca o persoană să nu poată suporta o anumită culoare şi să fi uitat că acest lucru este urmarea faptului că, pe cînd era copil, învăţătorul care 1-a pedepsit avea un costum de această culoare. Nenumărate iluzii au la bază asociaţii de acest gen; nenumărate impresii se înregistrează în suflet iară a deveni conştiente.

Se poate întîmpla şi în felul următor: cineva citeşte în ziar anunţul morţii unei persoane cunoscute şi susţine că a presimţit această moarte deşi nu a văzut şi nu a auzit nimic din ce ar fi putut să-i dea această idee. Este adevărat că a avut revelaţia faptului că persoana respectivă va muri nu peste mult timp. Dar a omis un lucru neînsemnat: cu cîteva ore înante de a-i veni acest gînd era în vizită la un prieten. Pe masă se afla un ziar desfăcut; nu 1-a citit, dar în mod inconştient ochii săi au înregistrat vestea că această persoană era grav bolnavă. Impresia a pătruns în el fără ştirea sa, dar ea a fost cauza „presentimentului" său.

Dacă ne gîndim la aceste lucruri, ne vom da seama de numeroasele iluzii şi fantezii ce le conţin. Este necesară oprirea acestei surse dacă vrem să vedem deschizîndu-se „floarea cu 10 petale", deoarece această „floare" oferă posibilitatea pătrunderii în sufletele oamenilor pentru a le putea percepe calităţile ascunse în adîncuri. Totuşi, aceste percepţii nu trebuie luate ca adevărate decît dacă sîntem în întregime eliberaţi de iluziile datorate impresiilor inconştiente. Pentru aceasta trebuie să realizăm controlul impresiilor ce ne vin din lumea exterioară, izolîndu-ne în faţa senzaţiilor cărora vrem să le interzicem accesul. Şi nu putem obţine acest control decît printr-o întărire a vieţii interioare. Trebuie să depindă de voinţa noastră ca numai obiectele asupra cărora ne îndreptăm atenţia să aibă puterea de a ne impresiona, eliberîndu-ne astfel de impresiile nedorite; să vedem ceea ce vrem să vedem, iar acolo unde nu ne îndreptăm atenţia, în realitate nu trebuie să se întîmple nimic din ce ne-ar putea interesa. In plus, cu cît stăpînim mai mult această facultate, activitatea interioară -a sufletului devine energică şi intensivă.

Studentul în ocultism nu trebuie să vadă sau să audă orice, fără să gîndească. Pentru el nu există decît ceea ce vrea să vadă sau să audă. Trebuie să încerce să rămînă surd faţă de tot ceea ce nu vrea să audă, să-şi închidă ochii în prezenţa obiectelor pe care în mod intenţionat nu vrea să Ie vadă, chiar şi în cel mai zbuciumat mediu; sufletul său trebuie să fie - ca să spunem aşa - călit în faţa tuturor impresiilor inconştiente.

El va trebui să se preocupe - cu o atenţie deosebită - de supravegherea directă (în acest mod) a cursului gîndurilor. Să aleagă un gînd oarecare şi apoi să încerce să nu urmărească - liber şi pe deplin conştient - decît ceea ce poate avea legătură cu acest gînd. Să îndepărteze orice l-ar putea distrage. Dacă se simte tentat ca unui gînd să-i alăture un altul, să caute cu grijă de unde vine cel de-al doilea gînd.

Poate merge şi mai departe. De exemplu, atunci cînd resimte o antipatie caracteristică fată de un obiect oarecare, o îndepărtează şi caută să stabilească cu acest obiect un raport conştient. In felul acesta, în viaţa lui interioară pătrund tot mai puţine elemente inconştiente. Aşadar, prin această educaţie riguroasă

„floarea cu 10 petale" dobîndeşte forma necesară. Viaţa interioară a ocultis-tului trebuie să fie vigilentă, astfel încît lucrurile care nu necesită atenţia sa să rămînă în afara zonei sale de interes.

Atunci cînd la această educaţie a sinelui se adaugă şi o meditaţie inspirată de ştiinţa spirituală, se va maturiza - în mod corect - „floarea de lotus" din vecinătatea scobiturii stomacului şi acolo unde simţurile spirituale descrise nu erau percepute decît ca formă şi căldură, va apare acum lumina şi culoarea. In acest caz sînt revelate, de exemplu, talentele şi capacităţile sufletului, forţele şi atributele ascunse ale naturii. Aura colorată a fiinţelor devine vizibilă şi toate lucrurile din jurul nostru îşi dezvăluie calităţile psihice.

Este evident faptul că exact în această fază a dezvoltării este necesară cea mai mare atenţie, avînd în vedere că jocul amintirilor inconştiente are aici o intensitate nebănuită. Oricum, acest simţ psihic rămîne inert atît timp cît vivacitatea senzaţiilor fizice reuşeşte să-1 atenueze şi să-1 întunece.

„Floarea cu 6 petale" - situată în centrul corpului - necesită o cultivare mai anevoioasă; ea solicită stăpînirea totală şi conştientă a întregii fiinţe, astfel încît corpul, sufletul şi spiritul să se afle într-o perfectă armonie. Funcţiile corpului, tendinţele şi pasiunile sufletului, gîndurile şi ideile spiritului, totul trebuie să fie puse într-o deplină înţelegere. Corpul trebuie să fie purificat şi înobilat într-o asemenea măsură încît organele sale să nu fie supuse nici unei presiuni, dacă aceasta nu slujeşte sufletului şi spiritului. Corpul trebuie să nu împingă sufletul spre dorinţe şi pasiuni ce contrazic o gîndire pură şi nobilă, iar spiritul să nu urmărească tiranizarea sufletului prin legile şi exigenţele sale. Atunci cînd datoria o cere, este necesar ca sufletul să i se supună de bunăvoie deoarece discipolul trebuie să vadă această datorie nu ca o dogmă pe care trebuie să o asculte împotriva voinţei sale, ci ca o regulă pe care o practică pentru că o iubeşte. Este necesar ca discipolul să dobîndească un suflet liber, aflat în echilibru între viaţa simţurilor şi cea a spiritului, să reuşească să se poată încrede în simţurile sale - care sînt suficient de purificate încît nu mai au puterea de a-1 supune. O virtute ce trebuie practicată cu forţa nu va avea nici o valoare în ocultism atît timp cît dorinţele interioare vor supravieţui; ele tulbură antrenamentul chiar şi atunci cînd discipolul încearcă să nu renunţe. în acest caz nu are importanţă faptul că dorinţele sînt ale corpului sau ale sufletului. Dacă, de exemplu, cineva evită să recurgă la un anumit excitant pentru a se purifica, lipsindu-se de această bucurie, acest sacrificiu nu-i este folositor decît în cazul în care corpul său nu suferă; şi asta deoarece, dacă acesta suferă înseamnă că el cere acest excitant, iar interzicerea îşi pierde atunci valoarea, în acest caz, cel mai bine ar fi ca individul să renunţe pentru moment la scopul urmărit şi să aştepte apariţia unor condiţii mai favorabile în organismul său sensibil. Uneori se progresează mai mult dacă se renunţă în mod raţional decît dacă se urmăreşte un scop inaccesibil, favori-zînd evoluţia mai bine decît atitudinea contrară.

Deschiderea „florii cu 6 petale" permite intrarea în legătură cu fiinţe ce aparţin lumilor superioare, dar cu condiţia ca existenţa lor să se manifeste pînă în lumea sufletelor. Oricum, disciplina nu recomandă dezvoltarea acestei „flori" înainte ca ocultistul să fie avansai foarte mult pe drumul prin care îşi poate ridica spiritul spre o regiune şi mai înaltă a universului. Această pătrundere în lumea spirituală propriu-zisă trebuie să fie întotdeauna însoţită de deschiderea „florilor de lotus". în caz contrar discipolul se prăbuşeşte în confuzie şi incertitudine; fără îndoială, ar învăţa să vadă dar i-ar lipsi mijloacele ce l-ar putea ajuta să ştie să aprecieze cele văzute.

Bineînţeles, condiţiile necesare deschiderii „florii cu 6 petale" constituie deja o garanţie împotriva confuziei şi instabilităţii, căci nu va fi uşor de indus în eroare cel care va fi stabilit un echilibru perfect între simţurile (corpul), pasiunile (sufletul) şi ideile (spiritul) sale. Totuşi, este nevoie de mai mult decît această garanţie pentru ca deschiderea „florii" să realizeze perceperea de fiinţe - dotate cu o viaţă independentă - aparţinînd unei lumi atît de diferită de cea aflată la dispoziţia simţurilor noastre fizice. Pentru a avea certi-tudinea dorită, în aceste regiuni nu este suficientă formarea „florilor de lotus"; trebuie să dispui de organe şi

mai' rafinate, despre care vom vorbi în cele ce urmează. Vom putea aborda apoi studiul celorlalte flori şi al structurii ce trebuie dată în plus corpului psihic.

*

*   *

Organizarea corpului psihic - descrisă mai înainte - oferă omului posibilitatea de a percepe fenomene suprasensibile. Cel care vrea într-adevăr să rămînă în lumea superioară nu trebuie să se oprească aici. Nu este suficient să imprimi o mişcare „florilor de lotus". Trebuie să fii îii stare să reglezi şi să controlezi tu însuşi şi pe deplin conştient mişcarea acestor organe spirituale; în caz contrar devii jucăria forţelor şi puterilor exterioare. Pentru a evita acest pericol, este necesară dobîndirea capacităţii de a auzi „verbul interior" şi dezvoltarea nu numai a „corpului psihic", ci şi a „corpului eteric" (corp subtil ce apare clarvăzătorului ca un fel de dublură a corpului fizic; el face într-un fel trecerea între acesta din urmă şi corpul psihic[1]). Dacă eşti dotat cu clarviziune, poţi - pe deplin conştient - face abstracţie de corpul fizic al fiinţei ce se află în faţa ta. în fond este vorba de exerciţiul de atenţie transportat pe un plan superior. La fel cum omul îşi poate abate atenţia de la ceea ce are în faţa sa, şi clarvăzătorul este capabil să evite într-un fel perceperea unui corp fizic, astfel încît acesta devine pentru el transparent din punct de vedere fizic. Dacă observă în acest mod fiinţa ce se află în faţa lui, în ochii sufletului său nu mai apare decît ceea ce numim corpul eteric şi corpul psihic (sau astral) ce pătrunde şi depăşeşte fiinţa fizică şi eterică. Corpul eteric are aproape aceeaşi talie şi formă ca a corpului fizic, ca şi cum ar umple aproximativ acelaşi spaţiu ca şi acesta. Este un organism cu o structură extrem de subtilă şi delicată[2]. Culoarea sa fundamentală nu seamănă cu nici una dintre culorile curcubeului. Cel care îl poate percepe descoperă o culoare nouă, ce nu există în cîmpul de observare sensibil. Ar putea cel mult să o compare cu nuanţa florii de piersic proaspăt deschisă. Dacă se urmăreşte concentrarea atenţiei numai asupra corpului eteric, trebuie să se facă abstracţie şi de corpul astral aflat în cîmpul vizual, printr-un exerciţiu de atenţie similar cu cel pe care l-am descris; căci dacă nu se poate realiza această abstracţie, aspectul corpului eteric este modificat de cel astral care-1 pătrunde din toate părţile.

Cele mai mici părţi ale corpului eteric sînt- la om într-o continuă mişcare. Nenumăraţi curenţi îl parcurg în toate sensurile, întreţinînd şi coordonînd viaţa. Toate corpurile vii au un corp eteric; plantele şi animalele au şi ele unul, iar observatorul atent găseşte urme chiar şi la minerale.

La început, curenţii şi mişcările scapă cu totul voinţei şi conştiinţei omului, la fel cum nu depind de voinţă nici funcţiunile inimii sau ale stomacului (de exemplu) în corpul fizic.

Atît timp cît omul nu a hotărît să se dezvolte pentru a dobîndi facultăţi suprasensibile, această independenţă se menţine. Şi asta deoarece la un anumit nivel dezvoltarea constă exact în a asocia curenţilor şi mişcărilor independente conştiinţa altor curenţi pe care-i pune el însuşi în acţiune.

Atunci cînd antrenamentul ocult atinge momentul în care „florile de lotus" încep să se mişte, studentul a îndeplinit deja multe dintre condiţiile necesare pentru a provoca în corpul său eteric trezirea mişcărilor şi curenţilor amintiţi. Deci scopul îl constituie crearea în vecinătatea inimii fizice a unui fel de centru de unde pornesc curenţi şi mişcări ce au culori şi forme spirituale de o varietate infinită. In realitate, acest centru nu este pur şi simplu un punct, ci o formaţiune foarte complexă, un organism uimitor care străluceşte şi scînteiază spiritual în mii de culori, zămislind forme de o mare regularitate, capabile de a se modifica foarte repede. Alte forme, alţi curenţi coloraţi, pornesc din acest organ spre toate celelalte părţi ale corpului şi chiar îl depăşesc pentru a străbate corpul psihic cu forma şi radele lor. Dar cei mai importanţi dintre aceşti curenţi merg spre „florile de lotus", circulă în fiecare petală ordonîndu-i rotirea şi apoi ating

vîrfurile de unde izbucnesc în afară pentru a se pierde în spaţiu. Cu cît un om este mai evoluat, cu atît mai mult se întinde în jurul lui cîmpul radiant al acestor curenţi.

Legături strînse unesc „floarea cu 12 petale" de acest centru. Curenţii merg drept spre ea şi după ce o traversează se ramifică pentru a ajunge, pe de o parte la florile cu 16 şi cu 2 petale, iar pe de altă parte în josul corpului, Ia florile cu 8, 6 şi 4 petale. Datorită acestei dispuneri, formarea „florii oi Î2 petale" nteşită - în antrenamentul spiritual - o atenţie cu totul deosebită, comiterea unei greşeli putînd duce la deschiderea ansamblului într-un mod anormal.

După cele spuse ne putem da seama de natura extrem de intimă şi delicată a acestui antrenament ce trebuie parcurs cu mare exactitate, pentru ca totul să se desfăşoare normal. Şi fără a merge mai departe, vom înţelege cu uşurinţă că numai cel care a încercat pe el însuşi ceea ce trebuie să stimuleze la cei din jurul său poate da indicaţii referitoare la antrenamentul facultăţilor suprasensibile. Prin urmare, numai acesta poate recunoaşte pe deplin dacă indicaţiile sale ajung într-adevăr la rezultatul corespunzător.

Dacă studentul în ocultism realizează ceea ce i se recomandă, el provoacă în organismul său eteric curenţi şi mişcări ce sînt în armonie cu legile şi evoluţia universală cărora li se supune omul. Iată de ce aceste recomandări sînt întotdeauna în conformitate cu marile legi ale evoluţiei. He îndrumă exerciţiile de meditaţie şi concentrare menţionate aici (şi altele asemănătoare) şi care, bine executate, sînt capabile să producă efectele scontate. Studentul trebuie - în anumite momente - să se pătrundă adînc de conţinutul acestor exerciţii, să-şi umple - ca să spunem aşa - întregul suflet. El începe prin exerciţii simple, pe care le execută - înainte de toate - pentru a da o forţă mai densă şi mai interioară gîndirii cerebrale, a cărei activitate este încă intelectuală şi raţională. Prin ele gîndirea se eliberează de impresii şi experienţe senzoriale, concentrîndu-se - putem spune - asupra unui punct, influenţîndu-1; se formează astfel un centru provizoriu pentru curenţii corpului eteric. Acest punct central nu mai este situat în regiunea inimii, ci a capului şi apare clarvăzătorului ca stimulator al unor mişcări.

Numai o disciplină ocultă care începe prin formarea acestui centru poate reuşi în totalitate. Dacă - încă de la început - acest punct ar fi transferat în regiunea inimii, candidatul ar putea foarte bine să aibă unele imagini fragmentare ale lumilor superioare, dar i-ar lipsi privirea de ansamblu care să lege lumile superioare de cea sensibilă. La nivelul actual al evoluţiei, acest lucru reprezintă o necesitate absolută pentru om. Clarvăzătorul nu trebuie să devină un visător, ci să rămînă cu picioarele pe pămînt.

Centrul situat în zona capului, atunci cînd este destul de bine consolidat, este transferat apoi în jos, mai întîi în regiunea laringelui, ca urmare a practicii perseverente a exerciţiilor de concentrare. Din această zonă se propagă - în acest moment - mişcările ieşite din corpul eteric, ce vor lumina spaţiul astral din jurul fiinţei umane.

Continuînd exerciţiile, studentul va putea determina el însuşi poziţia corpului său eteric. înainte, această poziţie depindea de forţele din exteriorul corpului fizic; prin antrenament, omul îşi poate roti corpul eteric din toate părţile. Această capacitate se datorează curenţilor ce se deplasează - aproximativ - în lungul celor două mîini şi al căror centru este „floarea de lotus cu 2 petale" - situată în zona ochilor. Această circulaţie are loc atunci cînd razele emanate de organul din îaringe îmbracă forme rotunjite, ce se îndreaptă parţial spre „floarea cu 2 petale", de unde se propagă sub formă de unde spre mîini.

O altă consecinţă a acestui exerciţiu este aceea că aceşti curenţi eterici dau naştere - în modul cel mai delicat - la ramificaţii ce se împletesc formînd un fel de plasă ce constituie limita corpului eteric. înainte, acesta nu avea limită - ca să spunem aşa - spre exterior, încît curenţii vitali intrau şi ieşeau direct, legaţi de

oceanul universal al vieţii. Acum, influxurile din exterior trebuie să traverseze această peliculă, fiinţa umană devenind astfel sensibilă faţă de aceşti curenţi exteriori ce-i sînt de acum înainte perceptibili.

A venit timpul să transformăm regiunea inimii în centrul acestui întreg sistem circulatoriu de curenţi şi mişcări. Şi aceasta se poate realiza continuînd exerciţiile de concentrare şi meditaţie, fiinţa umană atingînd astfel şi nivelul la care dobîndeşte capacitatea de a auzi „verbul interior"". Pentru acest om, toate lucrurile îmbracă de acum înainte un sens nou; cea mai intimă esenţă a lor devine - ca să spunem aşa - audibilă pentru urechea spirituală, ele făcînd să se înţeleagă adevărata lor fiinţă. Curenţii eterici îl pun pe ocultist în legătură cu interiorul universului căruia îi aparţine. El începe să simtă viaţa lucrurilor din jurul său şi poate prelungi ecoul acestei vieţi în mişcările „florilor sale de lotus".

Omul intră astfel în lumea spirituală. Ajuns în acest punct, în el se deschide un sens nou pentru cuvintele marilor Maeştri ai umanităţii. Discursul lui Buddha, Evangheliile, de exemplu, âu asupra lui un cu totul alt efect decît înainte, patrunzîndu-1 de o fericire nebănuită, căci rezonanţa acestor cuvinte se armonizează cu ritmurile şi mişcările ce le-a făcut să se nască în propriu-i corp. Eh poate verifica acum - printr-o experienţă directă - că oamenii de felul lui Buddha sau al Evangheliştilor nu au exprimat simple revelaţii personale, ci pe cele revărsate în ei de însăşi esenţa lucrurilor.

Avem acum ocazia să semnalăm un fapt ce poate fi înţeles numai în lumina celor spuse mai înainte. Pentru oamenii actualului nivel de cultură, numeroasele repetiţii ce împodobesc discursurile lui Buddha sînt surprinzătoare. Pentru discipol, ele devin un fel de pauze în care simţul său interior gustă o perioadă de odihnă, deoarece sînt în corespondenţă cu unele mişcări de natură ritmică ale corpului eteric şi dacă sînt observate cu un perfect calm interior, mişcările acestui corp vibrează la unison. Şi cum aceste ritmuri interioare reproduc unele ritmuri ale universului - care, la fel, în anumite momente comportă repetiţia şi întoarcerea la motive anterioare - gustînd stilul lui Buddha, omul trăieşte în armonie cu misterele lumii.

Ştiinţa spirituală ne învaţă că, în perioada noviciatului, omul trebuie să dobîndească patru calităţi care-1 înalţă spre cunoaşterea superioară:

Prima este capacitatea de a distinge în gînduri realul de iluzie, adevărul de o simplă părere. A doua constă în a şti să aprecieze corect diferenţa dintre adevăr, real şi aparenţă. Cea de-a treia calitate a reprezintă dobîndirea celor şase însuşiri (care au fost descrise): controlul asupra gîndurilor, controlul acţiunilor, perseverenţa, îngăduinţa, încrederea şi o dispoziţie constantă. A patra este dragostea faţă de libertatea interioară.

O înţelegere pur intelectuală a conţinutului acestor calităţi nu ne ajută cu nimic. Este necesar ca ele să se încorporeze în suflet în asemenea măsură încît să genereze obişnuinţe interioare. De exemplu, să o luăm pe prima: omul trebuie să-şi formeze capacitatea de a distinge el însuşi, într-un obiect, elementele secundare de cele esenţiale. Totuşi, nu poţi reuşi decît dacă repeţi fără încetare acest exerciţiu cu fiecare observare a lumii exterioare, calm şi răbdător. în final, privirea va depista cît se poate de natural adevărata realitate. „Tot ce se întîmpîă nu este decît simbol". Acest adevăr devine pentru suflet o constatare evidentă. La fel trebuie procedat şi cu celelalte trei calităţi.

Sub influenţa acestor patru obişnuinţe ale sufletului, natura subtilă a corpului eteric se modifică cu adevărat. Diferenţierea realului de aparenţă formează în cap centrul eteric şi-1 pregăteşte pe cel din laringe.

De fapt, pentru a fi într-adevăr constituite, trebuie adăugate şi exerciţiile de concentrare despre care am vorbit mai înainte, exerciţii care aduc forma acolo unde cele patru calităţi au produs maturizarea.

Atunci cînd centrul din vecinătatea laringelui* este pregătit, corpul eteric dispune liber de el însuşi şi formează în jurul său o plasă cu rol de epidermă. Aceasta se datorează capacităţii de a aprecia corect valoarea realului în comparaţie cu aparenţa. Fiinţa umană care a reuşit să atingă această apreciere exactă va percepe treptat faptele spirituale. Totuşi, nu trebuie să creadă că nu mai poate executa decît acţiuni considerate ca fiind importante din punct de vedere logic. Cel mai neînsemnat act, cel mai mie gest, are un sens pentru economia universală şi nu este vorba decît de a fi conştient de această importanţă. Lucrurile mărunte ale vieţii obişnuite nu trebuie subestimate, cf apreciate la adevărata lor valoare.

Am vorbit deja despre cele şase virtuţi ce intră în Componenţa celei de-a treia calităţi. Ele sînt legate de dezvoltarea „florii cu 12 petale" în regiunea inimii. După cum s-a spus, acolo trebuie dirijat curentul vital ai corpului eteric.

Cea de-a patra calitate - dorinţa de a dobîndi libertatea interioară - serveşte la maturizarea organului eteric ce se învecinează cu inima. Atunci cînd această stare a devenit o obişnuinţă fundamentală a sufletului, omul se eliberează de tot ceea ce este legat exclusiv de natura sa personală. El încetează să mai considere lucrurile din punctul său de vedere, limitele neînsemnatului său eu - care-i înlănţuiau din acest punct de vedere particular - dispar, iar misterele lumii spirituale găsesc drum spre fiinţa iui interioară. Aceasta este adevărata eliberare.

Se poate concluziona - din cele discutate mai înainte - că regulile date de către ştiinţa spirituală ating (prin acţiunea lor) adîncurile naturii umane, mai ales regulile legate de cele patru calităţi. Ele se regăsesc, sub o formă sau alta, în toate marile sisteme ale lumii spirituale. Fondatorii acestor viziuni asupra lumii nu au oferit aceste reguli oamenilor dintr-un sentiment confuz al adevărului. Ei cunoşteau acţiunea asupra elementelor subtile ale naturii umane şi au vrut să permită practicanţilor să ducă aceste elemente încet-încet spre perfecţiune. A trăi conform acestei înţelepciuni înseamnă a munci pentru atingerea perfecţiunii spirituale şi acesta este singurul mod de a servi universul. Căutarea perfecţiunii nu dovedeşte egoism, deoarece omul neevoluat nu poate fi decît un slujitor imperfect al umanităţii şi universului. Să ne amintim proverbul: „Trandafirul care se înfrumuseţează pe el însuşi înfrumuseţează şi grădina".

Prin aceasta, fondatorii marilor sisteme s-au arătat a fi mari iniţiaţi. Ceea ce vine de la ei se răspîndeşte în sufletele oamenilor şi ca urmare progresul este al întregii lumi. învăţătura lor nu poate fi înţeleasă decît dacă ştii să vezi faptul că et s-au inspirat dintr-o cunoaştere a celor mai profunde zone ale naturii umane. Iniţiaţii erau mari savanţi şi au extras din cunoştinţele lor idealul propus umanităţii. Omul se apropie de aceşti mari maeştri atunci cînd, acţionînd asupra lui însuşi, se ridică treptat la înălţimea lor.

Pentru o fiinţă umană care a acţionat dînd corpului său eteric formaţia pe care tocmai am descris-o, începe o cu totul altă viaţă. La momentul dorit, el trebuie să primească de la învăţătura ocultă explicaţiile ce-i vor permite să se adapteze la această nouă existenţă. De exemplu, atunci cînd percepe - cu ajutorul „florii de lotus cu 16 petale" - forme ce provin dintr-o lume suprasensibilă, el trebuie să-şi dea seama că aceste forme diferă unele faţă de altele, în funcţie de lucrurile sau fiinţele ce le-au zămislit. Primul lucru pe care-1 observă este că unele dintre aceste forme sînt influenţate de propriile sale gînduri şi sentimente, în timp ce altele nu (sau nu prea mult). Unele tipuri de figuri se transformă dacă, zărindu-le, observatorul gîndeşte: „Este frumos" şi apoi, conti-nuîndu-şi constatarea: „Este folositor". Forţele emanate de minerale sau obiecte artificiale au - printre altele - particularitatea de a se transforma cu fiecare gînd, sentiment ce străbate sufletul celui care le priveşte, mai puţin cazul formelor ce vin de la plante sau şi mai puţin la cele corespunzătoare animalelor. Şi ele sînt mobile, pline de viaţă, dar această mobilitate provine - în parte

-numai din influenţa exercitată de gîndurile şi impresiile observatorului; ea are şi alte cauze ce nu pot fi controlate de către om.

In sînul acestei lumi a formelor există o specie aparte care la început scapă aproape în întregime de sub influenţa omului. Ocultistul se poate convinge că aceste forme nu sînt emanate nici de minerale, nici de obiecte artificiale, plante sau animale. Pentru a-şi da bine seama de acest lucru, nu trebuie decît să analizeze formele despre care ştie sigur că sînt născute de sentimente, instincte şi pasiuni ale altor oameni. Propriile sale gînduri şi sentimente nu mai exercită asupra acestora decît o acţiune minimă (chiar dacă încă apreciabilă). In final, va găsi întotdeauna în lumea formelor un „rest" asupra căruia influenţa sa nu se poate exercita. La început, acest „rest" reprezintă chiar o foarte mare parte din ceea ce percepe. El nu reuşeşte să-şi explice acest gen de percepţii decît atunci cînd se examinează pe sine, ceea ce-1 face să descopere care sînt formele zămislite de el, căci propriile sale acte, voinţe, dorinţe, se manifestă prin aceste forme. Un instinct al său, o dorinţă resimţită, un proiect pe care-1 nutreşte, totul se luminează sub această aparenţă. Şi mai mult, însuşi caracterul său se imprimă în această lume a formelor. Astfel, prin gîndirea şi sentimentele sale conştiente, omul poate influenţa toate formele necreate de el. Cît despre cele pe care le-a zămislit, acestea scapă de sub influenţa sa deîndată ce au ieşit din el.

Din cele spuse mai înainte rezultă că, pentru "percepţia superioară, viaţa interioară a omului, întreaga lume a instinctelor, pasiunilor şi reprezentărilor sale, se exprimă prin figuri exterioare, ca oricare obiect sau fiinţe. Lumea interioară devine, pentru cunoaşterea suprasensibilă, o parte a lumii exterioare. Aşa cum în lumea fizică, dacă eşti înconjurat de oglinzi îţi poţi contempla forma corporală, în lumea suprasensibilă te afli faţă în faţă cu fiinţa ta psihică exteriorizată, ce ţi se arată ca o reflectare într-o oglindă.

La acest nivel al evoluţiei sale, pentru ocultist a venit momentul sâ-şi depăşească iluzia născută din limitele înguste ale personalităţii sale. Ceea ce se întîmpîă în interiorul acestei personalităţi, el o poate considera acum ca făcînd parte din lumea exterioară, la fel ca tot ceea ce pînă acum cădea sub simţurile sale. Această experienţă îl duce treptat la a şti să se poarte cu el însuşi aşa cum altădată se purta cu fiinţele din jurul său.

Dacă privirea i se deschide asupra lumilor spirituale înainte de a fi fost sufiucient pregătit pentru a recunoaşte fiinţele ce o populează, s-ar fi aflat în faţa imaginii sufletului său la început ca în faţa unei enigme. Instinctele şi pasiunile sale i s-ar fi dezvăluit sub forme ce i-ar fi dat impresia că sînt uneori animale, alteori -mai rar - oameni. De fapt, formele animaliere din aceste regiuni nu seamănă niciodată - doar vag - cu cele ale lumii fizice, dar un observator neexperimentat ar putea găsi unele apropieri.

Este deci necesară dobîndirea unui nou mod de a gîndi atunci cînd se pătrunde în aceste zone, deoarece elementele vieţii interioare a omului capătă o formă exterioară, dar apar şi inversate, ca o imagine „în oglindă". De exemplu, atunci cînd citeşti un număr trebuie să o faci pe dos; dacă vezi în astral numărul 265, acesta înseamnă de fapt 562. La fel o sferă este percepută ca şi cum observatorul s-ar afla în mijlocul ei. Deci trebuie să înveţi să traduci în mod corespunzător datele acestei percepţii interioare a lucrurilor. Fenomenele sufletului sînt şi ele reflectate pe dos: o dorinţă îndreptată spre un obiect exterior apare ca o formă ce se întoarce spre însăşi fiinţa care emite această dorinţă. Pasiunile ce sălăşluiesc în natura interioară a omului pot îmbrăca forme de animale sau fiinţe (de acelaşi gen) care se aruncă cu o extremă violenţă asupra autorului lor. In realitate, aceste pasiuni sînt într-adevăr ieşite din el şi caută obiectul potolirii lor în lumea exterioară. Dar, dată fiind proprietatea substanţei astrale de a se comporta ca o oglindă, reflectarea acestei tendinţe spre exterior se proiectează asupra omului cuprins de pasiune ca un atac.

Dacă ai învăţat să-ţi cunoşti şinele observîndu-te cu calm şi obiectivitate (chiar şi înainte de a atinge percepţia suprasensibilă), vei găsi de asemenea forţa şi curajul necesar pentru a te comporta aşa cum trebuie în momentul în care imaginile vieţii interioare vin spre tine din afară. Cei care nu s-au confruntat îndeajuns cu ei înşişi - prin acest examen lucid - nu se vor recunoaşte în reflectarea oglinzii, considerînd-o străină. în plus, acest spectacol leva provoca nelinişte şi neputînd-o suporta, vor încerca sâ se convingă că totul nu este decît o himeră ce nu poate duce la nimic. In cele două cazuri, dacă s-ar ajunge la acest stadiu al disciplinei fără maturitatea necesară, s-ar produce o stopare nefastă a dezvoltării.

Inainte de a continua pe calea progresului, este deci strict necesar ca privirea spirituală a discipolului să-şi poată pătrunde cu claritate propriul său suflet. Dacă el a dobîndit mai întîi - în lumea fizică - o solidă cunoaştere a personalităţii sale şi întîlneşte în lumile suprasensibile în primul rind reflectarea acestei personalităţi, le poate compara, fiind în măsură să raporteze experienţa superioară la o dată cunoscută, ceea ce-I face să pornească astfel de la o bază solidă. In caz contrar, oricare ar fi celelalte entităţi spirituale întîlnite, nu va avea nici un criteriu pentru a-i aprecia natura şi realitatea.

Imagini spirituale - iată deci ce întîlneşte prima dată omul în drumul său spre lumile superioare. în ce priveşte prototipul la care se raportează aceste imagini, acesta se află în el însuşi. Ca urmare, discipolul trebuie să fie suficient de pregătit pentru a nu cere realităţi palpabile acestei prime etape a cercetărilor şi să accepte faptul că ceea ce întîlneşte la acest nivel nu sînt decît... imagini Oricum, în mijlocul acestei lumi a imaginilor, el descoperă curînd ceva nou. Eul său inferior stă în faţa lui bineînţeles, şi el o reflectare în oglindă; dar în această reflectare se proiectează realitatea veritabilă a Eului superior. Din personalitatea inferioară - contemplată astfel în imagine - se degajă forma Eului spiritual şi numai din el pornesc legături capabile să se unească cu alte realităţi spirituale.

A sosit timpul folosirii „florii de lotus cu 2 petale" - situată în regiunea ochilor. Atunci cînd ea începe să se pună în mişcare, omul găseşte posibilitatea de a-şi pune Eul superior în legătură cu entităţile spirituale ce există mai presus de el. Curenţii care ies din această „floare de lotus" se îndreaptă spre aceste entităţi, astfel încît mişcarea lor este pe deplin conştientizată. La fel cum lumina face ca obiectele fizice să fie vizibile ochiului, aceşti curenţi fac ca fiinţele spirituale ale lumilor superioare să fie vizibile sufletului.

Adîncindu-se în reprezentările ştiinţei spirituale şi în adevărurile fundamentale conţinute de aceasta, studentul în ocultism învaţă să pună în mişcare şi să dirijeze curenţii emişi de „floarea de lotus cu 2 petale".

In această fază a antrenamentului se conturează întreaga valoare a unei judecăţi sănătoase, a unei discipline clare şi logice. Este suficient să gîndim efectiv că Eul superior - care pînă acum a zăcut în om ca o sămînţă inconştientă - tocmai s-a născut Ia viaţa conştientă. Şi nu este un simbol; este vorba într-adevăr de o naştere în lumea spiritului. Pentru a fi viabilă, această fiinţă spirituală trebuie să vină pe lume înzestrată cu toate organele, cu toate rudimentele necesare existenţei sale viitoare. La fel cum natura trebuie să dea noului născut ochi şi urechi bine definite, legile dezvoltării personale trebuie să vegheze ca Eul superior să vină la viaţă cu toate facultăţile necesare. Şi legile care garantează astfel formarea organelor spirituale nu sînt altele decît legile sănătoase ale raţiunii şi moralei, care domină lumea noastră fizică. Acest Eu spiritual se maturizează în persoana fizică precum copilul în trupul matern. Sănătatea copilului depinde de acţiunea normală a legilor naturale în corpul mamei sale. La fel şi sănătatea omului spiritual este determinată de legi ale bunului simţ obişnuit şi ale raţiunii, care acţionează în lumea fizică. Nimeni nu ar putea da naştere unui Eu superior sănătos dacă nu trăieşte şi nu gîndeşte sănătos în lumea fizică. O viaţă naturală şi raţională stă la baza oricărei dezvoltări spirituale adevărate.

In trupul matern copilul trăieşte deja în conformitate cu legile naturale a căror acţiune este percepută de către organele sale senzoriale după naşterea sa; astfel, Eul spiritual trăieşte deja conform

legilor lumii spirituale în sînul existenţei fizice şi la fel cum copilul - îndrumat de un instinct vital obscur - îşi asimilează forţele vieţii, omul poate dobîndi forţe spirituale înainte de naşterea Eului său superior. Şi mai mult, el trebuie să facă acest lucru pentru ca acest Eu să se nască perfect conformat. Ar fi incorect să spui: „Nu pot accepta învăţăturile ştiinţei spirituale înainte ca eu însumi să fiu clarvăzător". Căci fără aprofundarea acestei ştiinţe spirituale nu se poate ajunge niciodată la adevărata cunoaştere superioară. Ar fi la fel ca în cazul în care un copil ar refuza să primească - în perioada vieţii embrionare - ceea ce-i transmite organismul matern şi ar vrea să aştepte să şi le poată procura el însuşi; embrionul copilului are s nzaţia confuză că ceea ce primeşte este bun pentru el. OmuK'care nu înţelege încă lucrurile referitoare Ia spirit presimte adevărul învăţăturilor ştiinţei spirituale. Există un fel de intuiţie - bazată pe sentimentul adevărului şi pe judecăţi cu o raţiune clară, sănătoasă şi cuprinzătoare - care oferă posibilitatea pătrunderii acestor învăţături chiar şi atunci cînd nu sînt încă percepute problemele spirituale. Mai întîi trebuie dobîndite cunoştinţele mistice, deoarece acest studiu vă pregăteşte pentru clarviziune. Cel care ar dobîndi această clarviziune înainte de a fi pregătit în acest mod, ar fi la fel ca un copil venit pe lume cu ochi şi urechi, dar fără creier; lumea culorilor şi sunetelor s-ar desfăşura în faţa lui fără ca el să ştie ce să facă. Astfel, tot ce în viaţa fizică a fost primit ca un lucru evident - datorită simţului adevărului, inteligenţei, raţiunii - capătă în acest stadiu valoarea unei experienţe trăite.

Discipolul posedă acum o cunoaştere directă a Eului său superior şi descoperă că acest Eu se află în legătură cu entităţi spirituale de natură transcedentală, cu care formează un întreg. El constată astfel că personalitatea sa inferioară provine dintr-o lume mai înaltă, dar îşi dă seama că natura sa superioară o depăşeşte. Acum poate el însuşi diferenţia în sine lucrurile trecătoare de cele stabile, ceea ce duce la verificarea celor învăţate printr-o experienţă personală, la a şti că Eul superior se încarnează într-o formă inferioară. El înţelege atunci că face parte dintr-un ansamblu spiritual care determină caracterul şi destinul său, contemplă legea vieţii sale - Karma - şi recunoaşte că eul său inferior nu este - în existenţa sa actuală - decît una dintre formele pe care le poate lua eul său superior. I se conturează cu claritate posibilitatea de a munci, de la înălţimea individualităţii sale spirituale, pentru a se perfecţiona din ce în ce mai mult. Şi, din acest punct de vedere, constată marile diferenţe ce separă fiinţele umane. Urni sînt mai presus de el, la nivele pe care Ie va atinge mai tîrziu. îşi dă seama că acţiunile şi cuvintele lor vin dintr-o sursă superioară, iar cei supranumiţi „mari iniţiaţi ai umanităţii" vor fi pentru el realităţi.

Acestea sînt aptitudinile conferite discipolului de către această fază a evoluţiei sale: viziunea Eului superior, a încarnării sale într-un eu inferior, a legilor ce ordonează viaţa în lumea fizică după armoniile spirituale (Karma) şi, în final, a existenţei marilor iniţiaţi.

Iată de ce se spune, despre un discipol care a atins acest nivel, că pentru el nu mai există îndoială. Dacă altădată avea o încredere bazată' pe raţiuni logice şi o gîndire sănătoasă, acum apare o cunoaştere totală şi o vedere intuitivă pe care nimic nu o poate zdruncina.

Religiile - în ceremoniile, sacramentele şi ritualurile lor - au oferit simboluri vizibile în exterior pentru fiinţele şi evenimentele lumii spirituale. Cel care-şi aruncă privirea direct în realitatea spirituală înţelege înalta semnificaţie a acestor acte de cult vizibile în exterior şi vede în serviciul religios o reflectare a legăturilor dintre om şi lumea spirituală.

In acest sens, discipolul care s-a înălţat pînă la acest nivel a devenit cu adevărat un om nou. Cu ajutorul curenţilor corpului său eteric, el poate încerca acum să dobîndească - puţin cîte puţin -stăpînirea principiului superior al vieţii sale şi să atingă astfel un înalt grad de libertate faţă de corpul său fizic.

TRANSFORMAREA VIEŢII ONIRICE A DISCIPOLULUI

Un semn că discipolul tocmai a atins sau este pe cale să atingă nivelul de evoluţie descris în capitolul precedent îl constituie transformarea ce se produce în viata visurilor sale. înainte, acestea erau confuze, fără continuitate. Acum încep să capete un caracter regulat: imaginile se înlănţuie la fel ca reprezentările vieţii obişnuite, se ordonează, putînd fi înţelese cauze şi efecte. Şi conţinutul visurilor se modifică: dacă înainte nu putea fi vorba decît de ecouri ale vieţii de zi cu zi - impresii deformate legate de mediul înconjurător sau de propriile stări organice, astăzi imaginile ies dintr-o lume necunoscută pînă acum. Bineînţeles, la început persistă caracterul general al vieţii onirice: visul se distinge de reprezentările stării de veghe prin faptul că el traduce printr-un simbol ceea ce vrea să exprime, simbolism ce nu poate scăpa observatorului atent. Visezi, de exemplu, că tocmai ai prins un animal respingător şi mîna îţi transmite o senzaţie de dezgust: trezindu-te, îţi dai seama că ţii strîns în mjnă un colţ de cuvertură. Percepţia nu se exprimă deci fără disimulare: ea recurge la simbol. Sau, de exemplu, visezi că te urmăreşte cineva: alergi, eşti neliniştit. Cînd te trezeşti îţi dai seama că ai avut palpitaţii în timpul somnului. Stomacul care digeră cu greutate poate produce coşmaruri. Tot ce se petrece în jurul tău se reflectă simbolic în visurile tale. Tic-tac-ul unui ceas poate produce imaginea unei armate ce mărşăluieşte în sunetul tobei. Un scaun care cade poate provoca o dramă în care bufnitura se transformă într-un foc de armă, ş.a.m.d.

Atunci cînd corpul eteric începe să se organizeze, visul, păstrînd la început acest caracter simbolic, capătă un aspect mai ordonat, dar nu mai reflectă simple fapte ale vieţii fizice sau organice, ci cuprinde - progresiv - imagini prin care se exprimă o altă lume. Astfel se realizează primele experienţe inaccesibile conştiinţei normale.

Totuşi nu ar trebui să se creadă că un adevărat mistic consideră ceea ce vede în vis ca fiind comunicări foarte importante ale lumii spirituale, ci le ia drept semn precursor al unui nivel mai înalt al evoluţiei sale.

Curînd, acest semn este urmat de un fapt nou: imaginile visului nu mai sînt - ca înainte - ieşite de sub controlul inteligenţei. Gîndirea le dirijează şi le imprimă o anumită ordine, aşa cum se întîmpîă cu reprezentările şi senzaţiile din starea de veghe. Diferenţa dintre conştiinţa de vis şi starea de veghe dispare din ce în ce mai mult. Visătorul este treaz - în adevăratul sens al cuvîntului - în timpul vieţii sale onirice, ceea ce înseamnă că el se simte stăpînul şi ordonatorul reprezentărilor sale simbolice.

In timp ce visează, omul trăieşte într-un mediu total diferit de cel al simţurilor sale fizice şi, dacă nu şi-a dezvoltat organele spirituale, nu poate reflecta acest mediu decît în imaginile haotice de care vorbeam mai înainte. Această lume ar fi pentru el la fel ca lumea sensibilă pentru o fiinţă ce nu ar avea decît primele rudimente ale organelor vizuale. Iată de ce această altă lume nu se poate reflecta decît în imagini şi proiecţii ale vieţii obişnuite, ca pe un ecran. Aceste imagini sînt văzute în vis deoarece sufletul însuşi îşi proiectează percepţiile din timpul zilei pe substanţa din care este alcătuită această altă lume. într-adevăr, trebuie înţeles bine faptul că în paralel cu activitatea sa conştientă de zi cu zi, omul exercită - inconştient -o alta, în cealaltă lume aflată în discuţie. Tot ceea ce percepe sau gîndeşte este gravat în această lume, iar aceste amprente nu sînt vizibile decît după deschiderea „florilor de lotus". Dar întotdeauna, la orice om, există rudimente ale „florilor de lotus". în starea de conştientă normală nu s-ar putea percepe nimic în acest fel, avînd în vedere faptul că impresiile sînt foarte slabe. Dintr-un motiv asemănător nu putem percepe claritatea stelelor în timpul zilei, ea fiind eclipsată de lumina soarelui. Astfel, impresiile spirituale slabe sînt stinse de acţiunea puternică a simţurilor fizice. Dar în timpul somnului, atunci cînd simţurile exterioare sînt adormite, aceste impresii astrale încep sâ se manifeste (chiar dacă într-un mod dezordonat). Visătorul

devine atunci conştient de experienţele făcute într-o altă lume. Oricum, aşa cum am spus, aceste experienţe nu sînt la început decît amprentele gravate în lumea spirituală de către reprezentările datorate simţurilor fizice. Numai dezvoltarea „florilor de lotus" permite înregistrarea unor mesaje cu adevărat independente de lumea fizică. Pe măsură ce corpul eteric se organizează, se afirmă deplina cunoaştere a celor emanate dintr-o altă lume. Astfel încep legăturile omului cu o lume nouă.

Acum, urmînd indicaţiile antrenamentului, el trebuie să atingă un dublu scop: în primul rînd să poată păstra cu exactitate (în starea de veghe) observaţiile făcute în timpul visului şi după ce reuşeşte acest lucru, să poată reface observaţii de aceeaşi natură şi în timpul stării de veghe. El trebuie pur şi simplu să aibă grijă ca aceste impresii spirituale să nu se mai şteargă în faţa impresiilor fizice; atunci primele vor persista în mod durabil pe lingă cele din urmă.

Dacă discipolul dobîndeşte această capacitate, tabloul ce l-am descris în capitolul precedent începe să se arate privirii sale spirituale. De acum înainte el poate discerne ceea ce în lumea spirituală este cauza fizicului şi recunoaşte astfel - înainte de toate - Eul său superior în mijlocul acestei lumi.

Prima sa datorie constă acum în a grefa pe acest Eu superior toată dezvoltarea lui viitoare, adică să-1 considere ca fiind adevărata lui fiinţa şi să se comporte în consecinţă. El este din ce în ce mai mult pătruns de ideea şi sentimentul viu că corpul său fizic şi ceea ce numea înainte „eul" său nu sînt decît instrumente ale Eului superior. Faţă de eul său inferior, el are o impresie asemănătoare cu cea resimţită de un om limitat la lumea sensibilă în legătură cu unealta sau vehicolul de care se foloseşte. La fel cum acesta din urmă nu consideră maşina ce-1 transportă ca fiind unul dintre elementele personalităţii sale - chiar dacă spune: „Eu circul (cu maşina)" cu înţelesul de „Eu merg" - şi omul evoluat care-şi spune: „Mă duc spre uşă" îşi reprezintă în realitate faptul că „îmi port corpul spre uşă". Dar această noţiune trebuie să fie pentru el atît de evidentă, încît să nu piardă nici un moment legătura cu lumea fizică lăsînd loc vreunui sentiment de respingere faţă de domeniul simţurilor. Dacă discipolul nu vrea să fie „cu capul în nori", atunci conştiinţa sa superioară nu trebuie să-i sărăcească viaţa în lumea fizică, ci s-o îmbogăţească - la fel cum îţi îmbogăţeşti viaţa cu noi facilităţi, liiînd trenul pentru a călători în loc să mergi pe jos.

Dacă discipolul a ajuns în această viaţă la Eul superior- şi chiar la stadiul în care îşi asimilează această conştiinţă - el înţelege atunci cum poate trezi la viaţă forţa spirituală de percepţie în organul constituit în vecinătatea inimii şi cum poate dirija această sensibilitate prin curenţii descrişi în capitolul precedent. Această forţă de percepţie este un element al substanţei spirituale ce emană din organul aflat în discuţie, după care inundă cu o frumuseţe luminoasă „florile de lotus" puse în mişcare - cît şi celelalte canale ale corpului eteric evoluat - radiază în afară în cîmpul spiritual înconjurător şi îl face vizibil din punct de vedere spiritual, la fel cum lumina soarelui, căzînd pe obiectele fizice, le face vizibile ochiului.

Cum este produsă această forţă de percepţie în organul inimii? Acest lucru nu poate fi înţeles decît pe măsură ce se înaintează pe calea perfecţionării.

Lumea spirituală - cu toate realităţile sale - nu devine cu adevărat sesizabilă decît dacă, datorită corpului tău eteric, ştii să dirijezi acest organ al percepţiei spre exterior pentru a lumina obiectele ce trebuie percepute. Perceperea conştientă a unui obiect al lumii spirituale nu este deci posibilă decît dacă omul proiectează el însuşi lumina spirituală. De fapt, Eul care produce acest organ de percepţie nu se află în interiorul corpului fizic ci, aşa cum am spus-o, în afară. Organul inimii nu este decît locul în care Eul vine să aprindă din afară acest organ spiritual luminos. Dacă îl aprindea în altă parte decît aici, percepţiile spirituale astfel produse nu ar fi avut nici o legătură cu lumea fizică. Dar omul trebuie să pună toate forţele spirituale în legătură cu lumea fizică, fâcîndu-le să acţioneze - în această lume - prin el însuşi. Şi tocmai

prin intermediul organului inimii Eul suprasensibil pune stăpînire pe eul sensibil, făcîal din acesta instrumentul său.

De fapt, senzaţia produsă de un obiect spiritual este foarte diferită de cea pe care o oferă lumea terestră omului fizic. Acesta este conştient de existenţa lui într-un anume loc al lumii sensibile şi percepe obiectele „din afara" lui. Pe cînd omul dezvoltat din punct de vedere spiritual se simte unit cu obiectele spirituale ale percepţiei sale şi „în interiorul" lor. El trece efectiv dintr-un loc în altul în spaţiul spiritual; de aceea, în limbajul ocult este numit „rătăcitorul". '

Dacă ar rămîne aici, nu ar putea situa cu certitudine nici un obiect al spaţiului spiritual; căci în această lume nou atinsă, ca şi în lumea fizică, pentru a determina cu precizie un obiect sau un loc trebuie plecat dintr-un anumit punct. Deci discipolul trebuie să caute un loc pe care să-1 supună unei analize aprofundate şi pe care să-î ia - ca să spunem aşa - în posesiune spirituală. în acest loc el trebuie să-şi consolideze un focar spiritual la care să raporteze toate descoperirile sale. La fel şi în lumea fizică, toate lucrurile sînt percepute din unghiul locului în care trăieşti; bineînţeles, un berlinez va descrie Londra altfel decît un parizian. Există o singură diferenţă între focarul spiritual şi cel fizic: pe lume vii involuntar şi la fel îţi întipăreşti (instinctiv) în timpul tinereţii o serie de amprente care dau - cu timpul - o coloratură involuntară tuturor lucrurilor. Pe cînd focarul spiritual ţi-1 fondezi tu însuţi şi în deplină conştientă; îl alegi în mod deliberat ca punct de plecare în judecăţile tale. Această alegere a unui focar spiritual poartă în ocultism denumirea de „construirea unei locuinţe".

In această etapă, privirea spirituală atinge mai întîi realităţile suprasensibile corespunzătoare lumii fizice, în măsura în care ele se găsesc în sfera astrală (unde se află tot ceea ce se înrudeşte în esenţă cu instinctele, sentimentele, dorinţele şi pasiunile), într-adevăr, toate obiectele ce ne înconjoară sînt animate de forţe înrudite cu forţele umane: de exemplu, un cristal este şlefuit, modelat de forţe care - pentru privirea spirituală - sînt comparabile cu instinctele ce acţionează în fiinţa umană. Forţe asemănătoare fac să circule seva în vasele plantei, să se deschidă mugurii, să germineze seminţele. Toate aceste forţe capătă formă şi culoare pentru organele percepţiei spirituale, la fel ca obiectele fizice pentru ochii fizici. In această fază a evoluţiei sale, discipolul percepe nu numai cristalul sau planta, ci şi forţele spirituale despre care tocmai am vorbit. El vede instinctele animalelor şi oamenilor nu numai ca manifestări ale unor fiinţe, ci şi ca realităţi exterioare, la fel cum vede - în lumea fizică - mesele, scaunele, etc. întreaga lume a instinctelor, dorinţelor, pasiunilor unui animal sau om devine un fel de nor astral ce învăluie fiinţa. Este ceea ce numim aură.

Clarvăzătorul ajuns în acest stadiu al evoluţiei sale percepe apoi fenomene ce sînt imposibil - sau cel puţin greu - de perceput cu ajutorul simţurilor fizice. De exemplu, el poate observa diferenţa astrală dintre un spaţiu ocupat' aproape în întregime de oameni cu instincte inferioare şi un altul în care se află fiinţe cu o mentalitate ridicată. Un spital se distinge de o sală de bal prin atmosfera sa (nu numai fizică, ci şi spirituală). Ambianţa astrală a unui oraş comercial este cu totul alta decît cea a unui oraş universitar. La început, percepţia clarvăzătoare este prea puţin sensibilă faţă de aceste fenomene. Comparativ cu percepţiile obişnuite ale simţurilor, aceste percepţii superioare apar la început la fel ca visul faţă de starea de veghe (pentru omul fizic); apoi, în mod progresiv, conştiinţa se luminează chiar şi în acest domeniu.

Cea mai importantă cucerire a unui clarvăzător ajuns la acest nivel este modalitatea în care i se dezlăluie reacţiile în astralul pasiunilor şi instinctelor omului sau animalelor. O acţiune plină de dragoste este însoţită de o formă astrală cu totul diferită de cea a unei acţiuni inspirată de ură. O dorinţă oarbă

produce o „contra-imagine" astrală hidoasă, pe cînd un sentiment nobil suscită una foarte frumoasă. Aceste „contra-imagini" nu au vigoare în timpul vieţii fizice, avînd în vedere faptul că existenţa terestră Ie reduce puterea; de exemplu, dorinţa de a avea un obiect îşi proiectează - ca să zicem aşa - „contra imaginea" în lumea astrală; dar dacă dorinţa a fost satisfăcută (sau dacă cel puţin se întrevede această posibilitate), această contra imagine este foarte slăbită. Ea nu se va manifesta pe deplin decît după moarte, atunci cînd sufletul - în conformitate cu natura să - însufleţind încă această dorinţă, nu o va mai putea satisface deoarece organul şi obiectul fizic al dorinţei vor fi dispărut. De exemplu, un gurmand va avea şi după moarte dorinţa plăcerilor gastronomice, dar nu şi-o va mai putea satisface deoarece organul gustului îi va fi dispărut. Ca urmare, dorinţa va produce o contra-imagine astrală deosebit de vie, a cărei prezenţă va chinui sufletul. Această reviviscenţă a pasiunilor în lumea astrală - după moarte - prin intermediul contra-imaginilor ieşite din zonele profunde ale sufletului, constituie ceea ce se numeşte traversarea lumii psihice şi mai ales a domeniului dorinţelor. Ea nu încetează decît atunci cînd sufletul s-a purificat de orice dorinţă inferioară îndreptată spre viaţa terestră. Atunci acest suflet pătrunde într-o regiune mai înaltă: lumea spirituală propriu-zisă.

Oricît de slabe ar fi aceste contra-imagini ale dorinţelor omeneşti la cel care duce încă o viaţă fizică, asta nu înseamnă că ele nu există. Aceste dorinţe potenţiale îl aureolează la fel cum cometa este însoţită de coadă. Clarvăzătorul le poate percepe atunci cînd atinge gradul de evoluţie corespunzător.

Discipolul trece prin toate acestea la acest nivel al dezvoltării. Totuşi, nu poate aspira încă la experienţe mai înalte; pentru asta trebuie să facă încă un pas pe calea progresului.

CUM POATE FI DOBÂNDITĂ CONTINUITATEA CONŞTIENTEI

Viaţa omului trece alternativ prin trei stări: veghea, somnul cu vise şi somnul profund, fără vise. Modul de dobîndire a cunoaşterii lumilor superioare poate fi înţeles atunci cînd îţi faci-o idee despre schimbările ce trebuie să survină în aceste stări, la omul care caută această cunoaştere. înainte de a fi supus disciplinei corespunzătoare, conştienta este permanent întreruptă de perioadele de odihnă ale somnului, în timpul cărora sufetul ignoră lumea exterioară şi pe el însuşi. Diri cînd în cînd, din acest ocean de inconştienţă ţîşnesc Ia suprafaţă insulele viselor legate fie de evenimente exterioare, fie de stări organice. La început nu vedem în visuri decît o expresie aparte a stării de somn şi în consecinţă, nu ţinem seama în general decît de două stări: somnul şi veghea. Dar pentru ştiinţa ocultă visul are importanţa sa pe lîngă celelalte două stări.

Am descris deja modificările produse în visurile omului de către progresele realizate pa calea cunoaşterii superioare. Visurile îşi pierd caracterul lor insignifiant, incoerent, haotic şi, treptat-treptat, se constituie într-o lume ordonată, coerentă. La un nivel superior aî evoluţiei, nu numai că visurile se deschid asupra unui univers ce nu se supune deloc realităţii sensibile, dar ele dezvăluie în plus fapte ce traduc o realitate superioară în adevăratul înţeles al cuvîntului. Tot felul de enigme şi mistere sînt ascunse în spatele realităţii sensibile. Această lume fizică demonstrează cît se poate de bine că este rezultatul unor fapte de natură superioară, dar omul limitat la percepţiile sensibile nu poate atinge aceste cauze. Discipolul le vede dezvăîuindu-i-se parţial - atunci cînd este în starea ce pleacă din visul obişnuit - dar depăşindu-î.

Intr-adevăr, el nu trebuie să considere ca fiind adevărate aceste revelaţii decît atunci cînd ele îi sînt confirmate de percepţia sa conştientă din starea de veghe. Poate reuşi şi acest lucru, devenind astfel capabil

să transporte în starea de veghe percepţiile sale din vis; atunci lumea sensibilă capătă în ochii lui o coloratură cu totul nouă. Aşa cum un orb din naştere, operat fiind, vede - după aceea - lumea fizică îmbogăţindu-se astfel cu toate informaţiile vizuale şi omul devenit clarvăzător percepe în ceea ce-l înconjoară calităţi, lucruri şi fiinţe noi. Acum nu mai are nevoie să aştepte visul pentru a trăi într-o altă lume; se poate pune - atunci cînd consideră de cuviinţă - în starea de conştientă necesară percepţiei superioare. Şi apoi această stare are pentru el o importanţă similară cu cea a percepţiilor avute în viaţa obişnuită, atunci cînd simţurile sînt active, comparativ cu cele avute în perioadele în care simţurile sînt diminuate. Se poate spune într-adevăr că discipolul deschide simţurile sufletului său şi contemplă lucrurile ce trebuie să rămână ascunse simţurilor corpului său.

Or această stare nu este încă decât o tranziţie spre etapele superioare ale cunoaşterii. Dacă cercetătorul îşi continuă cu perseverenţă antrenamentul ocult, va descoperi că această transformare nu-i afectează numai viaţa lui de vis, ci şl somnul profund (care înainte era lipsit de visuri). EI observă că starea de inconştienţă absolută în care se găsea (pînă astăzi) în perioada somnului este acum întreruptă de episoade conştiente. în curând, dîn tenebrele profunde ale somnului ţâşnesc la suprafaţă percepţii cu un caracter necunoscut înainte. Bineînţeles, sunt greu de descris aceste percepţii. Limbajul nostru, făcut pentru lumea sensibilă, nu poate exprima decât foarte vag lucrurile ce nu aparţin acestei lumi. Trebuiesc totuşi folosite cuvintele pentru a da o idee despre aceste realităţi, dar numai pentru a face comparaţii simbolice. Fiinţele şi lucrurile existente în lumile superioare sînt atît de înrudite cu lumea sensibilă încît pot fi folosite foarte bine comparaţiile pentru reprezentarea lor aproximativă, utilizînd chiar limbajul obişnuit. Nu trebuie uitat totuşi faptul că o bună parte dintre aceste descrieri ale lumilor suprasensibile nu pot fi decît simbolice. Iată de ce disciplina ocultă nu recurge decît parţial la cuvinte obişnuite; în rest, dacă vrei să progresezi, eşti obligat să studiezi limbajul simbolic - ce vorbeşte prin evidenţă - pe durata antrenamentului ocult. Acest lucru nu te împiedică să reuşeşti să-ţi faci o idee aproximativă despre realităţile spirituale folosind lucrări scrise în limbajul obişnuit (cum este şi această carte).

Dacă am dori să facem o comparaţie referitoare la primele impresii ce apar din oceanul de inconştienţă totală în care sîntem cufundaţi în timpul somnului profund, acestea ar putea fi comparate cel mai bine cu fenomenele de audiţie. Se poate vorbi de o percepţie a sunetelor şi cuvintelor. La fel cum experienţele onirice par un gen de viziune şi pot fi puse în legătură cu percepţia vizuală, tot aşa şi realităţile somnului profund se apropie de impresiile auditive. (Să remarcăm că în lumea spirituală viziunea este de asemenea o activitate superioară audiţiei; şi în această liane culorile sînt mai elevate decît sunetele sau cuvintele. Dar ceea ce discipolul percepe la început în această lume, pe parcursul antrenamentului său, nu sînt încă fenomene superioare de culori, ci fenomene inferioare de sonorităţi. Dacă omul percepe în primul rînd culorile, aceasta se întîmplă numai deoarece linia generală a evoluţiei îl înrudeşte mai mult cu lumea ce i se dezvăluie în vis. Pe cînd el nu este la fel de bine adaptat la lumea superioară ce se manifestă în somnul profund. Deci, această lume îi vorbeşte la început prin sunete şi cuvinte; la forme şi culori va avea acces mai tîrziu).

Deîndată ce discipolul observă că are experienţe de această natură (în starea de somn profund), prima sa îndatorire este de a le face cît se poate de clare şi precise. La început acest lucru este foarte dificil deoarece perceperea celor trăite în această stare este extraordinar de slabă. La trezire el ştie că i s-a întîmplat ceva, dar nu-şi poate aminti prea bine ce. în timpul acestei perioade preliminare, important este să rămîi calm şi detaşat, fără să te laşi nici un moment în voia agitaţiei sau nerăbdării deoarece, în orice caz, aceste dispoziţii nu ar putea fi decît dăunătoare. Şi ele nu numai că nu accelerează progresul, dar îl şi împiedică. Trebuie să te laşi într-un fel cu calm în voia a ceea ce vine spre tine, fără nici un fel de bruscări.

Dacă la un moment dat nu-ţi poţi aminti experienţele din timpul somnului, aşteaptă cu răbdare realizarea acestui lucru; acest moment va veni cu siguranţă şi cu cît vei fi mai calm şi răbdător, cu atît mai mult vei dobîndi în mod sigur această capacitate de percepţie; în schimb, dacă forţezi, vei obţine probabil rezultatul dorit odată, dar această facultate va putea să dispară apoi în totalitate şi pentru multă vreme.

Dacă se formează această capacitate de percepţie şi experienţele din timpul somnului reapar clare în faţa conştiinţei, trebuie să-ţi îndrepţi atenţia asupra punctului următor. Printre aceste experienţe pot fi observate două tipuri: unele paf cu totul străine de cele cunoscute pînă acum. Acestea sînt primele semne ale lumii spirituale superioare la care vei avea acces mai tîrziu. Cît despre cel de-al doilea tip de experienţe, observatorul atent va descoperi în ele o oarecare asemănare cu lumea obişnuită în care trăieşte. Problemele asupra cărora reflectează în timpul existenţei, misterul lucrurilor înconjurătoare - pe care nu-1 poate pătrunde cu intelectul obişnuit - sînt clarificate prin aceste experienţe ale somnului, în timpul zilei omul reflectează la tot ce-1 înconjoară, încercînd să-şi reprezinte legăturile existente între lucruri. De aceste reprezentări şi concepte se leagă experienţele somnului. Ceea ce nu era decît un concept vag şi obscur, începe să capete o sonoritate, o viaţă pe care nu ar fi putut să o compare în lumea sensibilă decît cu sunete sau cuvinte. Discipolul are din ce în ce mai mult impresia că rezolvarea problemelor ce şi le pune vine dintr-un plan superior, în sunete, cuvinte şi dobîndeşte posibilitatea de a lega aceste relevaţii dintr-o altă lume de fenomene ale vieţii obişnuite. Ceea ce el nu poate atinge decît în gînd, devine acum o experienţă trăită, la fel de concretă ca şi cele din lumea sensibilă. Căci lucrurile şi fiinţele acestei lumi fizice nu sînt numai ceea ce par a fi pentru percepţia senzorială: ele sînt de fapt expresia emanaţiei realităţilor spirituale.

Este uşor de înţeles că această capacitate de percepţie superioară nu poate fi binefăcătoare decît dacă simţurile spirituale au fost dezvoltate normal şi în mod regulat, la fel ca în cazul omului fizic ce nu ar putea cere instrumentelor sale senzoriale obişnuite observaţii exacte, decît dacă ele sînt normal constituite. Simţurile spirituale sînt formate de către om prin exerciţiile ce i le indică disciplina ocultă.

Printre aceste exerciţii figurează concentrarea, adică arta de a-ţi îndrepta atenţia asupra unor anumite reprezentări şi concepte, raportîndu-te la misterele universului. Trebuie adăugată aici meditaţia - arta de a trăi în aceste idei şi cufundarea completă în ele, conform modalităţii descrise. Concentrarea şi meditaţia sînt mijloacele prin care omul acţionează asupra sufletului său, trezind astfel organele psihice de percepţie. în timpul efectuării acestor exerciţii de concentrare şi meditaţie, sufletul său se dezvoltă în corp la fel ca embrionul în trupul matern. Şi arunci cînd în timpul somnului apar experienţele descrise mai sus, se apropie momentul naşterii, cînd sufletul eliberat devine într-adevăr o altă fiinţă, pe care omul a maturizat-o în el.

Motivul pentru care regulile privitoare la aceste exerciţii sînt atît de importante şi trebuie urmărite cu exactitate îl constituie faptul că acestea conţin legile creşterii şi maturizării naturii superioare a sufletului uman. Această natură trebuie să fie - chiar de la naşterea sa - un organism construit într-un mod corect şi armonios. Dar dacă ceva este înţeles greşit, nu se mai naşte în lumea spirituală o fiinţă viabilă, ci dimpotrivă; astfel naşterea este ratată.

Se înţelege cu uşurinţă că naşterea acestui suflet superior are loc în timpul somnului profund, dacă ne gîndim că un organism încă atît de delicat şi lipsit de rezistenţă, dacă ar apare în condiţiile vieţii zilnice, ar fi incapabil să înfrunte fenomenele prea dure ale acestei vieţi. Deci activitatea sa - a sufletului - ar fi sufocată de cea a corpului fizic. Pe cînd în somn, în timpul odihnei acestui corp de care depinde percepţia sensibilă, activitatea sufletului superior - aproape imperceptibilă la început - se poate naşte şi manifesta.

Să remarcăm totuşi încă o dată că discipolul nu ar putea considera aceste experienţe ale somnului ca fiind cunoştinţe autentice decît atunci cînd este în stare să integreze în conştiinţa diurnă sufletul superior

trezit de curînd. Dacă reuşeşte acest lucru, el devine de asemenea capabil să perceapă - în timpul experienţelor fizice şi între ele - lumea spirituală în propriul său caracter, adică să înţeleagă cu sufletul - sub formă de sunete şi cuvinte -misterele ce-1 înconjoară.

Ajuns la acest stadiu, el trebuie să-şi dea seama că la început nu are de-a face cu fenomene spirituale izolate, mai mult sau mai puţin incoerente. Iată de ce trebuie să-şi păstreze voinţa de a clădi - în această privinţă - un întreg sistem de cunoştinţe; căci s-ar afla cu uşurinţă în situaţia de a introduce în lumea psihică noţiuni şi idei pur imaginare, construindu-şi astfel un univers fără nici o legătură cu adevăratul univers spiritual. Discipolul trebuie să practice permanent un control foarte riguros al sinelui. Cea mai bună metodă este să faci din ce în ce mai conştient cele cîteva experienţe spirituale cunoscute şi să aştepţi răbdător ca altele să apară în mod spontan pentru a se alătura celorlalte.

Sub acţiunea lumii spirituale în care tocmai ai intrat şi prin folosirea exerciţiilor corespunzătoare, se produce într-adevăr o accentuare - din ce în ce mai puternică - a conştientei în perioada somnului profund. Experienţele din ce în ce mai numeroase răbufnesc din inconştienţa în care rămîn prinse fragmente tot mai mici ale vieţii din timpul somnului. Astfel se unesc treptat percepţiile izolate, fără ca această acţiune naturală să fie jenată de combinaţii şi asociaţii de idei ce nu ar putea inspira decît obişnuinţe intelectuale scoase din lumea sensibilă. Cu cît introduci mai puţin în lumea spirituală obişnuinţe fără noimă ale gîndirii, cu atît mai bine. Dacă te comporţi astfel, se apropie momentul - pe calea cunoaşterii superioare - în care, stări ce înainte erau cufundate în inconştientul somnului sînt preschimbate într-un şir neîntrerupt de experienţe conştiente. In timpul odihnei corpul trăieşte o viaţă la fel de reală ca în perioada de veghe; abia observi în timpul somnului că ai de-a face cu o realitate total diferită de mediul sensibil în care se află corpul. Pentru ca discipolul să nu şovăie niciodată în acest mediu sensibil, el trebuie neapărat să stabilească o legătură între abisalele experienţe ale somnului şi mediul înconjurător sensibil, chiar dacă la început, natura revelaţiilor sale din timpul somnului reprezintă o descoperire cu totul nouă.

Etapa importantă ce constă în dobîndirea conştientei în timpul somnului poartă numele - în ştiinţa ocultă - de „continuitatea conştientei"[1].

In cazul celui care atinge acest nivel, facultatea de a percepe nu este întreruptă în perioadele de odihnă ale corpului său fizic, cînd organele de simţ nu transmit sufletului său nici o impresie din exterior.

([1]Ceea ce descriem aici constituie - pentru un anumit nivel al evoluţiei - un fel de „ideal" aflat ia capătul unui drum lung. Ceea ce discipolul cunoaşte mai întîi, sini aceste două stări: în primul rind - conştienta relativ trezită în locul viselor incoerente; în al doilea rînd - somnul iară conştientă şi fără visuri.)

DISOCIEREA PERSONALITĂŢII ÎN TIMPUL ANTRENAMENTULUI OCULT

In timpul somnului, sufletul omenesc nu primeşte informaţii de la organele fizice ale simţurilor. în această stare, percepţiile lumii exterioare nu-1 ating, fiind într-adevăr - într-o anumită măsură - în afara acestei părţi a naturii umane numită corp fizic şi care în starea de veghe transmite percepţiile senzoriale şi gîndirea. El - sufletul - nu mai este legat decît de corpurile subtile (eteric şi astral), care scapă observaţiei fizice. Or, activitatea acestor corpuri subtile este departe de a se opri în timpul somnului. La fel cum corpul fizic se află în legătură cu lucrurile şi fiinţele lumii fizice asupra cărora acţionează (şi care, la rîndul lor, acţionează asupra Iui), sufletul trăieşte în lumea superioară şi această viaţă nu este întreruptă de somn. Dar omul nu poate şti nimic despre această activitate atît timp cît nu posedă organe de percepţie spirituală cu ajutorul cărora să poată observa în timpul somului ceea ce-î înconjoară şi ceea ce face el însuşi, la fel cum în starea de veghe observă mediul fizic cu ajutorul simţurilor sale. Disciplina ocultă constă, aşa cum am văzut în capitolele precedente, în ajutarea formării acestor simţuri spirituale.

Or, dacă omul reuşeşte - prin această disciplină - să transforme caracterul somnului în sensul pe care l-am arătat, el devine capabil de a urmări în mod conştient tot ce se petrece în jurul lui atunci cînd se află în această stare şi se poate comporta în acest mediu după bunul său plac, aşa cum face în starea de veghe cu ajutorul simţurilor. Este bine totuşi de remarcat că percepţia conştientă a mediului fizic obişnuit presupune deja un nivel superior al "clarviziunii, în timp ce, la începutul antrenamentului, studentul în ocultism percepe realităţile unei alte lumi, fără a putea găsi legătura lor cu obiectele mediului său familiar.

Caracterele particulare ale visului şi somnului se regăsesc permanent în întreaga viaţă. Sufletul trăieşte într-o legătură continuă cu lumile superioare în care este activ şi de unde ia impulsurile prin care acţionează fără încetare asupra corpului său fizic. La omul obişnuit, această viaţă în lumea spirituală rămîne inconştientă. Cît despre ocultist, el devine conştient de ea,"fapt ce-i transformă existenţa. Atît timp cît sufletul nu posedă clarviziune, el este condus de fiinţe superioare lui, dar, la fel cum un orb din naştere îşi vede - după operaţie - existenta trans-formîndu-se şi devenind cu totul alta deîndată ce se poate conduce fără îndrumător şi formaţia ocultă .metamorfozează viaţa fiinţei umane. Astfel, omul este bineînţeles predispus la multe greşeli pe care conştiinţa obişnuită nu le bănuieşte; el îşi află motivaţiile acţiunii într-un domeniu în care pînă atunci, fară să fie conştient de acest lucru, era supus puterilor superioare integrate în armonia universală. Discipolul se retrage deci din această armonie şi trebuie să realizeze el însuşi acţiuni pe care înainte le îndeplinea universul în locul său, fără participarea lui conştientă.

Din această cauză, în scrierile ce tratează ocultismul, se vorbeşte atît de mult despre pericolele legate de progresul în domeniul lumilor superioare. Descrierea lor pare să aibă ca scop îndepărtarea spaimei ce cuprinde sufletele timide aflate în faţa acestei noi vieţi. Dar trebuie spus că aceste pericole există numai pentru cel ce nu înţelege regulile indispensabile ale prevederii. Atunci cînd aceste reguli sînt respectate şi dacă discipolul urmează punct cu punct indicaţiile ocultismului adevărat, în acest caz, dacă progresul său este marcat de experienţe ce depăşesc în putere şi grandoare tot ceea ce poate fi imaginat de către cea mai îndrăzneaţă fantezie, în acest caz nu poate fi vorba de vreun pericol real pentru sănătate sau viaţă. Bineînţeles, omul descoperă forţe teribile ce ameninţă viaţa sub toate aspectele sale; el devine capabil de a se folosi el însuşi de unele forţe şi fiinţe ce scapă percepţiei senzoriale. Tentaţia de a le folosi pe acestea într-un mod neadecvat, pentru interesul personal sau utilizarea lor fără noimă, din lipsa unor cunoştinţe suficiente, este foarte mare. Dar despre acest lucru vom vorbi în capitolul referitor la „gardianul pragului".

Trebuie înţeles bine faptul că aceste forţe ostile vieţii există chiar şi atunci cînd sînt ignorate; este adevărat că în acest caz legătura lor cu umanitatea este supusă unor legi superioare. Această legătură este cea care se schimbă în momentul ÎN care omul pătrunde conştient în această lume ce-i era ascunsă pînă atunci. Oricum, EI ÎŞI consolidează astfel propria sa existenţă ŞI îşi îmbogăţeşte sfera DE viaţă într-o măsură de neînchipuit. Nu EXISTĂ PERICOL ADEVĂRAT DECÎT DACĂ discipolul SE impacientează SAU SE supraestimează ŞI DACĂ VREA să înfrunte SINGUR PREA DEVREME UNELE EXPERIENŢE, tară SĂ AŞTEPTE CA spiritul său să FIE ÎNDEAJUNS DE pătruns DE LEGILE SPIRITUALE. Umilinţa ŞI modestia SÎNT cuvinte MULT MAI puţin VIDE ÎN ACEST DOMENIU decît ÎN VIAŢA DE ZI cu ZI. Atunci CÎND DISCIPOLUL LE POSEDĂ CU adevărat, EL poate fi SIGUR că PROGRESUL SĂU ÎN LUMILE SUPERIOARE NU VA PREZENTA nici UN PERICOL PENTRU CEEA CE NUMIM ÎN MOD OBIŞNUI! VIAŢĂ ŞI SĂNĂTATE.

INAINTE DE TOATE TREBUIE EVITATE dezacordurile dintre EXPERIENŢELE SUPERIOARE ŞI EXIGENŢELE VIEŢII obişnuite, deoarece OMUL TREBUIE SĂ-ŞI ÎNDEPLINEASCĂ îndatoririle PE pămînt, ceea CE AR ÎNSEMNA MAI DEGRABĂ RATAREA sigură A destinului său decît dorinţa DE A scăpa DE ACESTE ÎNDATORIRI TERESTRE PENTRU a EVADA într-O ALTĂ LUME.

DAR CEEA CE PERCEP simţurile, nu reprezintă totuşi DECÎT o porţiune a LUMII, IAR entităţile ce se exprimă prin FENOMENELE sensibile sînt de natură spirituală. Este nevoie de o participare LA VIAŢA spirituală PENTRU A-i putea transfera manifestările ÎN ACEASTĂ LUME terestră. OMUL transformă pămîntul implantîndu-i germeni ai spiritului, culeşi ÎN lumea spirituală. Aceasta este misiunea sa. El trebuie să încerce să se înalţe pînă la nivelul spiritului, deoarece lumea sensibilă s-a născut din spiritual şi nu se poate acţiona eficace pe acest pămînt decît avînd parte de această lume spirituală ce conţine toată energia creatoare. Dacă aplici în acest sens disciplina ocultă, fără a părăsi nici un moment direcţia stabilită, atunci nu trebuie să te temi de nici un pericol, oricît de neînsemnat ar fi el. Oricum, perspectiva unui pericol nu AR trebui să descurajeze pe nimeni, ci să incite pur şi simplu LA a dobîndi calităţile specifice adevăratului student în ocultism.

După aceste observaţii preliminare CE pot ÎNDEPĂRTA orice teamă, vom trece acum la descrierea cîtorva dintre aceste pretinse „pericole". în corpurile subtile ale discipolului se produc mari schimbări rezultate din procesele evolutive ale celor trei mari forţe ale sufletului: voinţă, sentiment şi gîndire. înainte de a porni un antrenament spiritual, aceste trei forţe se GĂSESC - în mod normal - ÎNTR-O relaţie dependentă de legile universale. Omul nu poate sunţi, gîndi SAU voi oricum. De exemplu, atunci cînd o reprezentare are loc în CONŞTIINŢĂ în timpul zilei, ea se asociază în mod natural cu un ANUMIT sentiment sau antrenează o oarecare decizie. Dacă intri într-o cameră în care aerul este sufocant, DESCHIZI fereastra; dacă auzi că EŞTI strigat pe nume, răspunzi; dacă vezi un obiect ce MIROASE urît, simţi un sentiment dezagreabil.

Acestea sînt legături simple, spontane, între gîndire, sentiment şi voinţă. Or, deîndată ce viaţa omului ESTE privită în ansamblu, se CONSTATĂ că EA se bazează în totalitate pe aceste legături. în plus, O VIAŢĂ nu pare a fi „normală" DECÎT dacă poate fi OBSERVATĂ prezenţa acestor legături naturale dintre FORŢELE sufletului. S-ar considera CA fiind în contradicţie cu LEGILE naturii umane cazul în care un om, de exemplu, ar simţi un sentiment agreabil respirînd un miros URÎT sau nu ar răspunde atunci cînd este întrebat. Rezultatele ce pot fi obţinute în urma unei educaţii bune sau a unei învăţături corecte constau exact în consolidarea acestor legături NATURALE dintre gîndirea, sentimentul şi voinţa elevului. Noţiunile CE sînt inoculate unui copil SÎNT destinate a fi puternic înodate PE viitor în plasa sensibilităţii şi vieţii SALE voluntare.

Cauza îi constituie faptul că, în y.corpurile" subtile ale sufletului, centrele acestor trei forţe coincid, formînd astfel un tot coerent. Dealtfel, însăşi această uniune SE regăseşte în corpul fizic material unde, de ASEMENEA, organele ce servesc voinţa sînt în mod natural legate de cele ce exprimă gîndirea şi sentimentul. Astfel, un anume gînd atrage în mod normal sentimentul sau actul volitiv corespunzător.

Or, vine un moment - în antrenamentul ocult - cînd legăturile ce unesc între ele aceste trei forţe fundamentale nu mai funcţionează. La început, această oprire nu se produce decît în subtilul organismului psihic; dar, în etapa următoare, separarea SE repercutează pînă asupra corpului fizic. Creierul unui OM evoluat DIN punct DE vedere spiritual se disociază, DE EXEMPLU, în trei ELEMENTE distincte. DEALTFEL, ACEASTĂ SEPARARE nu este perceptibilă SIMŢURILOR OBIŞNUITE şi NICI VERIFICABILĂ CU CELE mai precise INSTRUMENTE. Totuşi ea se produce ŞI CLARVĂZĂTORUL ARE posibilitatea DE a o observa. Creierul clarvăzătorului avansat SE disociază în trei naturi independente una de alta: creierul-gîndire, creierul--sentiment şi creierul-voinţi.

Organele GÎNDIRII, aîe sentimentului şi voinţei sînt de ACAM înainte perfect autonome. Nici o îege NATIVĂ nu LE mai REGLEASK LEGĂTURILE şi sarcina armonizării.îor revine CONŞTIINŢEI superioare trezite DE om;

Studentul în ocultism constată această schimbare, remardai faptul că îa el nu mai există nici o legătură între o reprezentare şi «s senîimest sau între sentiment şi un act de voinţă - cel puţin dacă su creează eî însuşi'această legătură. Nici un impuls nu-I mai poartă de la idee Ia ACŢIUNE. ACUM el poate rămîne insensibil în faţa unui fenomen care înainte îi inspira, o dragoste vibrantă sau o ură violentă, nepăsător în faţa UNUI GÎND CARE ÎNAINTE Î-AR fi îndemnat cu entuziasm la acţiune. PE DE altă parte, EL poate îndeplini de bunăvoie acte pentru care OMUL obişnuit NU ar găsi nici un motiv. Ei a realizat această MARE cucerire a disciplinei oculte: stăpînirea perfectă a coordonării dintre cele trei forţe ale sufletului. în schimb, de acum înainte el este responsabil DE această coordonare.

Omul nu poate STABILI legături conştiente cu unele forţe şi fiinţe SUPRASENSIBIIE DECÎT dacă şi-a transformat în acest mod natura internă, avînd în vedere faptul că există o înrudire între unele forţe fundamentale ale universului şi forţele personale ale sufletului său. De exemplu, cea existentă ÎN voinţă poate acţiona asupra fiinţelor şi obiectelor lumii spirituale şi LE poate percepe, dar numai atunci cînd se va fi eliberat de orice uniune intimă (ÎN suflet) cu sentimentul şi gîndirea. Deîndată CE această legătură este ruptă, acţiunea voinţei se exteriorizează, LA fe! se întîmplă şi cu forţele gîndirii şi ale sentimentului. De exemplu, dacă un om ARE pentru altcineva un sentiment DE URĂ, acest SENTIMENT ESTE vizibil clarvăzătorului sub forma unui nor luminos, CU UN colorit aparte. Ei (clarvăzătorul) poate îndepărta acest sentiment DE URĂ la fel CUM. ÎN lumea sensibilă., un onl fizic poate preveni lovitura ce-i ameninţă. Ura devine în lumea superioară UN fenomen vizibil. Şi dacă clarvăzătorul o poate percupe. acest LUCRU se datorează faptului că el este capabil să exteriorizeze forţa ce SE află ÎN sensibilitatea sa, la fel cum omul fizic îndreaptă spre exterior sensibilitaea ochiului său atunci cînd VREA SĂ vadă. OR, LA fel SE întîmplă şi ÎN cazul unor fapte mult MAI importante ale vieţii sensibile, CU care omul poate stabili legături conştiente deîndată ce forţele fundamentale (cele trei) ALE sufletului au devenit independente una de alta.

Această separare a gîndirii, sentimentului şi voinţei poate provoca - dacă se uită regulile ocultismului adevărat - trei tipuri de pericole ce pot tulbura progresul fiinţei umane. Primul deranjament se poate produce în cazul în care legăturile sînt rupte înainte de atingerea unui nivel destul de ridicat - în domeniul cunoaşterii - de către conştiinţa superioară, pentru a putea produce ea însăşi orientarea ce va asigura acordul liber şi armonios al forţelor ce s-au disociat.

Căci, în general, aceste forţe nu sînt toate trei, în aceiaşi moment, la un nivel egal de maturitate. LA UN om gîndirea este mat dezvoltată, la altul - sentimentul sau voinţa. Cît timp coordonarea forţelor rămîne să fie menţinută de către legile universale, predominarea uneia dintre ele nu ar putea provoca vreo perturbare importantă. La un om cu voinţă, de exemplu, legile universale permit gîndirii şi sentimentului să compenseze excesele la care s-ar putea ajunge printr-o activitate voluntară exagerată. Dacă el ÎNCEPE să urmeze un antrenament ocult, această influenţă compensatoare- DATORATĂ sentimentului şi gîndirii - încearcă să FRÎNEZE voinţa CE produce excese teribile: şi dacă omul nu este PERFECT stăpîn pe conştiinţa sa superioară - încît să poată restabili ARMONIA - ATUNCI VOINŢA nu mai poate fi oprită şi tiranizează FĂRĂ încetare SUFLETUL. Sentimentul ŞI gîndirea sînt reduse ia o neputinţă TOTALĂ, IAR OMUL. BICIUIT DE O activitate voluntar dominatoare, DEVINE SCLAVUL EI. SE creează astfel O natură violentă ce trece fără ÎNTRERUPERE DE LA o acţiune la alta.

A doua tulburare POATE apare în cazul în care sentimentul se deregleazǎ PESTE MĂSURĂ. O persoană cu O tendinţă naturală SPRE DEVOTAMENT ŞI RESPECT FAŢĂ DE CELELALTE fiinţe POATE, de EXEMPLU, SĂ CADĂ ÎNTR-O DEPENDENŢĂ TOTALĂ FAŢĂ de acestea, pînă într-acolo încît SĂ-ŞI PIARDĂ VOINŢA ŞI gîndirea personală. In loc să dobîndească cunoaşterea superioară, acest suflet se anemiază şi se goleşte. DE ASEMENEA, DACĂ DĂ FRÎU LIBER unei VIEŢI afective dusă pînă LA PIETATE ŞI SENTIMENTE religioase, EL POATE SĂ CADĂ într-UN MISTICISM EXALTAT, dereglat.

Al TREILEA deranjament rezultă DIN dezvoltarea exagerată a gîndirii, CAZ în care apare O stare sufletească contemplativă, introvertită, ostilă manifestărilor vieţii. Pentru aceste fiinţe lumea NU pare să mai AIBĂ importanţă decît în măsura în care ea oferă ocazii de A le satisface aviditatea devorantă de cunoaştere. Nici un gînd nu ar mai putea să le îndrume la acţiune şi nici să le trezească vreun sentiment. Ele (fiinţele) observă toate lucrurile cu răceală şi detaşare, evită contactul cu realitatea cotidiană (care le repungă SAU cel puţin le apare lipsită de orice sens).

Acestea sînt cele trei încurcături în care poate intra discipolul: voinţa puternică, exaltările sentimentului, o căutare a cunoaşterii reci şi fără dragoste. Pentru observatorul superficial şi chiar pentru medicina materialistă, o fiinţă căzută într-una din aceste greşeli seamănă foarte bine cu un nebun sau cel puţin cu unul „foarte nervos". Este evident că discipolul trebuie să evite această asemănare, iar el poate reuşi acest lucru dacă dezvoltă cele trei forţe ìa mod armonios înainte de a rupe legăturile lor native si ie pune sub controlul unic al conştiinţei superioare.

Căci deîndată ce s-a comis o greşeală şi una dintre forţele fundamentale este lăsată de capul ei, naşterea sufletului superior nu poate produce decît o fiinţă anormală şi incompletă. Forţa dezlănţuită ocupă întreaga personalitate şi mult timp de aici înainte au se va mai putea realiza echilibrai. In cazul celui care nu încearcă să se perfecţioneze, faptul de a fi o natură voluntară, sentimentală sau meditativă apare ca o trăsătură de caracter Inofensivă. Dar aceste predominante exclusiviste capătă, ìa cazul discipolului, proporţii atît de mari încît pierde integritatea naturii sale arcane şi rămîne dezorientat în existenţa sa.

Dealtfel pericolul nu devine serios decît în momentul ìa care discipolul dobîndeşte capacitatea de a reproduce în starea de veghe experienţe asemănătoare cu cele din perioada de somn. Atît timp cît nu a depăşit stadiul în care somnul este întrerupt de Iluminări, viaţă sensibilă - dirijată de legile cosmice - restabileşte ea însăşi echilibrul. Iată de ce este atît de necesar ca viaţa discipolului în starea de veghe să fie normală, sănătoasă şi .regulată din toate punctele de vedere.- Cu cît răspunde mai bine exigenţelor naturale, menţinîndu-şi- corpul, sufletul şi spiritul într-o stare de vigoare şi sănătate, cu atît mai bine pentru el. Dimpotrivă, dacă viaţa de zi cu zi contribuie la excitarea sau dezechilibrarea lui -şi dacă influenţa periculoasă vine să adauge din exterior un efect distrugător marilor schimbări ce au ioc în viaţa sa interi-

oară, rezultatul poate fi dăunător. Trebuie deci să cauţi tot ceea ce corespunde funcţionării normale a facultăţilor şi forţelor tale. tot ceea ce poate favoriza condiţii de viaţă în armonie cu mediul înconjurător; ar trebui să eviţi orice ar putea deranja această armonie şi tot ceea ce ar introduce nelinişte şi agitaţie în existenţa ta. Nu este vorba atît de înlăturarea manifestărilor exterioare ale acestei agitaţii, cît de a avea grijă ca viaţa interioară, ideile, stările sufleteşti, sănătatea, să nu suporte şocuri în mod permanent.

Toate acestea nu mai sînt atît de uşor de observat atunci cînd ai realizat un progres ocult, căci experienţele superioare ce îmbogăţesc acum viaţa exercită o acţiune continuă asupra întregii existenţe; şi dacă în aceste experienţe superioare apare ceva anormal, te pîndesc unele tulburări ce POT să te îndepărteze în orice moment de calea cea bună. De asemenea, discipolul nu trebuie, să neglijeze nimic din ceea ce-i VA asigura stăpînirea întregii sale FIINŢE. NICIODATĂ SĂ nu-I LIPSEASCĂ PREZENŢA de spirit sau caîmuî NECESAR PENTRU ABORDAREA ORICĂREI situaţii din viaţă. Dealtfel, o ADEVĂRATĂ DISCIPLINĂ OCULTĂ FACE să APARĂ prin ea însăşi toate aceste calităţi; ea vă INFORMEAZĂ despre pericole, oferindu-vă ■■ dîiî plin - îa momentul dorit FORŢA necesară pentru a le îndepărta.

GARDIANUL PRAGULUI

INTÎLNIRILE CU „GARDIANUL PRAGULUI" SÎNT EXPERIENŢE DE O MARE IMPORTANŢĂ, CE ÎNSOŢESC ASCENSIUNEA ÎN LUMILE SUPERIOARE. ÎN REALITATE NU EXISTĂ UN SINGUR GARDIAN, CI DOI: UNU! - „MICUL" ŞI CELĂLALT - „MARELE GARDIAN AL PRAGULUI". PRIMUL ESTE ÎNTÎLNIT ATUNCI CÎND LEGĂTURILE CE UNESC ÎNTRE ELE VOINŢA,, GÎNDIREA ŞI SENTIMENTUL ÎN CORPURILE SUBTILE (ASTRAL ŞI ETERIC) ÎNCEP SĂ SE DESFACĂ, AŞA CUM AM DESCRIS ÎN CAPITOLUL PRECEDENT. CÎŢ DESPRE „MARELE GARDIAN AL PRAGULUI", OMUL ÎL ÎNTÎLNEŞTE ATUNCI CÎND RUPTURA ACESTOR LEGĂTURI ATINGE'ŞI ORGANELE FIZICE ALE CORPULUI, ÎN SPECIAL,ŞI ÎN PRIMUL RÎND CREIERUL.

„MICUL GARDIAN AL PRAGULUI" ESTE O FIINŢĂ I. DEPENDENTĂ, CE NU EXISTĂ PENTRU OMUL CARE. NU A ATINS ÎNCĂ STADIUL DE DEZVOLTARE LA CARE ÎL POATE ÎNTÎLNI. NU PUTEM DESCRIE AICI DECÎT O PARTE DINTRE CARACTERISTICILE LUI ESENŢIALE.

SĂ ÎNCERCĂM MAI ÎNTÎI SĂ REPREZENTĂM SUB O FORMĂ NARATIVĂ ÎNTÎLNIREA DISCIPOLULUI CU „GARDIANUL PRAGULUI", ÎNTÎLNIRE CARE ÎL' AVERTIZEAZĂ CĂ GÎNDIREA, SENTIMENTUL ŞI VOINŢA LUI SCAPĂ DIN COORDONAREA LOR PRIMITIVĂ. -

O FIINŢĂ DESTUL DE ÎNFRICOŞĂTOARE SE ÎNALŢĂ ÎN FAŢA DISCIPOLULUI CARE ARE NEVOIE, PENTRU A REZISTA VEDERII ACESTEIA, SĂ FOLOSEASCĂ TOT CE A PUTUT DOBÎNDI ÎN DOMENIUL PREZENŢEI DE SPIRIT ŞI ÎECREDEREA SA ÎN EXCELENŢA DRUMULUI SĂU SPRE CUNOAŞTERE.

IATĂ CUM DEZVĂLUIE „GARDIANUL" SENSUL FIINŢEI SALE:.

„PÎNĂ AICI AI FOST CONDUS DE PUTERI CE ERAU INVIZIBILE OCHILOR TĂI. PRIN ELE, PE PARCURSUL EXISTENŢELOR TALE ANTERIOARE, FIECARE DINTRE ACŢIUNILE TALE BUNE A FOST RECOMPENSATĂ ŞI FIECARE DINTRE FAPTELE TALE RELE A AVUT URMĂRILE SALE NEPLĂCUTE. Sub INFLUENŢA LOR, CARACTERUL TĂU S-A FORMAT, MARCAT DE EXPERIENŢELE ŞI GÎNDURILE TALE. Ele au hotărît destinul tău. Ele au determinat bucuria sau suferinţele ce ţi se cuveneau în fiecare dintre reîncarnările tale, după comportarea ta din trecut. Ele te-au dominat sub forma legii universale -„KARMA". Aceste puteri vor renunţa acum la o parte din dominaţia lor asupra ta, ceea ce înseamnă că trebuie să te ocupi de o parte din munca pe care o făceau ele. Pînă acum ai fost lovit de soartă şi nu ştiai de ce: era urmarea unei acţiuni dăunătoare ce AI

îndeplinit-o într-una din existenţele tale anterioare. "Uneori AI întîlnit de asemenea fericirea ŞI bucuria; le-ai primit tot ca urmare a unei acţiuni străvechi. în caracterul tău sînt multe părţi frumoase şi multe pete hidoase; pe unele le-ai creat tu însuţi, pe altele - prin actele şi gîndurile tale anterioare. Pînă aici ai cunoscut efectele fără a vedea cauzele. Dar puterile karmîce au examinat toate acţiunile tale trecute, gîndurile ŞI sentimentele tale cele mai secrete, determinînd astfel toată fiinţa ta actuală şi cursul vieţii tale.

Acum ţi se vor dezvălui toate părţile bune şi rele ale reîncarnărilor taie precedente. Aceste cauze erau pînă acum ţesute în propriu ta natură; ele erau în tine şi nu puteai să le vezi, la fel cum eu ochiul tău fizic nu-ţi puteai vedea creierul. Acum lot acest trecut se rupe de tine, se eliberează de persoana ta şi capătă o formă independentă pe care o poţi privi la fel cum priveşti pietrele şi plantele lumii exterioare. Şi eu însumi sînt fiinţa ce şi-A modelat un corp din tot ee există în tine, nobil sau josnic. Apariţia mea fantomatică este făcută din datorii ce le-ai contractat şi care sînt trecute în cartea vieţii tale. Pînă acum m-ai purtat în tine 'iară să mă vezi, dar această orbire a fost o fericire pentru tine, căci înţelepciunea unui destin care îţi era ascuns a putut astfel să acţioneze - tară ştirea ia - pentru a şterge petele hidoase ale căror rămăşiţe ie vezi în mine. Ieşind din tine această înţelepciune ascunsă te-a abandonat. De acum înainte nu-i va mai păsa de tine, lăsîndu-şi sarcina în mîinile tale. Trebuie să devin o fiinţă perfectă şi splendidă, fără de care aş fi pierdut. Dacă mi s-ar întîmpla această nenorocire, le-aş duce cu mine într-o lume obscură şi decăzută. Pentru a evita acest dezastru, trebuie ca propria ta înţelepciune SĂ fie destul de mare pentru A putea lua asupra ei sarcina care înainte aparţinea înţelepciunii ASCUNSE ce te-a abandonat. Atunci CÎND vei trece pragul CE-1 PĂZESC, nu voi mai DISPARE nici o clipă DIN ochii tăi. CÎND vei face CEVA rău, îţi vei înţelege IMEDIAT datoria prin ACEEA CĂ forma mea va fi transformată într-un mod oribil, demonic. Numai ATUNCI CÎND îţi vei fi îndreptat greşelile TRECUTE ŞI VEI FI DESTUL DE PURIFICAT ÎNCÎT RĂUL SĂ NU TE MAI POATA ATINGE, fiinţa mea SE VA acoperi cu o FRUMUSEŢE radioasa si, pentru binele activităţii TALE VIITOARE, voi PUTEA SĂ MĂ UNESC CU TINE PENTRU A FORMA IMPREUNA UNA şi aceeaşi FIINŢĂ.

IN PRAGUL MEU SINT BATATORITE TEMERILE SI INGRIJORARILE CE LE RESIMTI INCA IN FATA INTREGII SARCINI CE-TI REVINE, A INTREGII RESPONSABILITATI A COMPORTAMENTULUI SI GINDIRII TALE. ATIT TIMP CIT TE TEMI SA-TI CONDUCI TU INSUTI DESTINUL, PRAGUL NU ARE INCA TOT CE-I TREBUIE; DACA-I LIPSESTE O PIATRA, TREBUIE SA RAMAI IN FATA LUI; NU VEI TRECE. NU INCERCA SA-L SARI INAINTE DE A TE SIMTI CU TOTUL ELIBERAT DE FRICA SI GATA SA-TI ASUMI RESPONSABILITATEA SUPREMA.

PANA ACUM NU IESEAM DIN FIINTA TA PERSONALA DECAT ATUNCI CAND MOARTEA PUNEA CAPAT UNEIA DIN CURSELE TALE PAMANTESTI. Totuşi, CHIAR ŞI m acei moment FORMA MEA îţi rămînea ASCUNSĂ. Mă zăreau numai puterile ce-ţi vegheau destinul. După aspectul meu, ele PUTEAU MODELA - în intervalele ce separă moartea ds o NOUĂ NAŞTERE - FORŢELE şi FACULTĂŢILE CE TREBUIAU SĂ-ŢI PERMITĂ să ACŢIONEZI PENTRU progresai-TĂU, ÎNTR-O reîncarnare nouă, ÎNFRUMUSEŢÎNDU-MI forma. ŞI TOT imperfecţiunea MEA obliga mereu aceste PUTERI SĂ îs aducă PE PĂMÎNT PENTRU o nouă reîncarnare. La moartea ta ERAM acolo şi MAEŞTRII Karmei hotărau reîntoarecerea TA PE PĂMÎNT In FUNCŢIE DE forma MEA. DACĂ ai fi reuşit ÎN MOD INCONŞTIENT, ca URMARE A REÎNCARNĂRILOR TALE, SĂ MĂ faci perfect, NUMAI ATUNCI PUTERILE MORŢII NU AR MAI FI ACŢIONAT ASUPRA TA; DIZOLVAT ÎN MINE, AI FI PUTUT ÎN sfîrşit intra ÎN nemurire unit cu mine.

Atunci CÎND vei fi trecut PESTE pragul meu, vei fi pătruns în SFERELE ce nu le cunoşteai - în general - decît după moartea FIZICĂ. VEI intra acolo pe deplin conştient; şi în acelaşi timp în care VEI continua SĂ evoluezi PE pămînt SUB o formă vizibilă din punct de vedere fizic, vei evolua de acum înainte îa împărăţia morţii, adică împărăţia vieţii eterne. Căci îa realitate sînt şi îngerul morţii § 1 vestitorul unei vieţi eterne, superioare şi inepuizabile. Trăind astăzi îa corpul TĂU, vei traversa prin mine moarte?, pentru & renaşte într-o existenţă'pe care nimic şi niciodată NU o va putea distrage.

Sfera ÎN .care pătrunzi îţi va dezvălui flinte de natură suprasensibilă, Acolo fericirea va fi de partea îa şi în ACEASTĂ nouă lume PRIMA întîlnire o vei AVEA ca MINE însumi, creaţia ta, înainte trăiam DIN propria TA viaţă; acum m-aî trezit Ia o existenţă INDEPENDENTĂ şi iată-mă îa faţa TA, judecător VIZIBIL a! acţiunilor tale viitoare, poate ca un reproş permanent. Ai putut să mă creezi, dar în aceiaşi timp ai luat asupra fa sarcina de a mă transforma într-o fiinţă perfectă." -

CEEA ce a fost prezentat aici sub formă narativă au trebuie considerat ca simbol, ci ca o experienţă dintre cele razi reale pentru discipol[1].

([1] Din cele prezentate mai înainte reiese că .gardianul pragului" - care tocmai a fost descris - este o formă (astrală) ce se dezvăluie clarviziunii aflată pe cale de a se trezi Ia discipol. Ştiinţa spirituală duce ta această întîlnire suprasensibilă. Numai printr-un procedeu de magie inferioară poate fi iacul gardianul vizibil simţurilor fizice. Operaţiunea constă în producerea unui nor de materie subtilă, un fel de apariţie fumegoasa, alcătuită dintr-un amestec de diferite substanţe. Forţa magicianului reuşeşte să dea formă acestui fum şi să-1 anime cu ajutorul Karmei de care discipolul nu s-a eliberat încă. Dacă eşti suficient de bine pregătit pentru viziunea spirituală, nu mai este nevoie de asemenea evocare sensibilă. Este un foarte mare pericol să chemi, Iară o pregătire suficientă, pentru a contempla - sub forma unei fiinţe vii, sensibilă - reziduul Karmei .neeliberate"; dealtfel nu trebuie dorită această experienţă. In romanul lui Buhver l.ytton - .Zanoni" - poate fi găsită o descriere romanescă a întîlntrii cu -gardianul pragului", materializat în acest mod.)

Gardianul trebuie să-l prevină în mod expres pe acesta să nu-gi continue progresul dacă nu are forţa de a răspunde sxigenţeior care tocmai i-au fost dezvăluite. Oricît de teribilă ar fi această apariţie, ea nu este totuşi decît efectul existenţei anterioare a discipolului, propria sa natură exteriorizată şi îrezită la o viaţa independentă. Această trezire apare atunci cînd ceie trei forţe -voinţa, gîndirea şi sentimentul - se separă.

Este deja o experienţă de o mare importanţă să fii - pentru prima dată - conştient că ai zămislit o fiinţă spirituală. Discipolul trebuie să fie pregătit să suporte fără cea mai mică teamă această viziune teribilă. In momentul întîlnirii, el trebuie să se simtă destul DE puternic pentru a îndrăzni să ia asupra lui sarcina înfrumuseţării acestei FORME.

DACĂ discipolul iese fericit DIN această primă întîlnire cu „GARDIANUL pragului", o consecinţă VA fi faptul că viitoarea sa MOARTE FIZICĂ VA fi un EVENIMENT TOTAL diferit DE morţile PRECEDENTE. VA îndeplini în mod conştient ACTUL DE A MURI, DEPUNÎNDU-ŞI corpul rizic la fel cum RENURD IA O haină prea uzată sau PE CARE O RUPTURA A făeut-o DE nefolosit. MOARTEA-sa FIZICĂ nu'are, ca SA SPUNEM AŞA, mai MULTĂ importanţă DECÎT PENTRU ALŢII - CEI CARE trăiau CU el ŞI CARE SE OPRESC ÎNCĂ la PERCEPŢIILE senzoriale. PENTRU ei, discipolul „MOARE" pentru EI, NU SE PRODUSE o schimbare foarte IMPORTANTĂ ÎN MEDIU! ÎNCONJURĂTOR. TOT universul spiritual ÎN CARE .pătrunde I SE VA înfăţişa DEJA la fel şi înaintea MORŢII SAIE; ESTE acelaşi univers ce ÎL contemplă DUPĂ moartea sa.

DAR „GARDIANUL PRAGULUI" NE MAI ÎNVAŢĂ CEVA. .Omul APARŢINE unei familii, UNUI POPOR, unei RASE; EL acţionează ÎN LUME ÎN funcţie DE APARTENENŢA SA LA ACESTE comunităţi; propriul SĂU caracter DEPINDE ŞI DE ACEST LUCRU. OR, CEEA CE alcătuieşte FAMILIA, poporul SAU RASA ESTE departe de a fi numai SUMA tuturor acţiunilor conştiente ale indivizilor. Familiile sau popoarele AU un destin, după cum. au CARACTERE diferite. Aceste lucruri rămîn noţiuni generale pentru OMUL OBIŞNUIT. In ceea ce-I priveşte pe gînditorul materialist, plin de prejudecăţi, ACESTA nu are DECÎÎ dispreţ pentru ocultistul ce pretinde că destinul unei familii SAU unui popor, caracterul unui trib sau al unei rase, sînt pentru el îa fel de REALE ca şi destinul UNUI INDIVID. Ocultistul descoperă realităţi superioare ai căror indivizi sînt MEMBRELE, Ia fel cum braţele, picioarele ŞI capul reprezintă părţi ale corpului omenesc. în viaţa unei familii, a unui popor sau a unei rase, el vede acţionînd - în afara indivizilor - realităţi mai înalte, ce reprezintă cu adevărat sufletul acestei familii, spiritul acestei rase. Se poate spune că indivizii nu sînt, într-un anumit sens, decît organele executive ale acestor suflete-grupuri şi se poate vorbi foarte bine de sufletul unui popor care se foloseşte, de exemplu, de indivizii unei ţări pentru a îndeplini .unele îndatoriri. Sufletul poporului nu coboară pînă la materializarea sensibilă; el trăieşte în lumile superioare şi pentru a acţiona în lumea sensibilă, se foloseşte de indivizi ca de organe fizice. Se comportă ca un arhitect ce înalţă o clădire folosind muncitori necalificaţi.

Orice om primeşte - în adevăratul înţeles al cuvîntului - de la aceste suflete de familie, popor, rasă, sarcina ce i se cuvine. Omul mărginit la simţuri nu este nicidecum iniţiat în planul superior ce-i dirijeazg activitatea. El reuşeşte numai în mod inconştient să atingă scopurile desemnate de către sufletului poporului sau rasei. Pe cînd discipolul, deîndată ce a întîlnit „gardianul pragului", trebuie nu numai să vegheze la îndeplinirea îndatoririlor sale personale, ci şi să colaboreze cu bună ştiinţă la opera poporului şi rasei. Orice lărgire a orizontului său măreşte de asemenea, în mod inevitabil, cîmpul sarcinilor sale. In realitate, discipolul adaugă - ca să spunem aşa - un nou corp psihic precedentului, ca o haină în plus. Pînă acum, el trecea prin viaţă la adăpostul voalurilor ce-i acopereau personalitatea şi entităţile spirituale ce se foloseau de el preluau sarcina de a rezolva ceea ce avea de făcut pentru colectivitate. Insă, „gardianul pragului" îi dezvăluie acum că în viitor aceste puteri spirituale îl vor părăsi. El trebuie să iasă din colectivitate; dar, dacă nu ar dobîndi ei însuşi forţele spirituale ale popoarelor şi raselor, s-ar întări în izolarea sa şi nu ar putea evita dezastrul.

Intr-adevăr, mulţi susţin eliberarea de orice dependenţă legată de popor şi rasă. Ei spun: „îmi este deajuns să fiu om şi nimic altceva decît un om"; dar trebuie să li se răspundă: „Cui vă datoraţi libertatea? Nu familia voastră v-a oferit un loc sub soare? Nu poporul sau rasa voastră v-a făcut ceea ce sînteţi? V-au educat şi dacă vă puteţi ridica deasupra oricăror prejudecăţi şi să deveniţi pentru poporal sau rasa voastră o lumină sau un binefăcător, nu datoraţi totul acestei educaţii? Chiar şl atunci cînd spuneţi: «Să nu fiu nimic altceva decît un om», datoraţi această devenire spiritelor colectivităţii îa mijlocul cărora v-aţi născut".

Numai discipolul poate înţelege ceea ce înseamnă să fii abandonat de către spiritele poporalul şi rasei; numai el poate şti cit de puţîn cîntăreşte întreaga educaţie primită în faţa vieţii ce-i aşteaptă de acum înainte. Căci tot ceea ce i s-a dat se descompune atunci cînd legaturile ce unesc voinţa, gîndirea şi sentimentul, se RUP. EL PRIVESTE REZULTatele întregii educaţii primite ca şi cum ar privi o casa crapata din toate părţile, urmînd să reconstruiască dupa un nou plan. Este deci vorba de mai mult decît un simbol, atunci cand se spune: După ce gardianul sufletului a făcut cunoscute primele sale exigente, din locul în care se află se ridică un vant de furtuna ce stinge toate licăririle spirituale care – pînă atunci – ii luminau

discipolului calea existenţei. Un întuneric total se intinde in fata acestuia, obscuritate ce EU este întreruptă decît de stralucirea emanata de „gardianul pragului”. Din mijlocul acestui intuneric se aud noi avertismente: „Să nu-mi treci pragul inainte de a fi sigur că vei lumina - PRIN. tine însuţi – aceste tenebre; sa nu faci nici un PAS în plus dacă nu eşti sigur că ai destul ulei spiritual pentru a-ţi alimente - de acum înainte - propria ta lampa. Caci lămpile călăuzelor ce te luminau pînă acum, te vor parasi”. După aceste cuvinte, discipolul trebuie să se intoarca si sa privească în urmă. Apoi, „gardianul pragului" inlatura – pentru el - cortina ce ascundea înainte misterele profunde ale existentei, discipolul descoperind spiritele familiei, poporului, rasei, in plină activitate; el înţelege că pînă acolo a fost condus si ii devine clar faptul că de acum înainte nu va mai fi aşa. Este al doilea avertisment primit din partea „gardianului", în apropierea pragului.

Discipolul nu ar fi putut suporta un asemenea spectacol dacă disciplina puternică - ce 1-a făcut pe individ să reuşească atingerea pragului - nu i-ar permite găsirea forţelor necesare la momentul dorit. în unele cazuri se poate ca această disciplină să fi fost atît de armonioasă încît intrarea în noua viaţă îşi pierde orice caracter impresionant sau tumultuos; atunci experienţele din faţa pragului sînt însoţite de o presimţire a acestei fericiri care va fi nota dominantă a existenţei nou dobîndite. Sentimentul noii libertăţi le şterge pe toate celelalte. Sub efectul acestui sentiment, noile îndatoriri şi noua responsabilitate ce trebuie preluată apar ca o obligaţie ce revine în mod necesar omului ajuns Ia acest nivel al evoluţiei sale.

VIAŢA ŞI MOARTEA.
MARELE GARDIAN AL PRAGULUI

TOCMAI AM ARĂTAT ce importanţă are întîlnrrea cu cel pe care l-am NUMIT „micul gardian A! pragului", AVÎND în vedere faptul că ACEASTĂ întîlnire realizează conştientizarea unei fiinţe suprasensibile CREATĂ - CA dă SPUNEM AŞA - DE NOI înşine. Corpul acestei fiinţe este rezultatul PROPRIILOR noastre ACŢIUNI, sentimente şi gînduri, ale căror consecinţe ERAU ÎNAINTE INVIZIBILE. Or, aceste forţe invizibile au DEVENIT cauzele determinante ALE destinului şi caracterului nostru. OMUL ÎNŢELEGE - în acest MOMENT - că în trecutul său a pus el însuşi BAZELE prezentului. DE exemplu, A contractat tendinţe, obişnuinţe... ACUM ÎNŢELEGE CAUZA LOR. Unele lovituri ale sorţii nu l-au iertat; acum VEDE ORIGINEA acestora. El îşi dă seama de ceea ce îl face să iubească un LUCRU sau.să-l urască pe celălalt, de ce unul îl face FERICIT ŞI ALTUI îi produce nefericire. Aspectul vizibil al vieţii îi DEVINE comprehensibil datorită acestor cauze invizibile şi, pînă ia MARELE evenimente ale existenţei - cum sînt boala şi sănătatea, MOARTEA ŞI NAŞTEREA - totul se dezvăluie privirii sale. El constată că înainte DE NAŞTERE a ţesut el însuşi o întreagă reţea de cauze ce trebuiau să-i întoarcă neapărat în existenţă şi discerne în sine ENTITATEA CARE ÎN lumea vizibilă are încă o natură imperfectă, dar care totuşi nu ar putea să-şi dobîndească perfecţiunea decît prin trecerea sa în această lume. Deoarece în nici o altă lume nu se poate manifesta ocazia de a forma această entitate umană. în concluzie, el înţelege că, pentru moment, moartea nu-1 poate separa niciodată în întregime de pămînt. Căci trebuie să-şi spună: „Cîndva am venit pentru prima dată în această lume deoarece eram o fiinţă care avea neapărată nevoie să trăiască aici, pentru a dobîndi calităţi ce nu le-ar fi PUTUI obţine nicăieri în altă

parte. Şi voi rămîne legat de această lume pînă cînd voi fi maturizat în mine tot ce pot aduna aici. Nu voi putea contribui - cîndva - în mod eficace la opera ce se realizează într-o altă lume decît după dobîndirea capacităţii respective în lumea vizibilă a simţurilor".

Una din cele mai importante experienţe - ce pot fi realizate de către iniţiat - este tocmai învăţarea de a cunoaşte şi de a aprecia mai bine natura vizibilă simţurilor, lucru pe care nu-1 făcea înainte de n urma antrenamentul spiritual. Şi trebuie să facă aceasta pentru a pătrunde în lumea suprasensibilă. Cel care nu a dobîndit această capacitate se va mulţumi probabil să simtă destul de vag faptul că realităţile suprasensibile sînt mult mai valabile decît cele ale lumii sensibile, lucru ce l-ar putea face să o subestimeze pe aceasta din urmă. Dar cine a practicat acest mod de a vedea natura vizibilă simţurilor ştie că, dacă nu ar fi avut ceea ce-i oferă lumea sensibilă, ar fi fost neputincios în lumea invizibilă în care, pentru a trăi, îi sînt neapărat necesare facultăţi şi organe ce nu pot fi dobîndite decît pe pămînt. El trebuie să înveţe să vadă (să pătrundă) spiritul pentru a lua cunoştinţă cu lumea invizibilă. Or, această forţă de viziune într-o lume ^superioară" se formează puţin cîte puţin, în contact cu aşazisele realităţi „inferioare". Este imposibilă naşterea în lumea spiritului cu ochii spiritului, dacă aceştia nu au fost dezvoltaţi în lumea sensibilă; la fel de imposibil ca un nou-născut să aibă ochi fizici fără ca aceştia să se fi format în pîntecele mamei sale.

Dintr-un asemenea punct de vedere, se va înţelege de ce pragul lumii suprasensibile trebuie să fie apărat de un „gardian". Nimănui nu i se permite să-şi arunce privirile în aceste regiuni înainte de a fi suficient de bine pregătit. Iată de ce, la fiecare moarte, atunci cînd omul - incapabil (încă) să acţioneze într-o altă lume - pătrunde totuşi în ea, un văl îl împiedică să participe la această lume. Nu o va contempla decît după ce va fi dobîndit maturitatea necesară.

Dacă studentul în ocultism pătrunde în mod conştient în lumea suprasensibilă, viaţa capătă pentru el o cu totul altă semificaţie: el vede în sensibil terenul propice seminţelor lumii superioare şi în plus, într-un anumit sens, această lume „superioară" îi pare incompletă fără cea „inferioară". Discipolului i se deschid acum două perspective: una spre trecut, cealaltă spre viitor. Privirea sa pătrunde într-un trecut în care lumea sensibilă încă nu există, căci ei a depăşit de mult timp ideea preconcepută ce susţine că lumea suprasensibilă s-ar fi dezvoltat pornind de Ia lumea sensibilă. Ştie că suprasensibilul se află îa originea sensibilului şi înţelege că el însuşi a aparţinut acestei lumi suprasensibile înainte de a se fi încarnat pentru prima dată. Dar în acelaşi timp înţelege că această lume suprasensibilă primitivă a fost nevoită să treacă printr-o fază sensibilă, fără de care nu ar fi putut evolua, ea putîndu-şi relua drumul ascendent pe calea evoluţiei numai atunci cînd fiinţele se vor fi dezvoltat în sfera sensibilă, dobîndind aici toate facultăţile specifice. Or aceste fiinţe sînt oamenii; şi deci ei nu sînt - în viaţa lor actuală - decît rezultatul unui stadiu imperfect al evoluţiei spirituale, iar scopul lor trebuie să fie atingerea - prin îndeplinirea acestor condiţii - perfecţiunii ce le va permite să sprijine progresul lumilor superioare. De aici se deschide perspectiva spre viitor. Ea anunţă un nivel mai înalt al lumii suprasensibile, unde fructele lumii sensibile ÎŞI vor atinge maturitatea. în această calitate, lumea sensibilă va fi depăşită, iar rezultatele muncii sale vor fi încorporate unei sfere mai înalte.

Această viziune ne ajută să înţelegem ce înseamnă boala şi moartea în lumea sensibilă. Moartea exprimă pur şi simplu faptul că vine vremea - în cursul evoluţiei - cînd lumea suprasensibilă originară ajunge să nu mai poată progresa prin ea însăşi (lume ce ar fi fost atinsă în mod necesar de o distrugere totală dacă nu ar fi primit UN nou influx de viaţă). Această viaţă nouă a apărut ca o luptă împotriva acestei distrugeri şi, pe ruinele unui univers muribund, sclerozat, s-au format germenii unei noi existenţe. Iată de ce cunoaştem moartea şi viaţa. încet, aceste două stări s-au amestecat: căci elementele pe cale de dispariţie ale lumii vechi se agaţă încă de germenii noii vieţi ce au ieşit din ele. Această DUALITATE îşi găseşte cea mai clară exprimare în om: el poartă ceea CE vine din vechiul univers, ca o sămînţă în care germinează

viitoarea fiinţă, fiind astfel o entitate dublă - muritoare şi nemuritoare în acelaşi timp. în stadiul final al evoluţiei sale, elementul muritor îl reprezintă pe cel nemuritor în faza lui iniţială. Şi numai în sinul acestei lumi duble - ce se exprimă prin fizic - poate dobîndi omul facultăţile necesare pentru atingerea nemuririi. Aceasta este misiunea lui: să extragă fructele nemuririi din ceea ce este muritor. DACĂ-ŞI priveşte cu atenţie esenţa ce 1-A format în trecut, trebuie să-şi spună: „Fiinţa mea cuprinde elemente ce vin dintr-un univers muritor, ele ACŢIONEAZĂ în mine şi numai în mod progresiv, le voi putea distruge puterea cu ajutorul elementelor nemuritoare ce prind viaţă". Deci OMUL urmează o cale ce duce de la MOARTE spre viaţă. DACĂ în momentul morţii sale ar PUTEA vorbi cu sine în mod conştient, el ar trebui să-şi spună: „Ceea CE moare în mine mi-a fost învăţător. Mor prin acţiunea unui întreg trecut în care am fost implicat, dar acest CÎMP AL morţii mi-a dezvoltat GERMENII nemuririi pe CARE îi iau CU mine într-o altă lume. Dacă depindeam numai de trecut, nu m-aş fi putut naşte niciodată. Viaţa trecutului se sfîrşeşte la naştere. Prin noii germeni, viaţa sensibilă scapă distrugerii universale. Timpul ce separă naşterea de moarte nu reprezintă decît porţiunea cucerită - datorită noului influx de viaţă - din trecutul ce moare; ÎN ce priveşte boala, ea nu este decît prelungirea acţiunii acelei părţi a trecutului ce se îndreaptă spre moarte".

In lumina acestor cunoştinţe, se poate răspunde celor ce se întreabă de ce omul' se înalţă cu greu de la greşeală Ia adevăr şi de Ia imperfecţiune îa bine. Acţiunile, sentimentele şi gînduriie sale sînt - îa început - dirijate în întregime de către forţele ce. merg spre moarte. Ele sînt cele care-i modelează organele fizice; din această cauză, aceste organe -cît şi întreaga lor funcţionare • sînt sortite pierzaniei. Nici instinctele, nici constringerile ŞI nici organele ce li se supun nu pot forma fiinţa nemuritoare; numai opera realizată DE către aceste organe poate SPERA la nemurire. Numai atunci cînd omul va fi extras tot ce se poate din natura sa muritoare, EL va PUTEA renunţa ia punctele de sprijin din lumea fizică sensibilă.

Astfel, primul „gardian al pragului" reprezintă imaginea omului în dubla sa natură: un amestec de pieritor şi eternitate. Datorită lui poate fi văzut clar tot ceea ce lipseşte încă omului pentru a ajunge la această formă de lumină radioasă ce va putea locui din nou lumea spirituală pură.

„Gardianul pragului" dezvăluie de asemenea omului gradul său de implicare în natura fizică. Acest compromis cu viaţa sensibilă se exprimă la început prin instincte, dorinţe avide şi personale, sub toate formele egoismului. El se manifestă apoi prin supunerea faţă de un popor, o rasă, deoarece popoarele şi rasele nu sînt încă decît etape diferite pe calea purei umanităţi. O rasă şi un popor sînt cu atît mai elevate, mai desăvîrşite, cu cît membrii lor realizează mai bine tipul pur şi ideal de umanitate şi au separat - din natura fizică perisabilă - elementele nemuritoare. Evoluţia fiinţei umane, trecînd prin reincarnările în popoare şi rase tot mai.avansate, este deci un proces de eliberare la capătul căruia omul trebuie să apară în deplina sa perfecţiune armonioasă.

Similar, trecerea prin concepţii religioase sau morale tot mai pure reprezintă o perfecţionare, căci cu fiecare etapă a progresului moral se găseşte încă ceva de făcut pentru ceea ce este perisabil faţă de idealul germenilor viitori.

Primul „gardian al pragului" nu a făcut încă cunoscute decît consecinţele perioadelor trecute, nedînd, referitor la viitor, decît indicaţii obţinute din analiza trecutului. Dar omul trebuie să introducă în universul spiritual viitor tot ce poate extrage din lumea sensibilă. Dacă ar introduce numai ceea ce a fost scos din trecut cu ajutorul contra-imaginii oferite de către primul „gardian", nu şi-ar îndeplini decît parţial misiunea sa terestră. Iată de ce, la cîtva timp după „micul gardian al pragului" apare cel de-al doilea - „marele gardian a! pragului". Şi această întîlnire va trebui să o descriem sub formă narativă:

Deîndată ce omul a recunoscut obstacolele de care trebuie să se elibereze, el vede apărînd în calea sa o formă luminoasă sublimă, a cărei frumuseţe nu ar putea fi descrisă în cuvinte. Această întîlnire are loc

atunci cînd organele gîndirii, sentimentului şi voinţei devin suficient de independente - chiar şi în corpul fizic - pentru ca relaţiile lor reciproce să nu mai fie instinctive, ci dirijate numai de către conştiinţa superioară (eliberată acum pe deplin de toate legăturile fizice). Aceste centre ale gîndirii sentimentului şi voinţei au devenit instrumente ale sufletului omenesc - care Ie dirijează începînd din sferele suprasensibile - iar fiinţei eliberate de toate legăturile sensibile î se arată cel de-al doilea „gardian ai pragului", care îi vorbeşte astfel:

„Te-ai desprins de lumea simţurilor. Ţi-ai cîştigat dreptul de cetăţenie în universul suprasensibil şi deci, de acum înainte vei acţiona în consecinţă. In ce te priveşte, nu mai ai nevoie de un corp fizic în forma actuală. Dacă nu vei mai avea altă dorinţă decît cea de a rămîne aici, nu vei avea nevoie să te întorci în lumea sensibilă. Dar priveşte-mă; sînt cu mult deasupra a ceea ce ai putut să faci pînâ acum. Ai ajuns la acest nivel al perfecţiunii datorită facultăţilor ce le-ai putut dezvolta în lumea sensibilă, atît timp cît acest lucru a fost încă necesar. Dar acum începe pentru tine o etapă în care, cu forţele eliberate-, îţi vei continua activitatea din lumea simţurilor. Pînă acum nu te-ai gîndit decît să te salvezi pe tine însuţi; acum trebuie să-ţi eliberezi tovarăşii aflaţi în lumea sensibilă. Eforturile tale au fost pur personale; de acum înainte încorporeazâ-te în ansamblul fiinţelor omeneşti, pentru a introduce în sferele suprasensibile nu numai propria ta persoană, ci şi pe alţii. Va veni ziua în care te vei putea uni cu fiinţa mea; dar nu pot cunoaşte fericirea celestă atît timp cît există nefericiţi! Te-ai eliberat şi ai vrea ca începînd de astăzi să intri pentru totdeauna în sferele suprasensibile; ai fi obligat să-i vezi de sus pe toţi cei care nu sînt încă eliberaţi şi ţi-ai. izola destinul de al lor. Or, voi sînteţi uniţi; aceeaşi lege vă obligă pe toţi să coborîţi în lumea sensibilă pentru a dobîndi forţele necesare progresului vostru. Dacă ţi-ai abandona fraţii întru umanitate, ţi-ai folosi rău forţele ce nu le-ai putut cultiva în comunitatea lor. Dacă nu erau şi ei coborîţi în lumea sensibilă, ţi-ar fi lipsit forţele necesare pentru atingerea existenţei suprasensibile. Deci trebuie să împărţi cu ei aceste forţe ce le-ai dobîndit cu ei. Iată de ce nu te voi lăsa să pătrunzi în zonele cele mai înalte ale lumii suprasensibile înainte de a fi utilizat toate forţele - ce le-ai cucerit pe pâmînt - pentru salvarea semenilor tăi. Cu ceea ce ai deja, te poţi menţine în regiunile inferioare ale lumii suprasensibile, dar în fața porții celor mai înalte zone sînt «precum heruvimul în fata Paradisului, cu spada de foc în mînă» şi-ți voi interzice accesul atît timp cît nu ai folosit toate forțele pentru a salva lumea sensibilă. Dacă nu vrei să i le oferi, vor veni alții care se vor folosi de aceste forţe. Lumea suprasensibilă superioară va culege fructele lumii sensibile; cît despre tine, pămîntul pe care a crescut ființa ta îți va fugi de sub picioare. Universul purificat te va depăşi scufundîndu-te printr-o ascensiune din care vei fi eliminat. Drumul tău va fi *negru,* iar al celora de care te vei fi îndepărtat - *alb".*

Astfel se dezvăluie „marele gardian al pragului", imediat după întîlnirea sufletului cu primul paznic. El face cunoscut cu exactitate iniţiatului ceea ce îl aşteaptă în cazul în care se lasă atras prematur de posibilitatea unei stabiliri în lumea suprasensibilă. Acest al doilea „gardian" emană o splendoare de nedescris,, iar unirea cu el apare - sufletului care îl contemplă - ca un ţel îndepărtat. Dar iniţiatul are totuşi certitudinea că această unire nu va fi posibilă decît în cazul în care consacră eliberării şi mîntuirii lumii sensibile toate forţele sale dobîndite din plin în această lume. Dacă se hotărăşte să asculte această fiinţă luminoasă, el va contribui la eliberarea neamului omenesc şi îşi va sacrifica aptitudinile pe altarul umanităţii. Dacă, dimpotrivă, preferă să se înalţe în lumea superioară înaintea timpului fixat, va fi îndepărtat de curentul evoluţiei umane. După eliberarea sa nu va putea obţine forţe noi din lumea sensibilă. în timp ce, dacă îi oferă munca sa, va reuşi să-şi atingă scopul renunţînd să caute - în activitatea lui viitoare - numai profitul personal. Bineînţeles, nu s-ar putea spune că, pus în faţa acestei alternative, omul trebuie să

opteze în mod evident pentru drumul alb. Acest lucru depinde de gradul său de purificare, deoarece nici un fel ae egoism nu trebuie să-1 facă să cedeze în faţa tentaţiei de a-şi asigura propria-i fericire celestă. Această tentaţie este cea mai mare din cîte se pot imagina, căci cealaltă posibilitate nu are nimic seducător. Aici nu poate fi vorba de egoism, iar omul va dobîndi - în cazul în care îşi continuă evoluţia spre regiunile şi mai înalte ale lumii suprasensibile - nu un element ce vine spre el, ci unul care iese din el: dragostea faţă de fraţii săi. Pe cînd tot ce poate dori egoismul se va îndrepta spre cel care porneşte pe drumul negru; iar bucuriile întîlnite sînt tocmai satisfacerea cea mai perfectă a egoismului. Dacă cineva doreşte fericirea pentru el singur, va alege cu siguranţă drumul negru - care este făcut pentru el.

Deci nimeni să nu aştepte din partea ocultiştilor căii albe vreun sfat favorabil dezvoltării egoiste a eulul personal. Nu-i interesează beatitudinile individuale, iar misiunea lor nu este slujirea scopurilor particulare. Singurul lor ţel este evoluţia şi eliberarea tuturor fiinţelor şi numai pentru realizarea acestei oftere colective învaţă ei modalitatea de a-şi dezvolta forţele individuale ce pot contribui la acest lucru. Dezinteresul faţă de propria persoană şi dragostea faţă de sacrificiu depăşesc- în ochii lor - pe toate celelalte calităţi. Ei nu resping pe nimeni, deoarece însăşi fiinţa cea mai egoistă se poate transforma. Dar cine nu urmăreşte decît scopuri personale, nu va găsi nici cel mai mic sprijin la adevăraţii ocultişti, atît timp cît îşi va păstra această stare de spirit. In acest caz, chiar dacă aceştia nu ar refuza să-1 ajute, egoistul şi-ar retrage In sine posibilitatea de a profita. Cel care urmează realmente indicaţiile adevăraţilor Maeştri ai înţelepciunii va înţelege deci, după trecerea pragului, pretenţiile „marelui gardian"; dar cel care nu-i va asculta, nu trebuie nici măcar să spere că va fi vreodată ajutat de către aceştia la trecerea pragului. învăţătura lor te poartă spre bine; nerespectarea ei nu duce ia nimic. Misiunea lor nu constă în dirijarea oamenilor către o fericire egoistă sau - pur şi"simplu - spre viaţa suprasensibilă. Scopurile atribuite - încă de la origini - acestei misiuni îi obligă să ţină discipolul departe de lumea suprapămîn-teană pînă cînd acesta pătrunde aici cu dorinţa de a colabora cu devotament la realizarea operei comune.

SFÎRŞIT

SUPLIMENT LA EDIŢIA XI

I

DRUMUL SPRE CUNOAŞTEREA SUPRASENSIBILĂ - AŞA CUM A FOST DESCRIS ÎN ACEASTĂ LUCRARE - DUCE LA EXPERIENŢE (ALE SUFLETULUI) PENTRU CARE O IMPORTANŢĂ CU TOTUL APARTE O ARE EVITAREA ILUZIILOR ŞI NEÎNŢELEGERILOR. UNA DINTRE ILUZII - ŞÎ NU DINTRE CELE MAI PUŢIN GRAVE - O REPREZINTĂ ADUCEREA EXPERIENŢELOR PSIHICE - CU CARE.SE OCUPĂ ŞTIINŢA SPIRITUALĂ - LA NIVELUL SUPERSTIŢIILOR, REVERIILOR VIZIONARE, EÎC. ACEASTĂ EROARE PROVINE DESEORI DIN METODELE ALESE (DE CĂTRE OAMENI CE NU ACORDĂ PREA MULTĂ ATENŢIE ADEVĂRATULUI DRUM AL CUNOAŞTERII) PENTRU GĂSIREA ACCESULUI LA REALITĂŢILE SUPRASENSIBILE, FIE ŞI PE CĂI ÎNTORTOCHEATE. IAR ACEŞTI OAMENI SÎNT DE MULTE ORI CONFUNDAŢI CU CEI CARE URMEAZĂ DRUMUL DESCRIS ÎN ACEASTĂ LUCRARE.

TOATE EXPERIENŢELE PSIHICE EXPUSE AICI SE DESFĂŞOARĂ în DOMENIUL PUR A! EXPERIENŢEI SPIRITUALE ŞI PSIHICE. CA URMARE, OMUL NU LE POATE REALIZA DECÎT ÎN ANUMITE CONDIŢII. IN UNCIE CAZURI EL TREBUIE SA SE DOVEDEASCĂ A FI LA FEL DE LIBER ŞT INDEPENDENT ÎN CE PRIVEŞTE VIAŢA CORPULUI, PE CÎT ESÎE CONŞTIINŢA SA OBIŞNUITĂ ATUNCI CÎND FORMULEAZĂ GÎNDURI REFERITOARE LA CEEA CE PERCEPE DIN EXTERIOR, ÎA CEEA CE SIMTE, DOREŞTE SAU VREA ÎN INTERIORUL SĂU. DE FAPT, ACESTE gînduri NU SÎNT PRODUSE DIRECT DE IMPULSURI VOLUNTARE SAU DORINŢE. SÎNT OAMENI CE SUSŢIN CĂ NU POT APARE GÎNDURI CARE SĂ nu-ŞI AIBĂ RĂDĂCINILE ÎN PERCEPŢII SAU stări INTERIOARE.CONDIŢIONATE DE CORP. GÎNDURILE, SPUN EI, NU SÎNT DECÎT UMBRE ALE PERCEPŢIILOR SAU IMPRESIILOR INTERIOARE, NU POŢI AVEA ACEASTĂ PĂRERE DECÎT DACĂ NU TE-AÎ RIDICAT NICIODATĂ LA NIVELUL UNEI ACTIVITĂŢI INTERIOARE CARE SA-ŢI PERMITĂ SIMŢIREA UNUI GÎND PUR. ORICINE CUNOAŞTE ACEASTĂ EXPERIENŢĂ CONSIDERĂ UN ADEVĂR FAPTUL CĂ ACOLO UNDE - ÎN SUFLET- SE EXERCITĂ gîndirea (ŞI ÎN MĂSURA ÎN CARE ACEASTĂ gîndîre PĂTRUNDE ALTE FUNCŢII PSIHICE), OMUL PRACTICĂ O ACTIVITATE LA CARE CORPUL nu participă deloc. IN VIAŢA OBIŞNUITĂ A SUFLETULUI, GÎNDIREA ESTE APROAPE ÎNTOTDEAUNA AMESTECATĂ CU ALTE FUNCŢII - PERCEPŢIA, sentimentul, voinţa, etc. - ce există datorită corpului. Dar în aceste funcţii apare şi gîndirea; şi în măsura în care se produce această intervenţie, în şi prin om se întîmplâ ceva la care corpul nu participă deloc. Oamenii care neagă acest fapt cad pradă iluziei, deoarece ei nu observă activitatea gînditoare în stare pură, ci o percep întotdeauna amestecată cu alte funcţii. In experienţa interioară se poate reuşi înălţarea la nivelul la care gîndirea apare CA o activitate distinctă, separată de celelalte. Din tot circuitul sufletului se poate desprinde ceva ce nu mai este decît gîndire pură; un ansamblu de gînduri ce se susţin unele pe altele, despuiate de orice influenţă provenită din percepţii sau din viaţa organică. Gîndurile de această natură se manifestă prin ele însele, ca realităţi spirituale, suprasensibile. IAR sufletul CE se uneşte CU ele - care exclude în timpul acestei uniri orice percepţie, amintire şi orice altă activitate interioară - ştie că el SE AFLĂ, PRIN intermediul acestei gîndiri, într-un domeniu suprasensibil ŞI se SIMTE în AFARA corpului.

Cel care VEDE clar întregul proces nu-ŞI MAI POATE PUNE întrebarea: „Sufletul poate fi conştient DE EL însuşi ÎNTR-O STARE suprasensibilă, atunci cînd se află în afara corpului?", CĂCI ar ÎNSEMNA să se îndoiască de ceea ce ŞTIE PRIN experienţă. Singura întrebare posibilă ar FI: „Ce Iar putea împiedica PE OM SĂ recunoască o asemenea evidenţă?" iar singurul răspuns ESTE CĂ această experienţă nu se poate produce DACĂ omul NU SE află dinainte într-o stare sufletească ce ar putea FACE posibilă PRIMIREA acestei revelaţii. Or oamenii resimt în generai O oarecare NEÎNCREdere faţă DE o activitate pur psihică CE tinde să manifeste UN element independent de ei înşişi. POATE apare întrebarea: „DACĂ este nevoie DE o pregătire prealabilă pentru a primi ACEAST" revelaţie, nu poate fi vorba de o sugestionare?" Ar fi de DORIT experienţe în care participarea omului să fie nulă şi faţă de care să rămînem martori pasivi. în plus se poate întîmpîa ca începătorii să ignore primele reguli elementare, care cer apropierea ştiinţifică de un lucru. Şi, ca urmare, li se întîmplă următoarele: în manifestările vieţii interioare - în care sufletul coboară sub nivelul activităţi! conştiente - ei cred că văd manifestarea obiectivă a unei' relităţi «e-sensibile. Vizionarii, mediile, au experienţe de această natura.

Forţele ce se manifestă astfel, provin dintr-o lume aflată nu *deasupra* simţurilor, oi de dedesubt. Viaţa conştientă nu se desfăşoară în întregime în *corp,* ci se scurge - în partea sa cea mai conştientă - la graniţa dintre corp şi lumea fizică exterioară. Este cazul vieţii percepţiilor: ceea ce se produce în organul

senzorial este un fenomen din afară ce pătrunde în corp, cît şi o proiecţie a activităţii corpului faţă de acest fenomen. Este de asemenea cazul vieţii voluntare; fiinţa umană este inclusă în realitatea cosmică: omul care vrea este în acelaşi timp un element al devenirii universale. In experienţele sufletului - ce se desfăşoară ia limita corpului - omul depinde într-o foarte mare măsură de organizarea sa corporală. Cu toate acestea, acţiunea gîndirii se uneşte cu aceste, experienţe şi, în măsura în care se produce această unire, omul devine independent de corp (ca percepţie şi voinţă). In fenomenele vizionare şi cele referitoare la medii, dimpotrivă, omul cade în totalitate sub influenţa corpului. El exclude din viaţa sa interioară exact ceea ce îi putea face independent de corp (ca percepţie şi voinţă) şi astfel, manifestările vieţii sale interioare devin o simplă expresie a vieţii sale corporale. Vizionarii şi mediile sînt fiinţe la care activităţile de percepţie şi voinţă sînt mult mai puţin independente faţă de corp decît în cazul omului obişnuit. în ce priveşte experienţa suprasensibilului -descrisă aici - evoluţia sufletului trebuie să urmeze exact direcţia opusă drumului parcurs de către vizionari *şi* medii. Sufletul devine din ce în ce mai independent de corp - aşa cum nu este în cazul unei percepţii şi voinţe normale - şi dobîndeşte, pentru o porţiune mult mai largă a activităţii, independenţa de care înainte se bucura numai pentru exercitarea gîndirii pure.

Pentru această activitate a sufletului în lumea suprasensibilă, o importanţă capitală o are faptul de a vedea foarte clar ceea ce este această experienţă a gîndirii pure. Căci de. fapt, însăşi această experienţă este deja o activitate suprasensibilă a sufletului, chiar DACĂ ea nu permite încă viziunea spirituală. Prin gîndirea, pură se trăieşte în suprasensibil; dar numai *această* gîndire este resimţită într-o manieră suprasensibilă. Experienţa suprasensibilului trebuie să FIE urmarea a ceea ca a dovedit deja sufletul unindu-se cu gîndirea pură. Iată de ce este atît de important să poţi experimenta corect această unire; căci înţelegerea acestei uniri va dezvălui ustura cunoaşterii suprasensibile ÎN adevărata sa lumină. Deîndată viaţa sufletului coboară sub nivelul conştiinţei clare ce străluceşte în gîadire, el îşi părăseşte dramul spre adevărata cunoaştere suprasensibilă. Este supus fenomenelor organice; în tot ce simte, în tot ce exprimă, el este m o manifestare a suprasensibilului, ci a vieţii organice într-o regiune inferioară a LUMII sensibile.

II

Deîndată ce sufletul face experienţe care il introduc în sfera suprasensibilului, ceea ce resimte el este de o satură ce au se raaî poaîe exprima prin limbajul OBIŞNUIT la fel de bine ca impresiile născute la CONTACTUL CU lumea SENSIBILĂ. Atunci CÎND asculţi o descriere a experienţelor spirituale, adu-ţi aminte că eie sînt mult mai îndepărtate de cuvinte. în comparaţie cu descrierea unui fapt fizic. TREBUIE SĂ se ŢINĂ bine SEAMA DE ACEASTĂ diferenţă ATUNCI cînd se folosesc unele EXPRESII ce NU se pot raporta IA obiectul lor decît printr-o aluzie delicată, o imagine simbolică. DE exemplu, în ACEASTĂ lucrare am spus: „In forma lor originală, toate regulile şi învăţăturile ştiinţei spirituale sînt date într-un limbaj de semne şi simboluri". Şi apoi a trebuit SĂ vorbim de un „sistem particular de scriere". Se poate concluziona CU uşurinţă CĂ această scriere se învaţă la fel ca în cazul literelor ŞI CARACTERELOR unei limbi FIZICE. Bineînţeles, AU fost şi există încă şcoli şi societăţi de învăţămînt spiritual ce posedă semne simbolice pentru exprimarea faptelor lumii suprasensibile. Cei care sînt iniţiaţi în sensul acestor simboluri deţin un mijloc de a-şi dirija sufletul spre realităţile suprasensibile aflate în discuţie. Dar pentru viaţa suprasensibilă, esenţialul îl constituie mai degrabă faptul că, în timpul unei experienţe care să poată PROCURA SCRIEREA ocultă, SUFLETUL dobîndeşte - contemplind REALITĂŢILE SUPERIOARE - revelaţia acestor caractere simbolice ŞI asta prin el ÎNSUŞI.

Suprasensibilul ÎNVAŢĂ sufletul CEVA ce el TREBUIE SĂ traducă în SIMBOLURI pentru a-l putea contempla în deplină CONŞTIENTĂ. DESPRE ACEASTĂ scriere se poate SPUNE CĂ CEEA ce EXPRIMĂ EA *poate* FI REALIZAT de ORICE suflet. IN TIMP CE sufletul STABILEŞTE ASTFEL O realitate, se produc REZULTATELE ce LE-AM descris.

SĂ considerăm DECI O CARTE CA ACEASTA DREPT ceea ce este de FAPT: un DIALOG între AUTOR ŞI CITITOR. DACĂ SE spune: „discipolul ARE nevoie DE SFATURI personale", TREBUIE SĂ SE înţeleagă că însăşi ACEASTĂ CARTE este o ÎNVĂŢĂTURĂ PERSONALĂ. în timpuri străvechi EXISTAU motive CARE FĂCEAU CA ACEASTĂ învăţătură SĂ SE transmită în secret şi NUMAI pe CALE orală; însă ASTĂZI UMANITATEA se află într-O ETAPĂ A EVOLUŢIEI saîe în CARE cunoştinţele ştiinţei spirituale TREBUIESC RĂSPÎNDIÎE la O SCARĂ MULT MAI LARGĂ decît înainte. Credinţa CĂ la cele SPUSE în ACEASTA CARTE TREBUIE adăugată ŞI O DIRECŢIE personală nu SE JUSTIFICĂ decît în unele CAZURI. Acest ajutor personal poate avea UNEORI IMPORTANŢA LUI. DAR AR FI O GEŞEALĂ să crezi CĂ există lucruri esenţiale ce NU SE află ÎN ACEASTĂ CARTE; TREBUIE NUMAI să ŞTII SĂ o CITEŞTI.

III

Descrierile făcute în această lucrare par a fi sfaturi referitoare la modalitatea de a-ţi transforma natura în întregine. Dar dacă o citeşti cu atenţie, vei descoperi că singurul lor scop îl constituie descrierea atitudinii ce trebuie să o aibă omul în momente - ale existenţei sale - în care vrea să întîlnească lumea suprasensibilă. Această atitudine interioară devine în el un fel de a doua natură. Prima, normală, îşi continuă - ca şi în trecut - cursul existenţei. Trebuie să ştii să separi - pe deplin conştient - cale două naturi şi să le alternezi după dorinţa. Pentru asta nu trebuie să devii - în viata de zi cu zi - o, fiinţă imposibilă, să pluteşti deasupra existenţei cotidiene şl să te joci mereu de-a ocultistul. într-adevăr, maniera în care trăieşti experienţele suprasensibile îţi va influenţa întreaga personalitate; dar acest lucru nu trebuie să te îndepărteze de viaţa terestră ci, dimpotrivă, să te ajute ia a te adapta mai bine la ea.

Oricum, dacă a trebuit să dăm în această carte descrierea respectivă, acest lucru se datorează faptului că un efort de cunoaştere a lumii superioare ar trebui să intereseze pe orice om, încît el trebuie să se angajeze cu întreaga Iui fiinţă într-o asemenea activitate. Dacă percepţia unei culori nu implică în realitate decît ochiui sau nervii corespunzători, percepţia superioară necesită implicarea întregului individ. Omul devine „numai ochi" sau „numai urechi". Avînd în vedere acest lucru, separe - şi pe bună dreptate - că, descriind dobîndirea proceselor ce însoţesc cunoaşterea suprasensibilă, se vorbeşte despre transformarea totală a omului, că omul obişnuit nu este ceea ce ar trebui să fie şi că trebuie să devină cu totul altfel.

IV

Referitor la capitolul „cîteva efecte ale iniţierii", mai trebuie adăugat ceva. Cineva ar putea obiecta: de ce sînt descrise în imagini experienţele suprasensibile? Nu ar putea fi prezentate sub formă de idei? Răspunsul este următorul: scopul esenţial al experienţei realităţii suprasensibile este ca omul să devină conştient de sine - în această realitate - ca de o fiinţă suprasensibilă. Dacă nu ar reuşi să-şi reprezinte fiinţa imaterială (din care unele realităţi îi sînt descrise sub forma „florii de lotus" sau a „corpului eteric" - ce

corespund naturii lor), omul - în starea suprasensibilă - ar fi conştient de el aşa cum ar fi în lumea sensibilă dacă ar percepe tot ce-1 înconjoară fără a avea noţiunea corpului său. Faptul de a se contempla în calitate de fiinţă suprasensibilă în corpul său psihic şi cel eteric, îi permite să posede în lumea superioară conştiinţa de sine, la. fel cum, percepîndu-şi corpul sensibil, el devine conştient de sine în lumea sensibilă.

Cartea ce o citeşti nu este una obişnuită; ea are o viaţă, un destin şi va influenţa de azi, poate, viaţa şi destinul tău.

Nu te-ai gîndit niciodată că jocul ce-1 faci străduindu-te să exişti nu este - poate - decît reversul unui decor, ca urmare a faptului că acest joc îţi apare (în final) derizoriu în comparaţie cu aşteptările tale? Te îndoieşti adesea că poate fi contemplat locul acestui decor. Şi totuşi, dacă există o CALE DESCHISĂ? Dacă există această lume a cauzelor - în care tot ce cade sub ochii noştri şi pare fără sens îşi găseşte raţiunea de a fi - şi am putea-o cunoaşte? Ai găsi, poate aici, sensul existenţei umane şi al propriei tale vieţi. Dar sînt prea mulţi acei falşi profeţi ce au discreditat „ocultul" în ochii tăi. Eşti neîncrezător faţă de evadările către un „ezoterism" ce te lasă dezarmat în faţa realităţilor vieţii. Greşeşti!

Gîndeşte-te că o sămînţă închide în ea mai multă putere decît va putea realiza planta şi că în tine se află un potenţial spiritual latent mult mai mare decît ai bănuit vreodată. Dacă vrei să-1 eliberezi, îndepărtează îndoiala, neîncrederea, neliniştea şi citeşte această carte ce a deşteptat deja în nenumărate ţări mii şi mii de bărbaţi şi femei care, la fel ca şi tine, căutau să înţeleagă şi să-şi înfăptuiască destinul pe pămînt.